

ประสบการณ์ นอกร่างกายเนื้อ

แปลเรียบเรียง

จากเรื่อง

JOURNEYS

OUT

OF

THE

BODY

ROBERT A. MONROE

เล่ม ๑

แปลโดย คิริ พุทธศุภกร

* มโนปทุพงคมา ธมฺมา *

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

ISBN 974-7387-57-3

หนังสือ	ประสบการณ์นอกร่างเนื้อ เล่ม ๑
ผู้เขียน	โรเบิร์ต เอ. มอนโร (ROBERT A. MONROE)
ผู้แปล	ศิริ พุทธศุภร์
พิมพ์ครั้งที่ ๒	ธันวาคม ๒๕๔๐
จำนวนพิมพ์	๓,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ	สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน
ผู้อำนวยการ	ศรีเพ็ญ จัตตะศรี
ผู้จัดการ	ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
บรรณาธิการ	รังษี สุทนต์
ออกแบบปก	สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน
จัดรูปเล่ม	ฝ่ายคอมพิวเตอร์ โรงพิมพ์วิญญาน
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๕๒-๒๐๒๕, ๖๒๕-๑๕๕๑ โทรสาร ๒๕๑-๑๗๐๖

สงวนลิขสิทธิ์

ประสบการณ์นอกกายเหนือ

(Journeys Out Of The Body)

เล่ม ๑

บทที่ ๑-๑๐

แปลโดย

ศิริ พุทธศุภร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักคัมภีร์ทางวิญญาน

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๑๗

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๐

คำปรารภ

ในกาารชัฒพมพ์ต้งที่ ๒

หนังสือเรื่อง “ประสบการณ์นอกกายเนื้อ” เล่มนี้
อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ แปลเรียบเรียงจากเรื่อง JOURNEYS
OUT OF THE BODY ของ โรเบิร์ต เอ. มอนโร

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ เป็นอาจารย์ผู้บรรยายวิชา
ภาษาอังกฤษฝ่ายพุทธศาสนาในสภากาการศึกษามหาภฏ
ราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแห่งคณะสงฆ์ไทย
และอดีตบรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW ของ
องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก เป็นผู้เชี่ยวชาญ

ด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม
แปลแล้วอ่านเข้าใจง่ายเหมือนอ่านหนังสือที่คนไทยด้วย
กันเขียน

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ผู้แปลเรื่อง “โลกทิพย์
ภาค ๑-๒-๓-๔” และเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่อง ท่าน
ได้ร่วมทำงานด้านหนังสือกับอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
และคุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี มาเป็นเวลา ประมาณ ๓๐ ปี
จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ละกายหายาบ
ในมนุษยโลกไปเข้าถึงกายละเอียดในโลกทิพย์แล้ว
อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือกับ
สำนักคั่นคว่าทางวิญญานอยู่จนปัจจุบัน

รายละเอียดต่าง ๆ นอกจากนี้มีอยู่ในคำนำของผู้
จัดพิมพ์ คืออาจารย์พร รัตนสุวรรณ และ ในคำนำ
ของผู้แปล คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์

หนังสือ “ประสบการณ์นอกกายเนื้อ” เล่มนี้
อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้แปลสู่ภาคภาษาไทย เมื่อปี
พ.ศ. ๒๕๑๖ สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน ได้จัดพิมพ์

[๓]

ครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ ขาดคราวมานานเกือบไม่มี
ติดสำนัก ฯ จนท่านผู้สนใจถามหาอยู่เนือง ๆ

ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาณพิจารณาเห็นสมควร
จัดพิมพ์ขึ้นเผยแพร่เพื่อสนองความต้องการของท่าน
ผู้สนใจอีกครั้ง เป็นการจัดพิมพ์เผยแพร่อย่างกว้างขวาง

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

ธันวาคม ๒๕๔๐

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๖๒๙-๑๘๕๑

โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖

คำนำ

ของผู้จัดทำพิมพ์

เรื่องประสบการณ์นอกร่างเนื้อ ได้เคยนำลงในหนังสือวิญญานมาตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๑๖ มาจนถึงปัจจุบัน รวมได้ทั้งหมด ๘ บท จึงได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็นเล่ม ซึ่งในเล่มนี้มีอยู่ ๑๐ บท เฉพาะ ๑๐ บทนี้ก็เพียงพอหนังสือหนาถึง ๓๐๐ กว่าหน้า ถ้าจะจัดพิมพ์รวมเป็นเล่มเดียวกันตลอดทั้งเล่มตามต้นฉบับเดิม ซึ่งมีถึง ๒๐ บท ก็จะเป็นหนังสือหนาเกินไป และกว่าจะลงให้จบเป็นตอน ๆ ในหนังสือวิญญาน ก็ต้องใช้เวลาอีกไม่น้อยกว่า ๑ ปีเต็ม ๆ

เพื่อสนองความต้องการของผู้ที่สนใจอ่านเรื่องนี้ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก จึงได้ตัดตอนจัดพิมพ์รวมเป็นเล่ม ๑ เฉพาะบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๑๐ ก่อน ส่วนเล่ม ที่ ๒ นั้นก็ตั้งใจว่าจะจัดพิมพ์ให้เร็วขึ้นจะไม่รอลงในหนังสือวิญญานเป็นตอน ๆ จนกว่าจะจบแล้วจึงค่อยพิมพ์เป็นเล่ม แต่อย่างไรก็ดี ทั้งหมดนี้ ก็ขึ้นอยู่กับเวลาของผู้แปล คือ **อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์** ถ้าท่านมีเวลาแปลจบได้เร็ว ก็จจะรวบรวมพิมพ์เป็นเล่มเร็วขึ้น ในขณะที่เพียงแต่ให้ความหวังไว้ก่อนว่า จะพยายามทำเล่มที่ ๒ ออกมาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประสบการณ์นอกกายเนื้อ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างไร เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยพูดไว้บ่อยครั้งในที่ต่าง ๆ และได้พยายามทุกวิถีทาง เพื่อที่จะหาหลักฐานมาทำการพิสูจน์เรื่องนี้ ซึ่งการพิสูจน์เท่าที่ทำมาแล้วก็มีหลายอย่าง โดยเฉพาะการที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาน สามารถติดต่อกับพวกโอปปาติกะทั้งหลายได้ ถึงขนาดเขียนรูปภาพออกมาได้และยังมีการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ออกมาได้อีกมากมายนั้น อันที่จริงก็เป็นการ

เพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่สนใจในทางนี้เกิดความเชื่อได้อย่างสนิทว่า ชีวิตนอกร่างเนื้อมียู้อยู่จริง ๆ ซึ่งเรื่องนี้ทางฝรั่งก็ได้มีการศึกษาค้นคว้ากันมานานแล้ว

เรื่องประสบการณ์นอกร่างเนื้อ ก็คือเอกสารชิ้นหนึ่ง ในจำนวนหลายร้อยชิ้นที่ฝรั่งเขาได้จัดพิมพ์ขึ้น เพื่อรายงานให้ทราบว่ ชีวิตนอกร่างเนื้อเป็นสิ่งที่มียู้อยู่จริง ๆ ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์เรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพื่อต้องการที่จะให้คนไทยเราได้ศึกษาเปรียบเทียบกับของเราว่า มีข้อที่แตกต่างและข้อที่เหมือนกันอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะหนังสือเล่มนี้มีหลักฐานที่ดีมาก ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ที่มีพื้นความรู้ในเรื่องนี้อยู่บ้าง เมื่อได้อ่านแล้ว ก็จะทำให้เราเชื่อได้อย่างสนิทว่าการไปไหนมาไหนด้วยกายทิพย์ก็เป็นเรื่องธรรมดาเรื่องหนึ่งที่ใคร ๆ ก็อาจจะทำได้ ถ้าหากมีความสามารถพิเศษในเรื่องนี้ ถึงแม้ว่า จะไม่ได้ฝึกสมาธิถึงขั้นมโนมยิทธิก็ตาม เพราะประสบการณ์ของคนบางคนในเวลาที่นอนหลับสนิท หรือคนที่ป่วยหนัก ตัวอย่างทำนองนี้มีด้วยกันทุกชาติทุกศาสนา ถ้าเรารู้จักแยกแยะว่าเรื่องไหนเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเป็นเรื่องที่เกิดจากการนึกคิดเอาเอง หรือ

เกิดจากอุปาทาน เราก็จะได้ข้อเท็จจริงที่มาพิสูจน์ยืนยันว่านอกจากกายเนื้อแล้ว ก็ยังมีชีวิตอีกประเภทหนึ่งเป็นพวกกายทิพย์ ซึ่งทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า โอปปาทิกะ และชีวิตประเภทนี้เกิดจากวิญญาณของตัวเองล้วน ๆ ซึ่งบางคนอาจจะมีชีวิตอยู่ในสภาพของกายทิพย์นี้ได้เป็นบางครั้ง ตัวอย่างเช่นในกรณีของ นายมอนโร เป็นต้น

เมื่อใดโลกยอมรับว่า ชีวิตนอกร่างเนื้อจริงและโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่ตาเรามองไม่เห็น ซึ่งในโลกนี้ก็มีความมีชีวิตที่มีพืช และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหมือนอย่างที่มีอยู่ในโลกมนุษย์นั้นก็มียูจริง ๆ การยอมรับความจริงในเรื่องนี้ จะทำให้โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงทีเดียว โดยเฉพาะก็คือคนทั้งหลายจะพากันมาสนใจในการสร้างความดี จะไม่ยึดมั่นในเรื่องวัตถุ จะไม่แก่งแย่งกันในเรื่องวัตถุ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นในโลกนี้เป็นอันมาก

โลกจะพัฒนาไปในทางที่เรียกได้ว่า วันหนึ่งโลกนี้ทั้งโลกจะเป็นโลกแห่งสวรรค์ การที่จะนำโลกไปสู่สันติสุข นำโลกไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ โดยอาศัยวิถีทางวัตถุนั้น

ไม่มีทางเป็นไปได้ ขอได้โปรดคิดดู คนที่มีความรู้ ความสามารถ มีเงิน มีอำนาจที่จะทำอะไรได้ต่าง ๆ นั้น คนประเภทนี้ ถึงแม้จะสามารถสร้างสรรค์ความเจริญให้กับตัวเองให้กับสังคมได้ แต่ตราบใดที่เขาที่ยึดถือในเรื่องเงินในเรื่องวัตถุเป็นเรื่องใหญ่ ยังมองไม่เห็นว่าร่างกายของเขาเกิดมาจากวิญญูณ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดมาจากวิญญูณ ถ้ายังมองไม่เห็นความจริงข้อนี้ มันก็เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะมีจิตใจเป็นกุศล คิดเสียสละทำประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วยความบริสุทธิ์ใจ คนที่ไม่เข้าใจเรื่องตัวเองเมื่อเขามีโอกาสเขาก็จะมุ่งหน้าแต่จะแสวงหาความร่ำรวย แสวงหาอิทธิพล แสวงหาอำนาจมากขึ้น ซึ่งโดยปกติแล้วคนประเภทนี้มีเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ ขอให้ดูตัวอย่างบุคคลประเภทนี้ซึ่งมีอยู่ทั่วโลก ความเมตตากรุณา การเสียสละอย่างแท้จริง จะเกิดขึ้นกับคนกลุ่มนี้ไม่ได้

เรื่องประสบการณ์นอกกายเนื้อ ถึงแม้ในปัจจุบันนี้อาจจะเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญเท่าไรนัก แต่ข้าพเจ้าก็มีความเชื่อมั่นว่า ในอนาคตอันไม่ไกลนี้ คนทั่วไปจะมองเห็นความสำคัญของการศึกษาค้นคว้างานประเภทนี้ เพราะว่าเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้โลกหายบ้าคลั่งในเรื่องวัตถุ

[๙]

การสงครามและการเบียดเบียนกันในรูปต่าง ๆ จะหมด
ไปจากโลกได้ ก็ต่อเมื่อคนทั่วโลกได้มองเห็นความจริงของ
ชีวิตอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านที่จะทำให้เขาเข้าใจเรื่องตัว
เองอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น เรื่องประสบการณ์นอก
กายเนื้อ ซึ่งเป็นเอกสารชิ้นหนึ่งที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการ
มีอยู่ของชีวิตอีกด้านหนึ่งนั้น จึงนับว่าเป็นเรื่องที่มีสาระ
สำคัญอย่างยิ่ง และในที่สุดนี้ ทางสำนักค้นคว้าทางวิญ
ญาณขอขอบคุณพลเรือเอกอภัย สีตะกลิน ที่ให้ต้นฉบับ
และขอขอบคุณอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ที่ช่วยแปลและ
มอบลิขสิทธิ์ให้กับสำนัก ฯ ด้วย

พร รัตนสุวรรณ

๒๖ กันยายน ๒๕๑๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

คำนำของผู้แปล

หนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่น่าสนใจ อีกเล่มหนึ่งเกี่ยวกับ โลกทิพย์ กายทิพย์ การเดินทางด้วยจิต เป็นต้น หนังสือเล่มนี้มีลักษณะพิเศษคือ เป็นเรื่องประสบการณ์ของบุคคลคนเดียว ไม่ใช่เป็นเรื่องของบุคคลจำนวนมาก ดังเช่นในเรื่อง “การเดินทางด้วยจิต” ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง ก็คือ ผู้เขียนได้เล่าถึงความรู้สึกของตนอย่างละเอียดไม่ยกเว้นแม้แต่ในเรื่องความรู้สึกทางเพศ ซึ่งบางครั้งก็เกิดขึ้นได้อย่างรุนแรงโดยไม่ได้นึกฝัน ในระหว่างที่กำลังเกิดประสบการณ์นอกร่างเนื้ออยู่ (ในบทที่ ๑๕)

ผู้เขียนเรื่องนี้ คือ มร. มอนโร ซึ่งปัจจุบันเป็นประธานของบริษัท ๒ บริษัท ซึ่งดำเนินธุรกิจในด้าน

โทรทัศน์ และอิเล็กทรอนิกส์ ครอบคลุมมอนโร อยู่ที่ไร
 แห่งหนึ่งใกล้บัลติมอร์ ในเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา สถานที่
 ที่นี่เป็นที่ตั้งของ สถาบันค้นคว้าทางจิต (Mind Research
 Institute) ซึ่ง มร. มอนโร เป็นผู้ทำการเปิดเมื่อ
 ค.ศ. ๑๙๓๑

หนังสือเล่มนี้ได้รับความเอื้อเพื่อให้ยืมมาโดย ท่าน
 นายพลเรือเอกอภัย สีตะกถิน ผู้อำนวยการท่าเรือ เช่น
 เดียวกับเรื่อง “การติดต่อวิญญูณ” ของ เอสเทลล์
 โรเบิร์ตส์ ซึ่งได้แปลเสร็จแล้ว

ข้าพเจ้าแปลหนังสือเล่มนี้ขึ้น ก็ด้วยคิดถึงคำกล่าว
 ที่น่าฟังอย่างยิ่งของนักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งคือ ดร. ฟิลิป
 มอริสัน แห่งสถาบัน มาสซาชูเซตส์ เทคโนโลยี
 (Dr. Philip Morison of the Massachusetts Institute
 of Technology) ผู้กล่าวว่า “เราเคยทำผิดมาหลายครั้ง
 เหลือเกิน เรายังไม่มีเครื่องวัดระยะทางของจักรดาราที่
 ห่างไกลออกไปพอ จึงยังไม่สามารถกล่าวอะไรได้อย่าง
 แน่นอน ความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับสากลจักรวาลของเรา ยัง
 อยู่ในขั้นอนุบาลเท่านั้น” (We have been wrong

too many times in the past. We do not have enough measurements of distant galaxies to say anything definite. We are in the kindergarten stage of cosmology)

บางท่านอาจจะแย้งว่า คำกล่าวข้างต้นนั้น นักวิทยาศาสตร์มุ่งกล่าวถึงโลกและจักรวาลส่วนที่เป็นวัตถุเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงเรื่องจิตใจด้วย แต่ข้าพเจ้าคิดว่า แม้ในแง่วัตถุ ซึ่งเป็นเรื่องของเขาโดยตรง นักวิทยาศาสตร์ที่ซื่อตรงก็ย่อมรับว่าเคยผิดพลาดมาหลายครั้งแล้วเช่นนี้ เมื่อกล่าวถึงเรื่องทางจิตใจและวิญญาณ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาโดยตรง เราจะไปหวังนับถือและบูชาได้อย่างไร ในบทนำของหนังสือเล่มนี้ ตอนนี้มีคำกล่าวของนักวิทยาศาสตร์ผู้เขียนบทนำนั่นเองว่า

“ถ้าหากประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อเป็นความจริง และเรื่องของ มร.มอนโร เป็นเรื่องที่ไม่ได้เพื่อฝันไปเองแล้ว ความรู้ในเรื่องโลกและชีวิตของเรา (ในแง่วิทยาศาสตร์) จะต้องเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนกันทีเดียว และการเปลี่ยนแปลงทั้งนี้คงจะไม่

เป็นมวงคลเลย (แก่ผู้ที่เคยดูถูกเหยียดหยามเรื่องเกี่ยว
แก่จิตใจและวิญญาณมาแต่เดิม)” If OOBES are
real, if the things Mr. Monroe describes cannot
be dismissed as an interesting kind of fantasy
or dream, our world view is going to change
radically. And uncomfortably.)

ในการแปลเรื่องนี้ มีบางตอนที่มีศัพท์ทางวิทยา
การ ซึ่งเป็นศัพท์เทคนิคมากเกินไป ซึ่งเป็นการเกิน
ความรู้ความสามารถของผู้แปล ในกรณีเช่นนี้ข้าพเจ้าได้
ตัดลงเป็นศัพท์สามัญเพื่อให้ผู้อ่านทั่วไปเข้าใจความหมาย
ได้ ผู้ที่ต้องการศัพท์และคำบรรยายในทางวิชาการโดย
ละเอียด จะอ่านได้จากต้นฉบับโดยตรงด้วยตนเอง

เช่นเดียวกับเรื่องอื่นของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ
ที่ข้าพเจ้าได้แปลทั้งที่เป็นภาษาไทยและที่เป็นภาษาอังกฤษ
ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ให้สำนักคั่นคว่ำทาง
วิญญาณเป็นผู้พิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

บทนำ

สังคมของเราถือการกระทำทางร่างกายเป็นใหญ่
ตั้งนั้นเมื่อถึงเวลานอนหลับเราก็ถือว่าบุคคลผู้นั้นไม่ได้
ทำอะไรในระหว่างที่เขานอนหลับนั้น จะเป็นเวลาที่ชั่วโม่ง
ก็ตาม เราก็ถือว่าเขาไม่ได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อ
สังคมเลย

นอกจากนั้น เราารู้ยู่่าเมื่อเวลานอนหลับเราก็จะ
ต้องฝัน แต่เราก็สอนลูกสอนหลานว่าความฝันทั้งหมด
เป็นเรื่องเหลวไหล ไม่มีความจริงเป็นแก่นสารเหมือน
เหตุการณ์ในชีวิตของเราในเวลาตื่นซึ่งเป็นเรื่องจริงทั้งหมด
จริงอยู่จิตแพทย์และนักจิตวิทยาอาจถือว่าความฝันเป็น
เครื่องแสดงถึงสภาพอันผิดปกติบางอย่างได้บ้าง แต่แม้

อย่างนั้นฐานะของความฝันก็ยังคงเป็นเรื่องที่ไม่มีความจริงอยู่นั่นเอง พุดตามศัพท์สมัยปัจจุบัน ความฝันก็คือข้อมูลจากภายในที่เครื่องคอมพิวเตอร์ (คือสมองมนุษย์) ส่งแปรรูปออกมาให้เราเท่านั้น

ที่นี้สมมติว่ามีคน คนหนึ่งบอกเราว่า เมื่อคืนก่อนนี้ เขาได้เกิดความรู้สึกในขณะนอนหลับว่า เขาได้บินไปเหนือนครนิวยอร์ก ในตอนนั้นเขารู้สึกอย่างแจ่มชัดเหลือเกินว่าเขาได้ลอยไปจริง ๆ และมันเป็นความรู้สึกที่ชัดเจนเหลือเกิน จนเขาจะต้องจำไปจนตลอดชีวิตทีเดียว ส่วนมากของบุคคลในสมัยนี้ก็คงจะบอกแก่เขาอย่างสุภาพว่าน่ากลัวสมองของเขาคงจะมีเน เพราะทำงานหนักมากไป ดังนั้น เขาควรจะไปปรึกษาจิตแพทย์ได้แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ บุคคลที่กล่าวนั้นหรือบุคคลอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์ดังที่กล่าวนั้น ถ้าเขาเป็นคนมีความคิดรอบคอบอยู่บ้าง ก็คงจะต้องคิดว่าต่อไปอย่าบอกเรื่องเช่นนี้ให้ใครฟังเสียเลยจะดีกว่า หรือมิฉะนั้นบางคนก็อาจจะเชื่อเลยก็ได้ว่าเขากำลังจะมีสติไม่สมบูรณ์เสียแล้ว

ที่นี้สมมติอีกว่าบุคคลนั้นกล่าวต่อไปว่า ในระหว่าง

ที่เขากำลังรู้สึกตัวว่าลอยอยู่เหนือนครนิวยอร์กนั้น เขาได้ลอยลงมาและได้เข้าไปในห้องที่ท่านอยู่ และก็ได้เห็นท่านกำลังทำอย่างนั้นในเวลานั้น หรือกำลังพูดอยู่กับคนอื่นซึ่งมีลักษณะอย่างนั้น โดยได้คุยกันถึงเรื่องนั้น ๆ ซึ่งก็เป็นการถูกต้องชนิดที่ท่านจะเถียงไม่ได้เลย ดังนั้นท่านจะทำอย่างไร หรือจะลงมติว่าอะไรดี

บอกให้ก็ได้ว่า ในกรณีเช่นนี้คนส่วนมากในสมัยนี้ก็คงจะท่องคาถา ซึ่งเขาชอบอ้างเสมอในเมื่อหมดหนทางคิดค้น คือเขาจะบอกว่า มันเป็นเรื่องบังเอิญนั่นเอง นี่แหละคือทางออกของบุคคลส่วนมากในเมื่อเขารู้สึกตัวว่าจนมุมหมดทางคิดค้นในเรื่องที่เขาเคยคิดค้นมาแต่เดิม คำตอบที่ว่า “มันเป็นเรื่องบังเอิญนะ” จึงเป็นคำแก้ตัวสำเร็จรูป ที่ใช้ได้ในทุกโอกาส

แต่นั้นแหละ เป็นโชคไม่ดีสำหรับบุคคลที่ชอบแก้ตัวดังกล่าวแล้ว เพราะเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวสมมติขึ้นข้างต้นนั้น ความจริงไม่ใช่เรื่องสมมติ มันเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแก่บุคคลที่เป็นปกติธรรมดา (คือไม่ได้เป็นโรคประสาท

หรือเป็นบ้า) นับเป็นจำนวนพัน ๆ ดังนั้นเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวข้างต้นนั้น จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่สมมติฐานเท่านั้น

ความสามารถของบุคคลบางคนดังกล่าวข้างต้นนั้น มีศัพท์เรียกกันว่า **ความเป็นผู้มีตาทิพย์ในระหว่างการเดินทาง (Travelling Clairvoyance) บ้าง การถอดกายทิพย์ (Astral Projection) บ้าง** หรือถ้าจะใช้ศัพท์ให้โก้ เพื่อให้เป็นวิทยาศาสตร์สักหน่อย เขาก็เรียกกันว่า **ประสบการณ์นอกร่างกาย (Out-of the body Experience** เขียนย่อว่า **OOBE หรือ OBD)** ประสบการณ์ชนิดนี้เราอาจให้คำจำกัดความได้ว่าเป็นประสบการณ์ซึ่ง :-

๑. บุคคลผู้นั้นได้ไปเห็นสิ่งแวดล้อมในที่แห่งอื่น ซึ่งไม่สามารถจะเห็นได้จากร่างกายของเขาในตอนนั้น

๒. ประสบการณ์นั้น ๆ มีความแจ่มชัดอย่างยิ่ง และบุคคลนั้นในระหว่างนั้นก็รู้อย่างแจ่มแจ้งว่าเขาไม่ได้ฝัน แต่ว่าเขาได้ไปเห็นด้วยตนเองจริง ๆ โดยเหตุผล เขาอาจจะคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่โดยความจริงในตอนนั้น เขาก็รู้สึกว่าจะต้องเป็นไปได้ เพราะเขามีร่างกายซึ่งมี

ประสาทมัลลัสมพร้อมบริบูรณ์ ข้อสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ก็คือ แม่เมื่อเขาตื่นแล้ว เขาก็เชื่อว่าเขาไม่ได้ฝัน (คือว่าเขาได้ไป ณ ที่นั้นด้วยร่างกายอีกร่างหนึ่งจริง ๆ)

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะอธิบายปรากฏการณ์เช่นนี้ให้สมเหตุสมผลได้อย่างไร ?

แน่ละ เรื่องเช่นนี้ เราจะอาศัยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์เป็นที่พึ่งยอมไม่ได้เลย เพราะผู้ที่คิดว่าตนเป็นนักวิทยาศาสตร์ก็แสดงความไม่สนใจ เรื่องเช่นนี้ก็เหมือนกับปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่อง **ประสบการณ์นอกเหนืออินทรีย์** (Extrasensory Perception) **การทนายใจ** (Telepathy) **การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า** (Precognition) และ**การทำให้วัตถุเคลื่อนที่ด้วยกำลังจิต** (Psychokinesis) เป็นต้น เรื่องเหล่านี้ทางวิทยาศาสตร์ลงมติเอาคือ ๆ ว่า **"เป็นไปได้"** คือเหลวไหลไม่ได้เรื่อง เมื่อเขาฝังหัวลงไปในด้านนั้นเสียแล้ว เขาก็ไม่ชวนขวยอ่านเรื่องราวอันเป็นประจักษ์พยานแสดงว่า เรื่องเช่นนั้นมิเกิดขึ้นได้จริง ๆ เมื่อไม่ชวนขวยเลยด้วยความลำเอียงเช่นนั้นเขาก็ได้ชื่อว่าตัดโอกาสของตนเองที่จะรู้และเข้าใจเรื่องเช่นนี้ได้ดีขึ้น

และเมื่อตัดโอกาสของตนเองด้วยความเต็มใจแล้ว ความเชื่อด้วยความลำเอียงหรือชิงชังของเขา ก็ยิ่งแน่นแฟ้น ทำให้ฝังหัวลึกซึ่งยิ่งขึ้นอีก เหตุผลของเขาจึงเกี่ยวเนื่องกันเป็นวงกลมโดยวิธีดังกล่าวมานี้ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นอันหมดทางแก้ไข ปรากฏการณ์ทางจิตเช่นที่ว่ามานั้น จึงกลายเป็นเรื่องที่ลึกลับดามีตอยู่เช่นเดิม ทั้ง ๆ ที่ความจริงควรจะได้มีการศึกษาและสนใจกันอย่างกว้างขวางมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มาก

อันที่จริง แม้จะไม่มีคำรับรองเป็นทางการจากวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่จากการศึกษาเรื่องนี้โดยละเอียดเราก็ได้ความจริงอันเป็นหลักการใหญ่ ๆ ได้ดังต่อไปนี้

๑. ประสบการณ์นอกกายเนื้อ ดังกล่าวมาแล้วนั้น พุดได้เลยว่าเป็นความจริงสากลประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนอกจากว่า จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแก่คนเป็นจำนวนมากแล้ว ยังได้เกิดขึ้นแก่คนทุกยุคทุกสมัยตลอดเวลาแห่งประวัติศาสตร์ที่ได้บันทึกไว้อีกด้วย บุคคลต่าง ๆ เหล่านั้น แม้จะมีวัฒนธรรมหรือสิ่งอื่น ๆ ต่างกันอย่างมากมาย ก็ยังมีหลักการที่เหมือนกันได้ในส่วนใหญหลายอย่าง เช่น

เรื่องที่เกิดขึ้นแก่แม่บ้าน ในเมืองแคนซัสในอเมริกาสมัยปัจจุบันนี้ ก็มักจะมีหลายอย่างที่คล้ายคลึงกันกับเรื่องชนิดเดียวกัน ที่ได้เกิดขึ้นแก่คนในอียิปต์ หรือในประเทศอื่น ๆ ทางภาคตะวันออกในสมัยโบราณ

๒. โดยปกติ ปรากฏการณ์เช่นนี้ มักเกิดขึ้นแก่บุคคลเพียงครั้งเดียวในชีวิต และก็ดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นโดยบังเอิญเสียมากกว่า บางครั้งก็เกิดจากความป่วยไข้ ซึ่งมักจะเป็นรายที่เกือบจะถึงแก่ความตาย ในบางรายก็เกิดจากความเครียดทางอารมณ์อย่างรุนแรง แต่ในบางรายก็เกิดขึ้นในระหว่างบุคคลนั้น ๆ กำลังนอนหลับ ซึ่งเป็นการเกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ แต่ยังมีส่วนน้อยเหมือนกัน ที่เกิดขึ้นโดยความตั้งใจของบุคคลนั้น ๆ เอง

๓. ตามปกติ ประสพการณ์นอกร่างเนื้อนี้ จะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งที่สุดในชีวิตของบุคคลผู้นั้น และก็มักจะทำให้เขาต้องเปลี่ยนความเชื่อเดิมของเขาด้วยอย่างชนิดกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ผู้ที่ได้ประสพเหตุการณ์เช่นนี้ด้วยตนเองสักครั้งหนึ่งแล้ว มักจะกล่าวว่า “ต่อไปนี้ฉันไม่ต้องเชื่อเรื่องตายแล้วเกิดหรือ

เรื่องวิญญาน (โดยการอ้างอิงจากตำราหรือผู้อื่น) อีกต่อไปแล้ว เพราะบัดนี้ฉันได้รู้ด้วยตนเองว่า มันเป็นความจริงอย่างแน่แท้”

สำหรับบุคคลเช่นนี้ เขาถือว่าเขาได้ประสบความสำเร็จด้วยตนเองอย่างแจ่มแจ้งแล้วว่า เขาสามารถจะมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์ได้โดยที่ไม่ต้องอาศัยกายเนื้อที่หยาบร่างนี้เลยก็ได้ ซึ่งเรื่องนี้ก็หมายความว่า เขามีวิญญานซึ่งไม่ได้ตายตามร่างกายเนื้อนี้ไปเลย

สำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ ก็คงจะมีการขัดคอต่อไปอีกว่าถึงอย่างไร ๆ ประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อเหล่านี้ก็ยังเกิดขึ้นในระหว่างที่กายเนื้อนี้ยังไม่ตาย คือยังต้องอาศัยกายเนื้อนี้เป็นรากฐานหรือเป็นแหล่งกำเนิดนั่นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อกายเนื้อนี้ตายแล้ว ประสบการณ์นอกกายเนื้อดังกล่าวแล้ว จะเกิดขึ้นได้อย่างไร คือในที่สุดก็จะต้องดับสูญไปพร้อมกับกายเนื้อ ซึ่งเป็นดินแดนเกิดนั่นเอง

สำหรับคำขัดคอเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นจะต้องกล่าวว่าเป็นเหตุผลของผู้ที่ยังไม่ได้เคยประสบมาด้วยตนเอง

ดังนั้น จะนิกวาดภาพเอาอย่างไรก็ได้ แต่ผู้ที่เขาได้เคยผ่านมามากด้วยตนเองแล้วย่อมรู้ดีว่าความจริงเป็นอย่างไร (และลองคิดดูก็ได้ว่าเหตุผลของผู้ที่เคยประสบมาด้วยตนเอง กับของผู้ที่ใช้ความคิดนึกเดาเอาเองนั้น ฝ่ายไหนควรจะมื่อน้ำหนักมากกว่ากัน)

อันที่จริง ถ้าเราลองใช้สามัญสำนึกดูว่า ความเชื่อเรื่องวิญญาณคือตายแล้วไม่สูญนี้ ย่อมมีความสำคัญในฐานะเป็นแก่นของศาสนาทั้งปวงประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งศาสนาย่อมมีความสำคัญในฐานะที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์เช่นนี้แล้ว ดู ๆ ก็ไม่น่าเชื่อเลยว่า ทางการวิทยาศาสตร์ (ซึ่งก็ถือหลักเหตุผล และความจริงเป็นใหญ่เหมือนกัน) จะละเลยความจริงที่เห็นได้ชัดเจนเช่นนี้ไปได้

๔. ส่วนมากประสบการณ์นอกกายเนื่อมักจะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความสุขใจและดีใจแก่ผู้ประสบถึง ๕๐-๕๕ เปอร์เซ็นต์ มีอยู่บ้างประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์ที่ได้รับความตกใจกลัว เพราะคิดว่าตนกำลังจะถึงแก่ความตาย แต่ก็ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เมื่อเขานำเรื่องนี้ไปเล่า

ให้ผู้อื่นฟัง ก็มักจะได้รับคำวิจารณ์ในทางที่ไม่เป็นมงคล เสียเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าเคยแสดงปาฐกถาเรื่องนี้ในที่หลาย แห่งเป็นจำนวนหลายครั้ง และเกือบทุกครั้งก็มีผู้ฟังได้ มาหาข้าพเจ้าเพื่อแสดงความขอบคุณที่ได้พูดเรื่องนี้ เขากล่าวว่าเขาได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน และก็ไม ทราบว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี เพราะส่วนมากก็นึกเกรง ว่าตัวเองจะกำลังเป็นบ้าอยู่รำไป

๕. ในบางราย ประสบการณ์นอกร่างเนื้อทำให้ บุคคลผู้นั้นสามารถบรรยายถึงสถานที่และเหตุการณ์ที่ เกิดในระยะไกลออกไปมากได้อย่างถูกต้องเหลือเกิน จน กระทั่งเราไม่อาจจะลงมติโมเมเอาง่าย ๆ ว่า “เป็นเรื่อง บังเอิญ” จริงอยู่ความถูกต้องเที่ยงตรงเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้น แก่ทุกรายและทุกครั้ง แต่การที่ยังมีความจริงได้ถึง ขนาดนั้นในบางครั้ง ก็เป็นที่น่าทึ่งอยู่มิใช่หรือ และใน กรณีเช่นนี้ เราก็อาจอธิบายได้ว่าได้เกิดมีการรับสัมผัส โดยไม่ต้องอาศัยกายเนื้อในขณะที่เกิดประสบการณ์นอกร่างเนื้อนั่นเอง

มีข้อบกพร่องอยู่สองประการในเรื่องที่ประสบการณ์

นอกจากนี้เมื่อมักจะเกิดขึ้นแก่คนโดยมากเพียงครั้งเดียว
ในชีวิต

ประการแรก ก็คือ บุคคลเหล่านั้นไม่สามารถจะ
ทำให้ปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีกได้ตามใจหวัง
และเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ทำให้เราไม่สามารถจับตัวมาทดลอง
อีกได้ในห้องทดลองซึ่งมีนักวิทยาศาสตร์ควบคุมด้วยตนเอง
เองโดยตลอด

ประการที่สอง ก็คือ เมื่อบุคคลดังกล่าว บังเอิญ
หลุดออกไปจากโลกนี้ และเข้าไปสู่สิ่งแวดล้อมใหม่โดย
ไม่รู้เนื้อรู้ตัว คือไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน ก็ทำให้
ไม่สามารถสังเกตการณ์หรือสภาวะของสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น
ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน (เพื่อให้สมใจนึกของพวกเราผู้ไม่มี
โอกาสได้หลุดออกไปบ้าง) เมื่อเป็นเช่นนี้ รายงานที่
เขากลับมาบอกแก่เราจึงเป็นรายงานที่หายาบมาก เพราะ
เขาเกิดความตื่นเต้นเสียบ้าง และต้องเสียเวลาปรับปรุง
จิตใจให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมที่แปลกประหลาด
มหัศจรรย์เสียบ้าง

ดังนั้น จึงไม่มีเวลามากนัก ที่จะสังเกตสิ่งแวดล้อมได้เต็มที่ (คือจะเอาให้เหมือนผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ในสมัยปัจจุบันย่อไม่ได้เอง) วิธีแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องนี้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะลองทำดูก็คือ เราต้องฝึกหัดบุคคลที่สามารถทำตัวให้ “หลุดออกไป” จากโลกนี้ได้ตามใจนึกไว้ให้หลาย ๆ คน และคนเหล่านั้นก็ควรต้องฝึกให้มีลักษณะเป็นผู้สื่อข่าวที่ดีด้วย

ข้อความในหนังสือที่ท่านกำลังจะอ่านต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่ทำอ่านได้ยากมาก คือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์นอกร่างเนื้อนับจำนวนหลายร้อยครั้งของบุคคลผู้อื่น ผู้ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ามีลักษณะเป็นผู้สื่อข่าวที่ดีคนหนึ่ง หนังสือประเภทนี้ไม่มีพิมพ์มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

บุคคลผู้ที่เรากล่าวถึงนี้คือ **มร. เอ มอนโร** เขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในการทำงานของเขามาแล้ว เขาได้มีประสบการณ์ในด้านนี้โดยไม่ได้ตั้งใจเมื่อประมาณ ๑๐ ปีมาแล้ว เขามาจากตระกูลที่มีการศึกษาดี และมีสติปัญญาอยู่เหนือระดับเฉลี่ย เขาเริ่มรู้มาตั้งแต่ในระยะแรกแล้วว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องผิดปกติ และเขา

ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้อย่างมีระเบียบตั้งแต่ต้น ข้าพเจ้าจะยังไม่กล่าวมากไปกว่านี้ เพราะเรื่องราวของเขาในหน้าต่อไป มีความพิสดารน่าสนใจมาก นอกจากจะขอกกล่าวแต่เพียงว่า นอกจากประวัติของเขาที่กล่าวมาแล้ว เขาก็เป็นคนที่เราพอจะไวใจได้ในเรื่องความซื่อตรง

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอแทรกความเห็นส่วนตัวไว้สักเล็กน้อย

บุคคลส่วนมาก เมื่อมีประสบการณ์อันทำให้เกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับทางศาสนาก็มักจะน้อมใจนึกเชื่อไปตามที่ตนเคยมีพื้นจิตใจมาในทางนั้นเป็นการเพิ่มเติมไปโดยไม่รู้ตัว ข้าพเจ้าเคยได้ประสบเรื่องเช่นนี้มาแล้ว จากการที่ได้ชักใช้ไล่เสียง กันอย่างจริงจัง จะขอยกตัวอย่างเป็นเชิงสมมติให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง คือบุคคลผู้หนึ่งรู้สึกที่ตัวของเขาได้ “หลุด” ออกไปจากกายเนื้อและได้ลอยขึ้นไปบนอากาศในกลางคืน ของคืนหนึ่ง เขากำลังนึกประหลาดใจอยู่ในขณะนั้น ก็พอดีเห็นร่าง ร่างหนึ่งอย่างเลื่อนลางอยู่ที่มุมห้องและก็เห็นวงแสงสีน้ำเงินลอยผ่านร่างนั้นไป ต่อจากนั้น เขาก็หมดความ

รู้สึกและกลับมาเข้าร่างเดิมใหม่ ถ้าเขาเป็นผู้สื่อข่าวที่ตรงไปตรงมา (คือไม่มีความเชื่ออย่างอื่นอยู่เบื้องหลัง) เขาก็จะรายงานให้เราทราบเพียงเท่านั้น แต่บุคคลส่วนมากผู้มีความเชื่อในทางศาสนาอยู่เป็นพื้นฐาน จะไม่กล่าวแต่เพียงนั้น เขาจะกล่าวสอดแทรกความรู้สึกของเขาลงไป โดยไม่ได้ตั้งใจว่า เมื่อคืนนี้พระผู้เป็นเจ้าได้กรุณายกวิญญาณของเขาให้พ้นไปจากกายเนื้อ ซึ่งเปรียบเสมือนหลุมฝังศพของวิญญาณ และเขาก็ได้เห็นเทพยดา มาปรากฏตัวอีกด้วย นอกจากนั้น เทพยดาก็ยังได้แสดงเครื่องหมายของโลกุตระธรรมให้เขาเห็นอีก

เรื่องทำนองนี้มีไม่น้อย ซึ่งข้าพเจ้าได้ผ่านมา และจากการซักไซ้ไล่เลียงกลับไปกลับมา ก็ทราบว่า มีเรื่องเพิ่มเติมจากปากคำของผู้เล่าเองอยู่เสมอ เพราะผู้เล่าประสบการณ์ของตนเอง ก็แยกไม่ออกว่าตอนไหนเป็นประสบการณ์ที่แท้จริง และตอนไหนเป็นความรู้สึกของตนที่สอดแทรกเข้าไปด้วยอำนาจแห่งความโน้มใจเชื่อ และด้วยเหตุนี้เอง การที่เขา “หลุด” ออกไปจากกายเนื้อได้ จึงกลายเป็นเรื่องที่เกิดจากพระมหากุณาของพระผู้เป็นเจ้า

ร่างที่เขาเห็นร่าง ๆ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ก็กลายเป็นเทพยดา และวงแสงสีน้ำเงินก็กลายเป็นเครื่องหมายของโลกุตระธรรมไปด้วย

แต่ **มร. มอนโร** ผู้เขียนเรื่องต่อไปนี้มีลักษณะพิเศษกว่าคนอื่น เพราะเขาพยายามแยกประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ไว้ฝ่ายหนึ่ง ไม่พยายามให้ความน้อมใจเชื่อสอดแทรกเข้ามาปะปน เรื่องต่อไปนี่จึงมีค่าควรแก่การอ่านเป็นอย่างยิ่ง

ลักษณะที่ดีของ **มร. มอนโร** อีกประการหนึ่งก็คือ เขายินดีให้ความร่วมมือกับทางวิทยาศาสตร์ในการทดลอง ค้นคว้าอย่างจริงจัง แต่ข้าพเจ้ามีความเสียใจที่จะแจ้งให้ทราบว่า โดยมากความร่วมมือของเขาไม่ค่อยจะได้รับการตอบสนองจากนักวิทยาศาสตร์ ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ที่ได้ใช้เวลาสอบสวนและทดลองอยู่กับเขาเป็นเวลานาน และก็เป็นคนเดียวเท่านั้น เท่าที่ได้ทดลองกันมากก็เป็นเพียงขั้นต้นเท่านั้น แต่ก็ได้รับความรู้และทำให้เกิดความคิดหลายประการ

[๒๕]

การทดลองทางวิทยาศาสตร์ในครั้งแรก กระทำกันเป็นระยะหลายเดือน ในระหว่างเดือนกันยายน ๑๙๖๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๑๙๖๖ ในระหว่างนั้นข้าพเจ้าได้ใช้เครื่องมือวัดคลื่นสมอง (Electroencephalographic) ของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแพทยเวอร์จิเนีย

ได้มีการทดลองกัน ๘ ครั้งในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ซึ่งในระหว่างการทดลอง เราได้เอาเครื่องมือวัดต่าง ๆ ต่อโยงเข้ากับร่างกายของ **มร. มอนโร** จนแลดูระเกะระกะไปหมดทั่วทั้งร่างกายพร้อมกันนั้น **มร. มอนโร** ก็ได้ถูกขอร้องให้กระทำอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เพื่อเป็นการทดสอบขยับไปหมด เครื่องวัดต่าง ๆ ซึ่งโยงเกาะและหนีบเข้ากับร่างกายส่วนต่าง ๆ ทำให้ไม่เป็นที่สบายแก่ **มร. มอนโร** นัก (และสภาวะเช่นนี้จึงไม่ใช่เป็นสภาวะธรรมดา ซึ่งทำให้ปรากฏการณ์นอกเหนือกายเนื้อบังเกิดขึ้นแก่เขาตามปกติประจำวันของเขา)

ใน ๗ คืนแรกการทดลองไม่ได้ผลเลย ทำอย่างไร ๆ ปรากฏการณ์นอกกายเนื้อก็ไม่เกิดขึ้น ในคืนที่ ๘

มร. มอนโร กล่าวว่ามิปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่ง **มร. มอนโร** ได้บรรยายไว้ในบทที่ ๔ แต่ก็ยังได้รับผลไม่เป็นที่พอใจในด้านวิทยาศาสตร์ มีข้อสังเกตอยู่ว่า อัตราการเต้นของหัวใจยังอยู่ในสภาพปกติในระหว่างที่เกิดปรากฏการณ์นอกกายเนื้อขึ้น คือประมาณ ๖๕ ถึง ๗๐ ครั้ง จึงดูคล้าย ๆ กันว่าจะเป็นการฝันไปเสียมากกว่า อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ต้องสารภาพว่ายังไม่เคยได้ทดสอบภาวะการหมดสติเสมือนตาย (ในรายที่เกี่ยวกับการทรงวิญญานบางราย) (death like trance) ด้วยตนเอง จึงยังไม่ทราบว่าจะในสภาวะเช่นนั้น การเต้นของหัวใจเป็นต้น จะเป็นอย่างไรเป็นแต่เคยทราบ จากหนังสือวิชาลึกลับทางตะวันออกว่า สภาวะการหมดสติเสมือนตาย (จนหัวใจหยุดเต้น) เช่นนั้นจะต้องเกิดขึ้นเสมอ ในรายที่เกิดประสบการณ์นอกกายเนื้อเป็นเวลานาน ๆ ดังนั้น เมื่อดูอย่างผิวเผิน ๆ ประสบการณ์ของ **มร. มอนโร** อาจมีส่วนคล้ายกับความฝันอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ยังคิดว่า การที่จะสรุปผลว่าเรื่อง ของ **มร. มอนโร** ก็คือความฝันอย่างหนึ่งนั้น

ออกจะเป็นการريبตัวนและมักงายเกินไป ทั้งนี้ด้วยเหตุ
หลายประการ

เช่น **ประการแรก** มร. มอนโร เองยืนยันอย่าง
หนักแน่นว่าความฝันของเขาเป็นอย่างหนึ่ง และประสพ-
การณ์นอกรายเนื้อของเขาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ประการที่สอง หลังจากที่ไ้เกิดประสพการณ์พิเศษ
เช่นนี้แล้ว เขาจำเรื่องราวที่เขาฝันไม่ค่อยได้นัก คือพอ
ตื่นขึ้นก็มักลืมไปเสียส่วนมาก

ประการที่สาม ว่ากันในแง่ของสรีรวิทยา เกี่ยวกับ
ความฝันตามปกติ ข้าพเจ้าก็คิดว่า ในระหว่างที่ มร.
มอนโร มีประสพการณ์นอกรายเนื้อนั้น ความเคลื่อนไหว
ของนัยน์ตาของเขามีน้อยกว่าในกรณีความฝันโดยทั่วไปมาก
คือถ้าเป็นความฝันจริงแล้ว อาการกลอกตาจะต้องมีมาก
กว่านี้มากทีเดียว

ประการที่สี่ มร. มอนโร รายงานว่า ประสพการณ์
พิเศษของเขามักเกิดขึ้น ในขณะที่นอนในเวลาค่ำเกือบจะ

ทันที ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่ง ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความฝันโดยทั่วไป เพราะความฝันในขั้นนี้มักจะไม่มีเกิดขึ้น จนกว่าผู้ที่นอนหลับนั้น จะได้มีโอกาสหลับโดยไม่ได้ฝันเสียก่อนเป็นระยะเวลา ๘๐ ถึง ๙๐ นาที ดังนั้นเราอาจกล่าวโดยสรุปไว้พลางก่อนได้ว่า ประสบการณ์นอกกายนี้อาจเกิดขึ้นในระยะนี้แทนความฝันก็เป็นได้

ถึงแม้ว่าการทดสอบ **มร. มอนโร** จะยังไม่ได้ผลเป็นที่พอใจนักในทางวิทยาศาสตร์ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าเคยทดสอบในรายอื่นซึ่งเป็นหญิงสาว ปรากฏว่าได้ผลดีมาก

หญิงสาวผู้นี้มีประสบการณ์นอกกายเนือบ่อย ๆ เช่นเดียวกับ **มร. มอนโร** แต่ทว่าในระหว่างนั้น คลื่นสมองของเธอมีสลักษณะแตกต่างจากของ **มร. มอนโร** ข้าพเจ้าเคยทดลองให้เธอ “ถอดจิต” ออกจากร่างกายไปอ่านจำนวนเลข ๕ ตำแหน่ง (คือจำนวนหมื่น) จำนวนหนึ่งซึ่งติดไว้บนชั้นสูงเกินกว่าที่จะเขย่งมองดูเห็นได้ด้วยตาของกายเนื้อ เธอก็สามารถอ่านได้ถูกต้อง ด้วยประสบการณ์นอกกายเนื้อของเธอ

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เขียนรายงานไว้ใน วารสาร Journal of the American Society for Psychical Research เล่ม ๖๒ หน้า ๓ ถึง ๒๗

แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังคงคิดว่า การพิสูจน์ว่า ได้ผลหรือไม่ได้ผลเพียงแค่นี้เรื่องเดียว น่าจะยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะยืนยันหรือคัดค้านโดยเด็ดขาด

ประสบการณ์เหล่านี้ ทั้งของ มร. มอนโร และของ คนอื่น ๆ ตลอดหลายยุคหลายสมัยนับตั้งแต่โบราณมา จนถึงปัจจุบัน และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประจักษ์นอกเหนือ อิงทรีย์ (ESP) ที่เราได้มีการบันทึกไว้ทั้งหมดนี้ เป็น เครื่องแสดงว่าความรู้ในเรื่องโลกและชีวิตของเราที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ยังแคบมาก ซึ่งทั้งนี้ก็หมายความว่า อาณาเขตของความจริง ยังมีอยู่อย่างกว้างขวางเกินกว่าความสามารถ และความรู้ของเราในปัจจุบันนี้มาก

ดังนั้นการที่เราจะหวังให้การทดสอบของเราต้องเป็นไปดังที่ตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมาเองนั้น จึงเป็นเรื่องที่ยังไม่ถูกต้องนัก

(Mr. Monroe's experiences, those of many prominent mystics throughout the ages, and all the data of ESP indicate that our current physical view of the world is a very limited one, that the dimensions of reality are much wider than our current concepts. My attempts and those of other investigators to make these experiences behave in an acceptable fashion may not work out as well as we would like.)

มนุษย์เรามีธรรมชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งนักจิตวิทยาเห็นพ้องต้องกันเป็นส่วนมาก คือนิสัยที่ไม่อยากเปลี่ยนแปลงอะไรง่าย (เรียกว่าเราชอบ “ขอให้ (อะไร ๆ) เหมือนเดิม” อยู่เสมอ) เมื่อเราคิดว่าโลกชีวิตของเราเป็นอย่างไร เราก็อยากจะทำให้มันเป็นอยู่อย่างนั้นตลอดไป แม้เราจะรู้ว่า มันไม่ค่อยจะถูกใจเรานักก็ตาม การเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดความไม่แน่ใจว่า อะไรจะเกิดขึ้นมาแทนที่ เมื่อไม่รู้ว่า อะไรแน่ที่จะเกิดขึ้น เราก็กลัวว่า มันจะทำให้สิ่งที่เราค้นหรือชินกันอยู่แล้วต้องเปลี่ยนแปลง

ไปอีกรูปหนึ่ง เรื่องเช่นนี้จะเป็นจริงอย่างยิ่ง โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องที่ขัดกับความอยาก ความต้องการ และศักดิ์ศรีของเรา

ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นการแสดงความเห็นในแง่ของวิทยาศาสตร์อย่างตรงไปตรงมาไม่ใช่เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า สำหรับคนส่วนมากก็คงจะเป็นเรื่องที่หน้าตักใจอยู่บ้าง เพราะเรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เกี่ยวกับความตาย ซึ่งในสังคมของเรา ก็ถือกันว่าเป็นเรื่องที่ไม่สุภาพ โดยปกติเราก็ปิดเรื่องความตายไปให้พระเสียชีวิต ถ้าจะพูดกันก็เป็นเรื่องในแง่ตลกขบขันเสียมากกว่า ถ้าเราจะคิดถึงความตายบ้าง ก็มักจะคิดไปในแง่ที่ไม่ค่อยจะเป็นมงคล และอันที่จริง เราก็ไม่ค่อยจะอยากนึกคิดอะไรนัก คือเราคิดว่าเรื่องเช่นนี้ทำลึม ๆ เสียดีกว่า แต่หนังสือเล่มนี้ จะทำให้ท่านคิดถึงความตายมากขึ้น ท่านอาจจะไม่ชอบคำบรรยายในหนังสือเล่มนี้ หรือแนวความคิดบางอย่างของหนังสือเล่มนี้ก็ได้

บางท่านคงอยากคิดว่า **มร. มอนโร** ผู้เล่าเรื่อง

นี่เป็นคนบ้า แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้คำเสนอแนะว่าไม่ควรคิดเช่นนั้น อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้แนะนำให้ท่านเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูด แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาเป็นผู้สือข่าวที่ดี (คือเห็นอะไรก็เล่าสู่กันฟังอย่างตรงไปตรงมาไม่ต่อเติมเสริมแต่ง) ลักษณะนี้ข้าพเจ้าขอแสดงความเคารพและยินยอมมา ณ ที่นี้

อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนคนเดียวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาในแนวหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นความสามารถในการสังเกต และส่งข่าวของเขาก็อาจยังไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ทีเดียว แต่อย่างน้อยเราก็อาจจะศึกษาอะไรได้หลายอย่างจากรายงานของเขาเหมือนกัน

ถ้าท่านเคยมีประสบการณ์นอกกายเนื้อนี้มาบ้างด้วยตนเอง หนังสือเล่มนี้ก็จะทำให้ท่านมีความกลัวลดน้อยลงหรือไม่ก็ทำให้ท่านสามารถพัฒนาคุณสมบัติที่ซ่อนอยู่ของท่านให้เจริญขึ้นได้อีกมาก (เพราะเขาได้บอกหลักเกณฑ์ในการพัฒนาความสามารถเช่นนี้ไว้ด้วย ในบทที่ ๑๖ และ ๑๗) ข้าพเจ้าไม่อาจรับรองได้ว่าวิธีการเช่นนั้นจะได้ผลแก่ผู้อื่นหรือไม่และเพียงไร แต่ถ้าท่านพยายามทำ

[๓๗]

อย่างจริงจัง และได้ผลสำเร็จขึ้นบ้าง ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอ
ทราบผลแห่งความพยายามของท่าน และขอได้โปรด
กรุณาเขียนจดหมายไปถึงข้าพเจ้า ที่ตู้ ป.ณ. ๕๓๖๖
นิวยอร์ก นิวยอร์ก ๑๐๐๑๗ ถ้าทุกท่านที่ได้รับประโยชน์
จากแบบฝึกหัดดังกล่าว ช่วยกันแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ
โดยเล่าถึงประสบการณ์ของท่านให้ข้าพเจ้าฟังบ้าง เราก็
จะได้รู้เรื่องราวที่น่าสนใจยิ่งขึ้นอีกมาก

ขอให้ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความสนใจ และ
ถ้าท่านคิดว่าต้องการมีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้บ้าง
ก็ขอให้ทดลองดู และขอให้ท่านมีประสบการณ์เช่นเดียว
กันนี้บ้าง และขอให้ประสบโชคดีด้วยเถิด

ชาร์ลส์ ที ทาร์ต

เดวิส คาลิฟอร์เนีย

๑๐ มกราคม ๑๙๗๑

(หมายเหตุ :- “บทนำ” นี้แปลโดยย่อ)

แนะนำผู้แต่ง

เมื่อ ๑๔ ปีมาแล้ว โรเบิร์ต เอ. มอนโร นักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ได้มีประสบการณ์ชนิดที่เปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาอย่างรุนแรง โดยที่ไม่คาดฝันมาก่อนเลย และโดยที่เขาเองก็ไม่ได้เต็มใจเลยอีกด้วย เขารู้สึกว่าเขาเกิดมีความสามารถเดินทางออกไปจากกายเนื้อได้ โดยสิ่งที่เขาเรียกว่า “**กายที่สอง**” แล้วได้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ห่างไกลออกไปตลอดจนถึงได้ทราบความจริงทางวิญญาณของชีวิตอีกด้วย ผลก็คือ เขาได้กลายเป็นบุคคลที่เป็นสมาชิกของโลกที่ไม่อยู่ในอำนาจของกาลเวลาและความตายเลย

ผู้แต่งเรื่องนี้ได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องที่เขาพยายามขัดขืนประสบการณ์ “**นอกรายเนื้อ**” อย่างสุดกำลังในระยะแรก ๆ ซึ่งต่อมาก็เกิดขึ้นบ่อยหนักเข้าทุกทีอย่างน่าตกใจ

แต่ต่อมาเขาก็ค่อยคลายความหวาดกลัวลงได้ ในเมื่อได้ศึกษาถึงความจริงทางประเทศตะวันออก ซึ่งมีประวัติและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้มานานนักหนาแล้ว และอันที่จริง แม้บุคคลในตะวันตกเองก็มีจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่ได้มีประสบการณ์แบบนี้

หนังสือเรื่องนี้จึงเป็นการบรรยายอย่างน่าตื่นใจเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของ **มร. มอนโร** ซึ่งได้ไปเผชิญภัยอย่างกล้าหาญในโลกหรือดินแดนอันลึกลับ กล่าวได้ว่าเป็นหนังสือบรรยายเรื่องราวจากผู้ที่ได้ประสบมาด้วยตนเองแท้ ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้ข้อคิดว่าความรู้ในจักรวาลฝ่ายวัตถุของเรายังมีเรื่องที่จะต้องศึกษากันต่อไปอีกมาก และแนวความคิดเรื่องชีวิตและความตายของเรา ก็ควรจะมีการคิดทบทวนกันเสียใหม่ได้แล้ว อันที่จริง ประสบการณ์แบบนี้ก็ไม่ได้เกิดมีเฉพาะแต่กับ **มร. มอนโร** หรือคนอื่นอีกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น คือคงจะเกิดมีขึ้นแก่คนอื่นอีกไม่น้อยเหมือนกัน (เป็นแต่ว่าไม่มีใครกล้าพูดหรือเขียนออกมาด้วยชื่อจริงเท่านั้น) สำหรับผู้ที่รักการเผชิญภัยอยู่บ้าง ผู้แต่งได้ให้คำแนะนำไว้ตั้งแต่ระยะต้นไปเป็นลำดับทั้งนี้ เพื่ออาจจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นบ้างตามสมควร

โรเบิร์ต เอ. มอนโร ผู้แต่งเรื่องนี้มีประสบการณ์อย่างกว้างขวางในวิชาการด้านการคมนาคม ได้เคยเขียนเรื่องต่าง ๆ ให้หนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ มาไม่น้อย และได้เคยทำงานในแผนกโทรทัศน์และอิเล็กทรอนิกส์ด้วย ปัจจุบันเป็นประธานของบริษัท ๒ แห่งซึ่งดำเนินการในเรื่องโทรทัศน์และอิเล็กทรอนิกส์ ครอบครัวมอนโร มีบ้านพักอยู่ที่ไรไกล์ บลูริดจ์ ในรัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา สถานที่นี้เป็นที่ตั้งของ “สถาบันค้นคว้าทางจิต” (Mind Research Institute) ซึ่งเขาเป็นผู้เปิดดำเนินการเมื่อปี ๑๙๗๑

ชีวิตในระยะแรกของมอนโรอยู่ที่เล็กซิงตัน เคนตักกี ในสภาวะแวดล้อมที่ “เป็นปกติเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไป และมีบรรยากาศในครอบครัวที่เต็มไปด้วยความผาสุกรื่นเริง” (Normal and cheerful family atmosphere) ที่มหาวิทยาลัยแห่งแคว้น โอไฮโอ เขาได้ศึกษา วิชาการ แพทย์เบื้องต้น การพาณิชย์ วิศวกรรม การหนังสือพิมพ์ การละคร และภาษาอังกฤษ หลังจากสำเร็จและได้รับปริญญาแล้ว เขาได้เข้าทำงานในธุรกิจการกระจายเสียง ในฐานะเป็น writerdirector

สารบาญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑ ตะบองกายสิทธิ์	๑
บทที่ ๒ ชมรมใต้ดิน	๓๔
บทที่ ๓ ประสบการณ์บางตอนที่น่าสนใจ	๗๓
บทที่ ๔ การทดสอบเกี่ยวกับสภาพสถานที่ ในโลกนี้	๑๑๐
บทที่ ๕ จิตสร้างวัตถุ	๑๔๑
บทที่ ๖ ชีวิตหลังจากตาย	๑๗๘
บทที่ ๗ นรก-สวรรค์อยู่ที่ไหน	๒๑๙
บทที่ ๘ โพรงพิสดารและโลกที่สาม	๒๕๐
บทที่ ๙ เทพผู้พิทักษ์	๒๘๘
บทที่ ๑๐ ภูติผีปีศาจ	๓๐๙

ประสบการณ์นอกกายเหนือ

(เล่ม ๑)

บทที่ ๑

“ชะบง” กายสิทธิ์

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้ทราบความประสงค์ของข้าพเจ้า ในการจัดพิมพ์และเผยแพร่ข้อความต่อไปนี้แก่ผู้อื่นดังต่อไปนี้ คือ

๑. ประสบการณ์ในด้านนี้ ปัจจุบันยังเป็นเรื่องลึกลับซับซ้อน หากคำตอบที่แน่นอนไม่ได้เลย ผู้ที่ต้องการค้นคว้าในด้านนี้ จึงต้องคลำมะงุมมะงาหรา ลองผิดลองถูกกันเรื่อยไป เป็นการทำให้เสียแรง และเวลาไป

โดยไม่จำเป็น หากเรื่องของข้าพเจ้าได้มีผู้รับรู้และศึกษากันแพร่หลายมากขึ้น ก็อาจเป็นไปได้ว่า คงจะมีบุคคลบางคน หรืออย่างน้อยแม้สักคนเดียวก็ยังมีดี ที่อาจจะได้รับประโยชน์อันเป็นบทเรียนจากประสบการณ์ดังต่อไปนี้บ้าง และเมื่อเป็นเช่นนั้น เขาก็จะได้ไม่ต้องเกิดความสงสัยลังเล หรือคิดไปในแง่ร้ายอย่างผิดทาง ในเวลาเดียวกัน เขาก็จะได้เกิดความโล่งใจบ้างว่า อย่างน้อยก็ไม่ใช่เขาคนเดียวในโลกนี้ ที่มีประสบการณ์ดังกล่าวนั้น และไม่หลงโทษตนเองเสมอไปว่า ตนกำลังจะเป็นโรควิกลจริตหรืออะไรทำนองนั้น

๒. เรื่องราวของข้าพเจ้าต่อไปนี้ อาจจะมีค่าสำหรับการศึกษาค้นคว้าแบบวิทยาศาสตร์ในด้านนี้บ้างในอนาคต ซึ่งจะทำให้บุคคลรุ่นต่อไปได้มีหูตาสว่างยิ่งขึ้น และสามารถเข้าใจเรื่องลึกลับเกี่ยวกับตัวของเขาเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่าในปัจจุบัน

ถ้าความมุ่งหมายของข้าพเจ้าข้อใดข้อหนึ่งในสองข้อ ได้รับผลสำเร็จบ้าง ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนและเมื่อไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็คิดว่าได้รับรางวัลอันคุ้มค่าแล้ว

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายจะให้เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเอกสารประกอบการค้นคว้าของทางภาควิทยาศาสตร์ทั่วไป มากกว่าที่จะให้เกี่ยวกับกลุ่มนักวิทยาศาสตร์กลุ่มใดโดยเฉพาะ ในการอธิบายประกอบเรื่อง แม้ข้าพเจ้าจะได้ใช้ศัพท์ทางวิทยาศาสตร์บ้าง ก็พยายามใช้คำทั่ว ๆ ไป ที่คนส่วนใหญ่จะอ่านเข้าใจได้ แะละในบางโอกาส นักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา เช่น นักฟิสิกส์ นักเคมีชีววิทยา และจิตแพทย์ หรือนักปรัชญา คงจะใช้ศัพท์เฉพาะ ซึ่งจะมีความหมายรัดกุมกว่าคำที่ข้าพเจ้าใช้มาก อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าชอบที่จะพูดกันด้วยภาษาพื้นบ้านเพื่อให้คนธรรมดาส่วนใหญ่เข้าใจกันได้ มากกว่าที่จะใช้ภาษาตำราอันลึกซึ้ง ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่นักวิทยาศาสตร์ผู้มีปัญญาอดคนซึ่งก็มีจำนวนเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้น

เป็นที่แน่นอนว่าผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ คงจะตีความหมายเรื่องราวต่อไปนี้ต่าง ๆ กันตามความเห็นของตน ๆ ข้อสำคัญและที่ยากมากก็คือว่าเราจะต้องมีใจเป็นกลาง รับฟังข้อคิดเห็นและเรื่องราวบางอย่าง ซึ่ง

เมื่อเป็นความจริงแล้วจะทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงหลักการ และความเชื่อที่มีมาแต่เดิมอย่างสิ้นเชิง อันที่จริง อาจกล่าวได้ว่า (ในเรื่องอื่น ๆ) แม้จะมีหลักฐานการอ้างอิง และความน่าเชื่อไม่แน่นแฟ้นเท่าใด เราก็ยังได้เคยรับรองว่าเป็นความจริงมาแล้วเหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงหวังว่า ท่านผู้อ่านจะได้อ่านด้วยใจที่เป็นกลางต่อเรื่องราวต่อไปนี้บ้าง

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะขอเริ่มเรื่องราวของข้าพเจ้าดังต่อไปนี้

ในระหว่างฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. ๑๙๕๘ ข้าพเจ้า กำลังมีชีวิตเป็นปกติสามัญอยู่กับครอบครัว ซึ่งมีการดำเนินชีวิตเป็นปกติสามัญ เช่นครอบครัวอื่น ๆ ทั้งหลาย เหมือนกัน เนื่องจากว่าเรามีนิสัยชอบธรรมชาติ และความเงียบ เราจึงเลือกที่อยู่ในชนบทแทน ที่จะเป็นในเมืองใหญ่ ถ้าจะมีอะไรที่ค่อนข้างจะผิดปกติอยู่บ้างก็ อาจจะเป็นเพราะว่าในตอนนั้น ข้าพเจ้ากำลังศึกษาวิชา (จิตวิทยา) เกี่ยวกับการเรียนในระหว่างนอนหลับอยู่นั้น

เอง และในการศึกษานี้ ข้าพเจ้าได้ทำการทดลองด้วยตนเองตลอดมา

สัญญาณผิตปกติในชีวิตของข้าพเจ้าเริ่มขึ้นในวันเสาร์วันหนึ่งเวลาบ่าย ในระหว่างที่คนอื่น ๆ ในครอบครัวไปโบสถ์กันหมดแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ฟังเทปบันทึกเสียงง่วนอยู่คนเดียว จุดประสงค์ก็เพื่อให้ความสนใจจดจ่ออยู่กับแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยไม่ให้เรื่องอื่น ๆ มารบกวนหรือแบ่งความสนใจออกไปโดยประสาทสัมผัสทางอื่น ๆ และโดยมีหลักว่า แหล่งที่ทำให้เกิดความสนใจนั้นจะต้องทำให้เกิดความเข้าใจและพิจารณาตรองตามไปได้ด้วย (คือไม่ได้ทำให้เกิดความสนใจชนิดเป็นความเพ่งแว่นแวน้อย่างเดียว) การที่เราจะรวบรวมกำลังใจให้ตั้งจดจ่ออยู่กับแหล่งนั้น ๆ ได้นานเพียงไร จะเป็นเครื่องวัดความสำเร็จของเราตามวิธีดังกล่าวนี้

เมื่ออยู่คนเดียวในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีภาพและเสียงอย่างอื่นมารบกวน ข้าพเจ้าก็ตั้งใจฟังเทป ซึ่งอันที่จริงก็ไม่ได้มีข้อความที่ผิตปกติอย่างไร เมื่อครอบครัวกลับ

มาจากโบสถ์แล้ว เราก็ได้ร่วมวงกินอาหารตอนสายด้วยกัน ซึ่งมีไข่เบคอน และกาแฟ หลังจากนั้นประมาณครึ่งชั่วโมงเศษ ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกมีอาการปวดอย่างรุนแรงที่แถบกระบังลมในอาณาบริเวณที่เรียกกันว่า โซลาร์เพล็กซ์ มันเป็นความปวดร้าวที่ทำให้รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าบริเวณที่ปวดนั้นเป็นก้อนแข็งคาตอยู่ตลอดหน้าท้องเลยทีเดียว

ครั้งแรก ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นเพราะอาหารผิดสำแดงอันเกิดจากอาหารที่รับประทานเข้าไปเมื่อสักครู่นี้ จึงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะให้สำรอกออกมาให้หมด แต่ก็ไม่สำเร็จ คนอื่น ๆ ในครอบครัวที่รับประทานอาหารอย่างเดียวกัน ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ใดมีอาการผิดปกติ ข้าพเจ้าพยายามเดิน และทำท่ากายบริหารต่าง ๆ เพราะคิดว่าอาจจะเป็นเพราะกล้ามเนื้อไม่ทำงานตามปกติก็ได้ ส่วนสาเหตุที่ว่าอาจจะเนื่องมาจากไส้ติ่งอักเสบนั้น เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน เพราะข้าพเจ้าได้ผ่านการผ่าตัดเพื่อเอาไส้ติ่งออกมาแล้ว ในระหว่างสังเกตดูการหายใจก็รู้สึกว่ายังสามารหายใจได้เป็นปกติ แม้จะมีความเจ็บ

ปวดอย่างรุนแรงก็ตาม และการเต้นของชีพจรก็รู้สึกว่ายังเป็นปกติอยู่เช่นเดียวกัน ไม่มีอาการเหงื่อออก หรืออาการอย่างอื่น ๆ อีก นอกจากอาการตึงหรือเกร็งอย่างรุนแรงของกล้ามเนื้อที่ท้องน้อยส่วนบนเท่านั้น

เมื่อหาสาเหตุอย่างอื่นไม่พบ ข้าพเจ้าก็คิดว่าหรืออาจจะเป็นเพราะข้อความในเทพอัดเสียงก็เป็นได้ จึงได้เปิดฟังใหม่อีกหนหนึ่ง และดูต้นฉบับตัวเขียนประกอบด้วย ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ แต่แล้วก็ยังไม่มีอาการดีขึ้นอีก

หรือว่าจะโทรศัพท์ไปหาหมอดี แต่แปลกอยู่อย่างหนึ่ง คืออาการก็ไม่รุนแรงขึ้นกว่านั้น และก็ไม่ค่อยยังชั่วขึ้นเช่นเดียวกัน ในที่สุดก็ตัดสินใจลองโทรศัพท์ไปหาหมอ แต่ปรากฏว่า บรรดาหมอในบริเวณนั้นไม่อยู่เลย แม้แต่คนเดียว บางคนก็ไปเล่นกอล์ฟ

ตั้งแต่บ่ายโมงครึ่งจนถึงประมาณเที่ยงคืน อาการปวดและเป็นตะคริวก็ยังคงมีอยู่เรื่อย ๆ หยูกยาที่มีอยู่ไม่ว่าขนานใด ช่วยไม่ได้เลย หลังจากสองยามเล็กน้อย ข้าพเจ้าก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลียเป็นอย่างมาก

เมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า ปรากฏว่าอาการปวด และเป็นตะคริวหายไปหมด อาการที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง ก็คือ มีความระบมไปทั่วอาณาบริเวณที่เคยปวด ทำนองเดียวกันกับที่อาจเกิดขึ้นแก่คนอื่นได้ในเมื่อไอน้ำ ๗ ก็จะทำให้เกิดระบมที่คอ และหน้าอกฉะนั้น และสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการปวดอย่างรุนแรงครั้งนี้คืออะไร ก็เป็นอันไม่มีใครทราบได้จนบัดนี้ ข้าพเจ้าบันทึกลงไปในครั้งนี้ ก็ด้วยคิดว่าเป็นเหตุการณ์ผิดปกติครั้งแรกที่หาสาเหตุไม่ได้ ซึ่งจะว่าเกิดขึ้นแก่ทางกายหรือทางใจก็ยังไม่แน่เหมือนกัน

เมื่อนึกย้อนหลังไป บางครั้งข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่า หรืออาจจะเป็นเพราะอิทธิฤทธิ์ของไม้เท้ากายสิทธิ์ของเทพยดาองค์ใดองค์หนึ่งกระมัง แต่ในรายของข้าพเจ้านี้ ถ้าเหตุเกิดเพราะเทพยดาจริง ก็คงจะเป็น “ตะบอง” หรือ “ม้อน” กายสิทธิ์ ชนิดอันใหญ่ไม่ใช่เล่นทีเดียว

ต่อมาอีกสักสองหรือสามสัปดาห์ ก็มีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นอีก คราวนี้ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับการฟังเทปบันทึกเสียงเลย เป็นอันว่ายิ่งลึกลับไปกว่าครั้งแรกเสียอีก

เช่นเดียวกับครั้งแรก วันนั้นเป็นวันเสาร์ตอนบ่าย
ครอบครัวของข้าพเจ้าไปวัดกันหมด ข้าพเจ้าจึงเอนหลัง
ลงบนเก้าอี้ยาว คิดว่าจะพักผ่อนเอาแรงสักพักหนึ่ง ใน
ขณะที่กำลังอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ติ ข้าพเจ้าเพิ่งล้มตัวลง
นอน หันศีรษะไปทางเหนือ ก็รู้สึกว่ามีลำแสงพุ่งลงมา
จากท้องฟ้าด้านทิศเหนือเป็นมุมกับขอบฟ้าประมาณ ๓๐
องศา ทำให้รู้สึกว่าคล้าย ๆ กับมีแสงอันอบอุ่นมาถูก
ต้องตัวฉะนั้น อันที่จริงตอนนี้ก็เป็นเวลากลางวันแสดก ๆ
ไม่น่าจะมีลำแสงอื่นใดพุ่งลงมาจากท้องฟ้าในลักษณะ
เช่นนั้น

ข้าพเจ้าคิดว่า หรือจะเป็นลำแสงแดด แต่แล้วก็
นึกขึ้นมาได้ว่าคงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะลำแสงนั้นมาจาก
ด้านเหนือ เมื่อลำแสงนี้มากระทบตัว ก็ทำให้ข้าพเจ้า
สิ้นอย่างรุนแรงไปทั่วร่าง พร้อมกันนั้นก็รู้สึกว่าคล้าย ๆ
กับถูกคีมใหญ่บีบไว้อย่างแน่นหนา ไม่สามารถจะดิ้นรน
หลีกเลี่ยงได้เลย

ด้วยความตกใจ เนื่องจากถูกจู่โจมโดยไม่รู้ตัว
ข้าพเจ้าพยายามดิ้นอย่างสุดกำลัง รู้สึกว่าเป็นการดิ้นรน

ต่อสู้กับพลังอะไรอย่างหนึ่งที่ไม่เห็นตัว พักหนึ่งก็
ตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งได้ พร้อมกันนั้นก็รู้สึกว่าการ
สิ้นสะเทือนค่อย ๆ จางหายไป

ข้าพเจ้าลุกขึ้น และเดินไปมารอบ ๆ จำได้ว่า ใน
ระหว่างนี้ไม่ได้มีการสัมผัสไปเลย จากนั้นพิกาก็แสดงว่า
เวลาแห่งการตื่นรนของข้าพเจ้า ได้ผ่านไปชั่วสองสาม
วินาทีเท่านั้นเอง ตลอดเวลานี้ข้าพเจ้าไม่ได้หลับตาเลย
ยังคงลืมตา และได้ยินเสียงต่าง ๆ โดยรอบเป็นปกติ
เมื่อมองออกไปทางหน้าต่างด้านทิศเหนือ ทุกอย่างก็เป็น
ปกติดี เมื่อหมดหนทางที่จะแก้ปัญหานี้ได้ ข้าพเจ้าก็เดิน
ออกไปนอกห้อง

หลังจากนั้นเป็นเวลา ๖ สัปดาห์ เหตุการณ์ประ
หลาดทำนองเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นอีกถึง ๔ ครั้ง ในเวลา
และสถานที่ต่าง ๆ กัน แต่ที่เหมือนกันมีอยู่อย่างหนึ่งคือ
จะต้องเกิดขึ้นตอนที่ข้าพเจ้าเอนกายลงจะพักผ่อน หรือ
นอนหลับเสมอทุกครั้ง เมื่อเกิดขึ้นครั้งใด ข้าพเจ้าพยายาม
ตื่นรนลุกขึ้นนั่งจนได้ แล้วอาการสิ้นสะเทือนก็จาง
หายไป แปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่า

ร่างกายของตนเองลั่นสะเทือน แต่เมื่อมองดูก็ไม่เห็นมีอาการเช่นนั้นปรากฏขึ้นเลย (คือได้แต่รู้สึกอย่างเดียว)

ข้าพเจ้ามีความรู้ในทางแพทย์อยู่บ้างเล็กน้อย จึงเดาเอาว่า คงจะมีสาเหตุหลายประการ ครั้งแรกนึกถึงเรื่องโรคลมบ้าหมูก่อน แต่ก็มาได้เหตุผลว่าผู้ที่เป็นลมบ้าหมูจะไม่สามารถจำได้ว่าอะไรเกิดขึ้นแก่ตนว่ามีความรู้สึกตัวอย่างสมบูรณ์ในขณะที่เป็นลมเช่นนั้นเลย นอกจากนั้น โรคลมบ้าหมุมักจะเป็นกรรมพันธุ์ และมักจะแสดงอาการออกมาตั้งแต่ผู้นั้นยังเล็ก ๆ อยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยมีลักษณะเช่นนั้นเลย

สาเหตุที่อาจจะเป็นไปได้ประการที่สอง ก็คืออาจเป็นเพราะความผิดปกติในสมอง ซึ่งอาจเนื่องมาจากเนื้องอกก็ได้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถตัดสินได้ด้วยตนเอง จึงได้ไปปรึกษาแพทย์ประจำครอบครัวของเรา คือ นายแพทย์ริชาร์ด กอร์ดอน ผู้ซึ่งได้รักษาครอบครัวของเรามาเป็นเวลานาน และย่อมรู้ประวัติและลักษณะร่างกายของข้าพเจ้าดี หลังจากที่ได้ตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนแล้ว หมอกอร์ดอนก็บอกว่าข้าพเจ้าทำงานมากเกินไป

ควรจะพักผ่อนหลับนอนให้มากกว่านี้ และลดน้ำหนักลงเสียบ้าง กล่าวโดยสรุปก็คือ เขายังหาสาเหตุทางร่างกายของข้าพเจ้าไม่ได้นั่นเอง เมื่อข้าพเจ้าให้ความเห็นว่า อาจจะเป็นเพราะเนื้องอกก็ได้ เขาก็หัวเราะ แสดงว่าไม่มีทางเป็นไปได้ ซึ่งก็ทำให้ข้าพเจ้าโล่งใจไปมาก

เป็นอันว่า เมื่อหาสาเหตุทางร่างกายไม่พบ ก็อาจจะเป็นเพราะภาพหลอนหรือเป็นการฝันชนิดหนึ่งกระมัง ข้าพเจ้าคิด ดังนั้นจึงตกลงใจว่าถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้จะต้องพิจารณาสังเกตกันให้ถ้วนถี่แบบนักวิทยาศาสตร์เลยทีเดียว

และก็สนใจนี่ก็ เพราะเย็นวันนั้นเองก็ได้เรื่อง

หลังจากข้าพเจ้าเอนกายลงนอนได้สักสองสามนาทีก อากาสดังกล่าวก็เกิดขึ้น คราวนี้ข้าพเจ้าตกลงใจเด็ดเดี่ยวว่า จะต้องพิจารณากันให้ถึงที่สุด ว่ามันจะไปลงเอยกันในรูปแบบใดแน่ คือว่า จะไม่ตื่นนอน หรือตะเกียกตะกายให้พื้นภาวะเช่นนั้นเลย ปรากฏว่า ความรู้สึกคือการลั่นสะเทือน เช่นว่านั้นค่อยผ่านเข้ามาทางด้านศีรษะ

และแผ่ครอบงำไปทั่วร่างกาย ความจริงมันไม่ใช่เป็นการสั่นธรรมดา (ที่เรียกว่า shaking) แต่เป็นความสั่นสะเทือน (ที่เรียกว่า vibration) เสียมากกว่า อาการสั่นสะเทือนนี้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ทำให้รู้สึกว่าเป็นเสมือนมีอาการช็อกเกิดจากกระแสไฟฟ้า แผ่กว้างไปทั่วร่างกาย คือไม่มีอาการเจ็บปวดแต่อย่างใด ข้าพเจ้าลองกำหนดดู ก็คิดว่าน่าจะมีความถี่ของช่วงคลื่นต่ำกว่า ๖๐ ครั้ง ต่อ ๑ นาที อาจจะราวครึ่งหนึ่งของอัตรานั้นก็ได้กระมัง

แม้จะได้เตรียมใจไว้แล้ว ก็ยังอดตกใจไม่ได้ เป็นแต่ว่าพอจะคุมสติไว้ได้เท่านั้น รู้สึกว่า ในระหว่างนี้ ข้าพเจ้าก็ยังคงสามารถเห็นสิ่งต่าง ๆ ในห้องนั้นได้ดี เป็นแต่ว่าเสียงที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวข้าพเจ้านั้น ปรากฏว่า ได้ยินเพียงแผ่วเหนือเสียงแห่งความสั่นสะเทือนเพียงเล็กน้อย อดประหลาดใจไม่ได้ว่าต่อไปนี้อะไรจะเกิดขึ้นอีก

แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีอะไรเกิดขึ้น หลังจากห้านาที ล่วงไปอาการเช่นนั้นก็ค่อย ๆ หายไป และข้าพเจ้าก็ลุก

ขึ้นนั่งได้ตามปกติ ชีพจรของข้าพเจ้าสูงขึ้นไป ซึ่งก็คงเนื่องมาจากความตกใจนั่นเอง แต่ก็ไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากนั้น เหตุการณ์ทั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าคลายความกลัวลงไปได้เป็นอันมาก

ในจำนวน ๔ หรือ ๕ ครั้งที่อาการเช่นนี้เกิดขึ้นอีก ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้พบความจริงบางอย่างเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าความสะเทือนนั้นได้แปรรูปไปเป็นประกายแสงรูปวงกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๒ ฟุต โอบล้อมร่างกายของข้าพเจ้าไว้โดยรอบ แม้เมื่อหลับตา ข้าพเจ้าก็ยังสามารถเห็นวงแสงนี้ได้ถนัด วงแสงนี้ลอยเลื่อนจากศีรษะของข้าพเจ้า ไปทางด้านปลายเท้า แล้วก็เลื่อนกลับขึ้นไปทางศีรษะอีกช่วงหนึ่ง ๆ ก็เป็นเวลาประมาณ ๕ วินาที ขณะที่วงแสงเลื่อนผ่านร่างกายส่วนใดไป ก็จะเกิดความรู้สึกเสมือนมีอะไรมาผ่านร่างกายส่วนนั้นไปฉะนั้น เมื่อวงแสงเลื่อนไปถึงศีรษะ ก็จะมีเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น และทำให้เกิดความรู้สึกสะเทือนขึ้นในสมอง ข้าพเจ้าพยายามหาเหตุผล เพื่อศึกษาวง

แสงซึ่งคล้าย ๆ กับไฟฟ้าวงนี้ แต่ก็ไม่ทราบสาเหตุจนแล้ว
จนรอด แม้จนกระทั่งว่ามันเป็นอะไรกันแน่

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกให้บุตร
ภรรยาของข้าพเจ้ารู้เลย เพราะเห็นว่า ไม่ควรจะทำให้
บุคคลเหล่านั้นต้องมาวิตกกังวลไปโดยใช่เหตุ จนกว่าจะ
สืบรู้สาเหตุให้ได้แน่นอนเสียก่อน ต่อมาข้าพเจ้าได้ไปหา
แพทย์ผู้เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง ชื่อหมอฟอสเตอร์ แบรด
ซอร์ เมื่อมานึกย้อนหลัง ข้าพเจ้าก็รู้สึกขอบใจหมอคนนี้
มาก เพราะถ้ามิใช่เป็นเพราะเขาแล้ว ป่านนี้ข้าพเจ้าอาจ
ต้องไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตแล้วก็เป็นได้

ดร. แบรดซอร์ สนใจเรื่องของข้าพเจ้ามาก และ
เขาก็ให้ข้อคิดเห็นว่า มันอาจจะเป็นภาพหลอนชนิดหนึ่ง
ก็ได้ เช่นเดียวกับดร. กอร์ดอน ที่กล่าวมาแล้ว หมอผู้นี้
ก็รู้จักข้าพเจ้าดีเหมือนกัน เขาหัวเราะ เมื่อข้าพเจ้าบอก
ว่าข้าพเจ้าอาจเป็นโรคประสาทเสียแล้ว เมื่อข้าพเจ้าขอ
คำแนะนำ เขากล่าวว่า

“ก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะต้องทำนี่ คุณก็ไม่มีทางเลือก

เพราะว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงไม่ใช่หรือ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ควรจะดู ๆ และศึกษามันเรื่อยไป ถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นแก่ผม ผมคงจะหลบเข้าป่าที่ไหนสักแห่งหนึ่งแล้วพยายามหาคำตอบให้ได้”

ทีนี้เรื่องของเรื่องก็อยู่ที่ว่า เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ไม่ใช่แก่ดร. แบรดชอร์ และข้าพเจ้าก็หลบเข้าป่าไปไหนไม่ได้ เพราะยังมีครอบครัวที่จะต้องเลี้ยงดูอยู่อีก

เวลาผ่านไปหลายเดือน และปรากฏการณ์ดังกล่าวก็ยังคงเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าอยู่อย่างสม่ำเสมอ จนทำให้เกิดความเบื่อขึ้นมาแทนที่ แต่แล้วตอนดึกของคืนวันหนึ่ง เหตุการณ์เช่นนั้นก็เกิดขึ้นอีก และข้าพเจ้าก็ทำใจเฉย ๆ เพื่อให้มันผ่านพ้นไปแล้วจะได้หลับนอนจริง ๆ เสียสักที ในระหว่างนั้นแขนของข้าพเจ้าข้างหนึ่งห้อยลงไปจากที่นอนด้านขวา ทำให้นิ้วได้สัมผัสกับพรมพอดี

โดยไม่ได้ตั้งใจ ข้าพเจ้าลองกระดุกกระดิกนิ้วดู ก็ปรากฏว่าตนเองสามารถจะเกาพรมผืนนั้นได้ ตอนนั้นจึง

เกิดความรู้สึกแปลกว่าตนเองก็สามารถจะกระดิกนิ้วได้ แม้ในระหว่างที่เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ขึ้น จึงลองเอานิ้ว ดันพรมให้แรงขึ้นไปอีกหน่อย ปรากฏว่ามีการต้านทาน เกิดขึ้นชั่วคราว ต่อจากนั้น ก็รู้สึกว่านิ้วได้ทะลุพรมออกไป จนสามารถสัมผัสพื้นซึ่งอยู่ข้างล่างได้ ข้าพเจ้าเกิดความ ประหลาดใจเล็กน้อย จึงออกแรงกดลงต่อไปอีก ก็รู้สึกว่า นิ้วผ่านทะลุพื้นลงไป จนกระทั่งได้สัมผัสกับผิวพื้น อันหยาบของเพดานห้องชั้นล่างได้ เมื่อลองคลำดูไปมา รอบ ๆ ก็ได้สัมผัสกับแผ่นไม้สามเหลี่ยม ตะปูที่ตอก ไม่มีดงอพับอยู่ แผ่นไม้และมีซีเลื่อยอีกด้วย นี่มันอะไร กัน ข้าพเจ้าคิดพร้อมกับออกแรงดันนิ้วต่อไปอีก ทีนี้มัน ทะลุเพดานห้องชั้นล่างลงไป ทำให้รู้สึกว่า แขนทั้งแขน ลอดออกไปหมด จนกระทั่งนิ้วได้สัมผัสน้ำ รู้สึกเปียกที่ มือ เพื่อให้แน่ใจ ข้าพเจ้าลองกระดิกนิ้ว วิกน้ำไปมา ก็ปรากฏว่าเป็นน้ำจริง ๆ

ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกถึงสถานการณ์ปัจจุบัน ขึ้นมาโดยฉับพลัน (คือรู้สึกว่ากำลังนอนอยู่ที่ห้องชั้นบน) ข้าพเจ้าตื่นอย่างเต็มที่ (คือไม่ได้ฝันไปเลย) เพราะยัง

สามารถเห็นภาพภูมิประเทศท่ามกลางแสงจันทร์ได้ถนัด เมื่อมองออกไปทางหน้าต่าง ตัวของข้าพเจ้าเองก็ยังคงนอนอยู่บนเตียง มีผ้าห่มคลุมร่างกายอยู่เป็นปกติ หัวก็ยังคงหนุนอยู่บนหมอนหน้าอกก็ยังขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามจังหวะของกายหายใจ อาการลั่นสะเทือนตอนนี้ก็ยังคงมีอยู่ เป็นแต่ว่าจางลงไปบ้างแล้ว

แต่ก็แปลกที่แขนของข้าพเจ้า ข้างหนึ่งยังทะลุพื้นลงไปโดยนิ้วกำลังวักน้ำเล่นอยู่ได้พร้อมกันนั้นก็คล้าย ๆ กับว่า แขนข้างนั้นถูกขัดไว้กับพื้นห้อง ประหลาดที่ ข้าพเจ้าก็รู้ตัวที่กำลังตื่นอยู่แท้ ๆ แล้วเหตุใดจึงจะเกิดความฝันว่าแขนข้างหนึ่งทะลุพื้นห้องไปแช่อยู่ในน้ำเช่นนี้ ?

ในขณะที่ ความลั่นสะเทือนได้เริ่มจางไปแล้ว ทำให้ข้าพเจ้านึกว่า การที่แขนของข้าพเจ้าสามารถทะลุพื้นห้องไปได้นั้น น่าจะต้องมีความสัมพันธ์กันกับเรื่องนี้เสียแล้ว เลยเกิดนึกกลัวขึ้นมาโดยกระตั้นหันว่า นี่ถ้าเมื่อความลั่นสะเทือนนี้มันหายไปหมดก่อนที่จะชักแขนออกจากพื้นได้ทันแล้ว มันก็จะติดคาอยู่กับพื้นอย่างแน่นนอน

เพราะความลั่นสะเทือนนี้เอง ได้ทำพื้นห้องเป็นรูมีช่อง ทำให้แขนลอดไปได้ ในตอนนั้นข้าพเจ้านึกได้เพียงเท่านี้เอง โปรดอย่านึกสงสัยว่าความลั่นสะเทือนนั้น มันจะทำให้พื้นห้องเป็นรูขึ้นมาได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ทำไมตนเองจึงได้คิดหาเหตุผลพิลึกๆ เช่นนั้นได้

เร็วเท่าความคิด (และความกลัวด้วย) ข้าพเจ้ารีบชักแขนออกมาจากรูที่พื้นห้อง และวางไว้ข้าง ๆ ตัวทันที จากนั้นไม่นานความลั่นสะเทือนก็จางหายไปหมด ข้าพเจ้าลุกขึ้นเปิดไฟในห้อง และมองดูที่พื้นห้องทันที ก็ไม่เห็นมีรู หรือช่องอะไรเลยทั้งที่พรม และพื้นห้อง เพราะมันก็เป็นปกติเหมือนที่เคยเป็นแต่เดิมทุกประการ ข้าพเจ้าหันไปมองที่มือและแขน เพื่อจะหาดูว่ามีน้ำหยดติดอยู่บ้างหรือเปล่า ก็ไม่มีอีก เมื่อมองไปรอบ ๆ ห้อง ก็เห็นภรรยาของข้าพเจ้านอนหลับเป็นปกติ เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างภายนอกไม่มีอะไรผิดแปลกไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย

คืนนั้น ข้าพเจ้านอนครุ่นคิดแต่เรื่องที่คุณคิดว่า

ต้องเป็นภาพหลอนไปเป็นเวลานานกว่าจะหลับลงได้ พอ รุ่งขึ้นชักเกิดความคิดวิตถารว่าจะลองเจาะช่องที่พินดู เพื่อพิสูจน์ให้แน่สักทีว่าจะมีอะไร ๆ จริงอย่างที่มือหลอน ของข้าพเจ้าคลำไปพบหรือเปล่า เมื่อนำความเรื่องนี้ ไป ปรีक्षा ดร. แบริดชอว์ ก็ได้รับคำสนับสนุนว่าควรลอง พิสูจน์ดูเป็นอย่างยิ่ง ดร. แบริดชอว์ ได้แนะนำให้ข้าพ เจ้าได้รู้จักกับจิตแพทย์ผู้มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่ง ชื่อ ดร. ลูอิส วอลเบอร์ก ซึ่งก็ไม่ได้แสดงอาการสนใจอะไรนัก เขาคงจะคิดว่าข้าพเจ้าสติไม่ดีเสียมากกว่า

เรื่องของข้าพเจ้าดูท่าว่าจะยุ่งเหยิงซับซ้อนกันใหญ่ ข้อที่ยาก ก็คือ ความรู้ความเจริญของวิทยาการสมัย ปัจจุบัน ซึ่งมีเป็นจำนวนมากมายนี้ ช่วยอะไรไม่ได้เลย ตูมันจะเป็นเรื่องเหนือขอบเขตของวิชาวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมหรือทางการแพทย์ไปเสียหมด ทำไปทำมาก็ คงจะต้องพึ่งตนเองคนเดียว

อีกประมาณ ๔ สัปดาห์ต่อมา ก็มีเรื่องประหลาด เกิดขึ้นเพิ่มมาอีก ตอนนั้นเมื่อความสิ้นสะเทือนเริ่มมา ครอบงำ ข้าพเจ้านึกกำหนดใจไว้ว่าจะต้องลองเคลื่อน

ไหวแขนหรือขาตุ๊กทีกี ตอนนั้นดีกมากแล้ว เป็นตอนที่ข้าพเจ้ากำลังจะนอน ส่วนภรรยาของข้าพเจ้านอนหลับไปแล้วอยู่ข้าง ๆ กำลังที่คิดว่า จะทำอย่างไรกับความสิ้นสะเทือนคราวนี้ในตอนไหนดี ก็บังเอิญเกิดความคิดแวบขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจเลยว่า บ่ายวันรุ่งขึ้น อยากรจะออกไปทดลองเครื่องร่อนสักหน่อย ถ้าจะสนุกดี (ทั้งนี้เพราะในตอนนั้น ข้าพเจ้ากำลังเล่นเครื่องร่อนเป็นงานอดิเรกอยู่) พอเริ่มคิดหัวเรื่องได้เช่นนั้น ความคิดก็ล่องลอยไปถึงการวาดมโนภาพเอาเองว่า การขึ้นไปร่อนลอยอยู่บนอากาศได้เช่นนั้น คงจะสนุกเพลิดเพลินดีทีเดียว อันที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นไปตามธรรมดา เพราะข้าพเจ้าในตอนนั้น ก็ไม่ได้นึกฝันว่าจะมีผลตาม มาอย่างไร และก็ใครเล่าจะคิดไปได้ แม้แต่ฝันก็เถอะ

แต่ผลที่เกิดขึ้น มันก็เกินความคิด และความฝันจริง ๆ

เพราะพอคิดว่าตนเองคงจะได้ลอยล่องไปในอากาศอย่างเพลิดเพลินเช่นนั้น ฉบับล้นก็รู้สึกว่ามีอะไรมาดันไหลเอามาไว้ ด้วยความแปลกใจ ลองเอื้อมมือออกไป

คลำดู ก็ปรากฏว่าสิ่งนั้นเป็นคล้าย ๆ ผาผนังห้องฉนั้น
ลองคลำต่อไปเรื่อย ๆ จนสุดแขน ก็รู้สึกผาห้องตอนนี้
เหตุใดจึงดูเรียบ ๆ ไปตลอดแนว พยายามเพ่งดูในแสง
สลัว ๆ เพื่อให้รู้ว่า มันจะเป็นห้องอะไรที่ไหนกันแน่
ก็เห็นว่ามันเป็นผาห้องจริง ๆ ข้าพเจ้าจึงนึกให้เหตุผลแก่
ตนเองว่า คงจะเป็นเพราะข้าพเจ้านอนตื่นมากเกินไป จน
กระทั่งหล่นตกลงมาจากเตียง อันที่จริง ข้าพเจ้ารู้ตัวดี
ว่า ไม่เคยนอนตื่นเห็นปานนั้นมาก่อนเลย แต่เมื่อ
เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตในขณะนี้ ชักจะมีอะไรแปลก
ประหลาดยากที่จะเข้าใจเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นการที่จะ
คิดว่าตนเองนอนตื่นอย่างมโหฬาร จนกระทั่งตกเตียง
แล้วกลิ้งหล่นลงมาอยู่มุมห้องเช่นนี้ ก็คงจะต้องเป็นไปได้
ได้อยู่เหมือนกัน

ข้าพเจ้ามองสำรวจต่อไปอีก เพื่อให้รู้ว่ามัน
จะเป็นผาห้องด้านไหนกันแน่ก็รู้สึกขึ้นในใจทันทีว่า ถ้า
มันจะไม่เข้าที่เสียแล้ว ผาผนังห้องด้านนี้ทำไมจึงไม่มี
ประตู ไม่มีหน้าต่าง และทั้งไม่มีเครื่องเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใด
วางแนบอยู่ข้างเลย แบบนี้มันไม่ใช่ผาผนังห้องนอนของ

ข้าพเจ้าอย่างแน่นนอน แต่ เอ มันก็ดูคุ่น ๆ ตาดีอยู่ เหมือนกัน แม้ว่าความรู้สึกบอกตนเองว่ามันไม่ใช่ฝาผนังห้องนอนของตัวเองก็ตาม คิดไปคิดมาก็ निकออกทันที พร้อมกับอุทานขึ้นมาในใจว่า ตายจริง นี่มันเพดานห้องนอนของข้าพเจ้าแน่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมายความว่า ข้าพเจ้าได้ลอยขึ้นมาจนถึงเพดานนั่นเอง ดังนั้นพอกระดูกกระดูกตัวที่ไร ก็เป็นอันต้องกระทบกับเพดานทุกครั้งไป ข้าพเจ้าตื่นหลุกหลักอยู่กลางอากาศ ด้วยความตกใจ และหันมามองข้างล่างก็เห็นเตียงนอนของตนเองในแสงสว่างสลัว ๆ บนเตียงนอนมีร่างของคนสองคน คนหนึ่งคือภรรยาของข้าพเจ้าเอง และอีกคนหนึ่งเป็นใครก็ยังไม่ทราบ แต่ก็กำลังหลับอยู่ทั้งสองคน

เรานี้ซึกจะฝันพิสดารไปกันใหญ่เสียแล้ว ข้าพเจ้าพูดกับตนเองในใจในตอนนั้น แต่ก็อดประหลาดใจไม่ได้ว่า ใครหนอที่ข้าพเจ้าฝันว่ามานอนกับภรรยาของข้าพเจ้าบนเตียง พยายามมองดูอย่างพินิจพิเคราะห์อีกที ก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติ ตายจริง ไ้เจ้าหมอที่นอนอยู่บนเตียงนั่นก็คือข้าพเจ้าเองนั่นแหละ

ทีนี้จะทำอย่างไรดี ข้าพเจ้าเวลานี้ก็อยู่ที่นี้ (คือบนเพดาน) และร่างกายของข้าพเจ้าก็ยังคงอยู่บนเตียงนอน หรือว่าข้าพเจ้าได้ตายไปแล้ว และนี่กรรมัง คือสิ่งที่เราเรียกกันว่า ความตาย แต่ข้าพเจ้ายังไม่พร้อมที่จะตายเลย ก็ต้องมาตายจนได้ เพราะเจ้าความสิ้นสะเทือนนั่นเอง ได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียแล้ว ในตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว้าจิตใจของตนเองเกิดอาการตื่นรนอย่างสุดกำลัง และได้พุ่งลงมาบนเตียงอย่างรุนแรง ด้วยความพยายามที่จะเข้าร่างเดิมให้จงได้ รู้สึกว่าได้ดำดิ่งลงไปและก็ได้ “เข้าไป” ในร่างจริง ๆ ต่อจากนั้น ก็เห็นว่าตนเองนอนอยู่บนเตียง มีผ้าห่มคลุมอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าลืมตาขึ้น และก็รู้สึกว่าตนเองได้กลับมาสำรวจห้องนอนจากพื้นห้องอีกครั้งหนึ่ง (คือไม่ใช่มองสำรวจจากเพดานห้องเหมือนเมื่อครู่หนึ่งนี้)

อะไรกันนี้ ข้าพเจ้าคงจะเกือบตายไปแล้วกรรมัง หัวใจของข้าพเจ้าเต้นแรง ลองเคลื่อนไหวขาและแขนดูก็ปรากฏว่า ยังเป็นปกติดีทุกอย่าง ความสิ้นสะเทือนก็จางหายไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นจากเตียงเดินไปรอบ ๆ ห้องและสูบบุหรี่มวนหนึ่ง

ต่อจากนั้นก็เป็นเวลาอีกนานโข กว่าจจะรวบรวมความกล้าเข้ามานอนหลับได้ดังเดิม

สัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้าได้ไปหา ดร. กอร์ดอน เพื่อให้ตรวจเช็คร่างกาย โดยไม่ได้บอกสาเหตุเบื้องหลังแต่อย่างใด ลังเกตดู ดร. กอร์ดอน มีความกังวลใจเป็นพิเศษ เขาพยายามตรวจตามวิธีต่าง ๆ หลายอย่างหลายประการ ดูเหมือนว่าจะทุกวิธีที่เขานึกออก คือมีการตรวจทั้งภายนอกภายในทุกส่วนของร่างกาย และตั้งคำถามจุกจิกหลายข้อ เขาได้ตรวจโดยวิเคราะห์คลื่นสมองอีกด้วย แต่ไม่ปรากฏว่ามีอะไรผิดปกติ หรือจะเป็นเพราะเขาไม่ยอมบอกแก่ข้าพเจ้าก็เป็นได้

ดร. กอร์ดอน ได้ให้ยาแก้ลมประสาทมา พร้อมกับบอกให้ข้าพเจ้าลดน้ำหนักลง สูบบุหรี่ให้น้อยลง และพักผ่อนให้มากขึ้น เขากล่าวว่าปัญหาของข้าพเจ้านั้น ถ้าหากจะมีก็เป็นเรื่องใจมากกว่าทางร่างกาย

ดร. แบริดชอร์วี่ ซึ่งเป็นจิตแพทย์ เมื่อทราบเรื่องในตอนหลังนี้เข้า ก็บอกว่าข้าพเจ้าควรจะทำแบบนั้น

ใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าได้บอกเขาว่า ข้าพเจ้ายังไม่พร้อมที่จะตายในตอนนี้

“แต่ผมไม่ได้หมายความว่า会让你ต้องตาย” ดร. แบริดซอร์ว้ค่าน “ผมเคยทราบว่ามีคนบางคนที่ฝึกวิชาโยคะ หรือปฏิบัติตามวิธีการของศาสนาทางตะวันออกสามารถจะทำเช่นนี้ได้ ในเมื่อเขาต้องการ”

ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า ที่ว่าทำเช่นนี้นั้น คืออะไร

“อ้าว ก็ออกจากร่างกายไปชั่วคราวนะสิ” ดร. แบริดซอร์ว้ตอบ “เขากล่าวว่าเขาจะถอดร่างกายไปไหน ๆ ก็ได้ คุณลองทำดูบ้างก็น่าจะดี”

ข้าพเจ้าได้ตอบว่า เรื่องเช่นนี้ เป็นเรื่องตลกเสียมากกว่า ก็มีอย่างที่ไหนที่เราจะไปไหนมาไหนได้ โดยไม่ต้องเอาร่างกายไปด้วย

“เอ แต่ข้อนั้น คุณอย่าเพิ่งพูดไปไม่ได้ล่ะ” ดร. แบริดซอร์ว้ให้ข้อคิดเห็น “คุณควรจะอ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพวกฮินดูบ้าง คุณเคยศึกษาวิชาปรัชญาบ้างไหม ตอนที่อยู่มหาวิทยาลัยนะ”

ข้าพเจ้าตอบว่าเคยศึกษาเหมือนกัน แต่ก็ไม่เห็นมีเรื่องการไปไหนมาไหนโดยไม่ต้องเอาร่างกายไปด้วยเลย

“นั่นแสดงว่า คุณไม่ได้อาจารย์ปรัชญาที่ถูกต้องหรือแท้จริงนั่นเอง” ดร. แบรดชอร์ กล่าว “นี่ คุณจงหัดทำให้ใจให้กว้างขวางบ้าง และลองพยายามดูอีกทีที่อาจารย์ปรัชญาของผมเคยสอนไว้ว่า ถ้าท่านตาบอดข้างหนึ่ง จงหันศีรษะไปดูด้วยตาอีกข้างหนึ่ง (ที่ไม่บอด) ถ้าตาบอดสองข้าง ก็จงพยายามใช้หูฟังให้ได้”

ข้าพเจ้าลองแก่งยั่วถามเขาว่า ถ้าเพื่อหูหนวกเสียอีกด้วย จะทำอย่างไรดี แต่ปรากฏว่า ดร. แบรดชอร์ ไม่ยอมตอบ

อันที่จริง คิดไปอีกทีหนึ่ง ก็น่าเห็นใจดร. แบรดชอร์ อยู่บ้าง เพราะเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ไม่ได้เกิดแก่เขา อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ต้องขอบคุณเขาอยู่ดีในการที่ได้ให้ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ประกอบกับอารมณ์ขันด้วย ถ้าไม่ได้ข้อเสนอแนะดังกล่าวแล้ว ก็ไม่แน่เหมือนกันว่าอนาคตของข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร

หลังจากนั้น ความสิ้นสะเทือนดังกล่าวได้เกิดขึ้น แก่ข้าพเจ้า ๖ ครั้ง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะสามารถรวบรวม กำลังใจ พร้อมกับทำใจให้กล้าทดลองแบบตัวลอยอีกครั้งหนึ่ง และผลที่ได้รับ ก็พิลึกกึกกือน่าดูไม่น้อย

เมื่อความสิ้นสะเทือนเข้าครอบงำอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าก็ลองนึกให้ตัวลอยดู และก็ปรากฏว่าลอยขึ้นได้จริงๆ

มันเป็นการลอยอย่างช้า ๆ ขึ้นจากเตียงนอน และเมื่อข้าพเจ้านึกจะให้หยุด ก็หยุดได้ตามนึก คือหยุดอยู่กลางอากาศเลยทีเดียว อันที่จริง มันก็ไม่ได้ทำให้เกิดความไม่สบายกายแต่อย่างใดเลย (ในระหว่างที่ลอยหรือหยุดอยู่กลางอากาศ) แต่ที่ทำให้เกิดความลำบากก็คือใจของข้าพเจ้าเอง ที่อดหวาดหวั่นไม่ได้ ต่อจากนั้นอีกประมาณสองหรือสามวินาที เมื่อลองนึกให้ลอยลงไป ก็ปรากฏว่าลอยลงได้ตามนึกอีก โดยกลับเข้ามาอยู่ในร่างกายบนเตียงได้อย่างเรียบร้อย และตลอดเวลาที่ความรู้สึกทางประสาทสัมผัสของข้าพเจ้าก็ยังคงทำงานเป็นปกติ คือไม่ปรากฏว่ามีการหมดสติหรือล้มตัวเลย นับตั้งแต่วเวลาที่ข้าพเจ้าเอนกายลงนอน จนกระทั่งถึง

เวลาที่ข้าพเจ้ากลับเข้ามาในร่างกายแล้วลุกขึ้นนั่งใหม่ ในเมื่อความลั่นสะเทือนนั้นจางหายไปหมดแล้ว สมมติว่า ประสบการณ์ดังกล่าวมาตลอดสายนั้นไม่ใช่เรื่องจริง คือเป็นเพียงภาพหลอนหรือความฝันแล้ว ก็แสดงว่าจิตใจของข้าพเจ้าไม่เป็นปกติแน่นอน เพราะประสบการณ์ดังกล่าวนั้นแยกกันไม่ออกเลยว่าตอนไหนเป็นขณะตื่น และตอนไหนเป็นขณะฝันหรือเห็นภาพหลอนกันแน่ มีคนนับเป็นจำนวนหลายพันต้องเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลโรคจิต ซึ่งก็มีสาเหตุมาจากการแยกไม่ออกว่า โลกแห่งความความจริงมีอยู่แค่ไหน และโลกแห่งความฝันแค่ไหน นี้เอง

ข้าพเจ้าพยายามทดลองอีกที และก็เกิดเรื่องประหลาด ๆ เพิ่มขึ้นอีกโดยไม่ได้นึกฝัน คราวนี้ข้าพเจ้าตั้งใจจะให้ตัวลอยขึ้น และก็ลอยขึ้นไปถึงเพดานจริง ๆ แต่แล้วก็เกิดมีเรื่องวิดถาวรทันที อย่างไม่น่าจะเป็นไปได้เลย คือในขณะที่ข้าพเจ้าเกิดรู้สึกว่ามีความต้องการในทางเพศขึ้นมาอย่างรุนแรงเหลือเกิน มันเป็นความรุนแรงชนิดที่ท่วมทับจิตใจเสียจนไม่มีทางที่จะคิดถึงเรื่องอื่นได้เลย

ข้าพเจ้ารู้สึกงุนงง ลังเวงตนเอง และก็โกรธตัวเองด้วย ที่เกิดความคิดอุตริขึ้นมาได้ในเวลาสำคัญขนาดนั้น เลยต้องกลับมาเข้ร่างกายตามเดิมทันที

เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันต่อมาอีกถึง ๕ ครั้ง ต่อจากนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มจับเคล็ดได้ว่าจะต้องป้องกันและควบคุมอย่างไร เรื่องความรู้สึกต้องการในทางเพศอย่างรุนแรง นี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง จนข้าพเจ้าต้องแยกกล่าวไว้เป็นอีกบทหนึ่งต่างหากในตอนหลัง (คือ บทที่ ๑๖) ในระยะแรก ๆ นั้น อารมณ์วิตถารเช่นนี้ ได้เป็นอุปสรรคอยู่ตลอดเวลา ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะไปไหนได้ นอกจากต้องวนเวียนอยู่ในห้องเดียวกันกับที่ร่างกายเนื้อนอนอยู่นั่นเอง

เนื่องจากไม่สามารถหาคำบรรยายที่เหมาะสมและถูกใจได้ในตอนนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้เองไปพลาง ๆ ก่อนดังนี้คือ

สภาวะนอกกายเนื้อ อันเป็นแหล่งของประสบการณ์ประหลาดมหัศจรรย์ดังกล่าวมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าขอตั้งชื่อเรียกไว้ชั่วคราวว่า “สภาวะที่สอง” (Second State)

ในการทำงานเดียวกัน กายอันได้ไปเป็นตัวการเสวย
อารมณ์อันเกิดจากประสบการณ์ ดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้า
ขอตั้งชื่อให้เรียกว่า “กายที่สอง” (Second Body)

ศัพท์ทั้งสองนี้ จะได้ใช้อ้างอิงกล่าวถึงในครั้งต่อไป
อีกเพื่อความสะดวก และไม่ต้องเสียเวลาอธิบายซ้ำอีก
ครั้งหนึ่ง

ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้ามักอดคิดไม่ได้เสมอว่า
ประสบการณ์ หรือสภาวะและกายดังกล่าวนั้น เป็นเรื่อง
เกี่ยวกับความเพ้อฝัน เป็นมโนภาพ ภาพหลอน โรคจิต
และประสาทพิการ การสะกดจิตตนเอง หรืออะไร ๆ
ที่เสียหายร้ายแรงกว่านั้น (คือ ความวิกลจริตเป็นต้น)
แต่ต่อมาเมื่อได้มีเหตุผลประจักษ์พยานอย่างแน่นนอน
แล้ว จึงได้ยุติความน้อยใจเช่นนั้นโดยเด็ดขาด

แต่เหตุผลและประจักษ์พยานครั้งแรก ก็เปรียบ
เสมือนการถูกตะบองหรือหมอน (ชนิดใหญ่ที่ช่างเหล็กใช้
ตีเหล็ก) ฟ้าดอย่างแรง คือถ้าข้าพเจ้ายอมรับเหตุผล
ดังกล่าวนี้ว่าเป็นความจริง ก็หมายความว่า ข้าพเจ้า

จะต้องเปลี่ยนความคิดและความเชื่อถือแต่เดิมใหม่หมดอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยศึกษาเล่าเรียนมาก็ดี เคยฝึกฝนอบรมมาก็ดี ความคิดและการยึดถือในสิ่งต่าง ๆ และคุณค่าต่าง ๆ ก็ดี จะต้องกลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็นหลังมือ ข้าพเจ้าเคยเชื่อเสมอว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของพวกเรา สมบูรณ์และถูกต้องแน่นอนอย่างไม่มีทางค้านหรือสงสัย ข้าพเจ้าไว้วางใจเสมอว่า นักวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบัน จะต้องสามารถหาคำตอบในเรื่องทุกอย่างได้อย่างไม่มีที่ติเลย แต่บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้าปลงใจเชื่อเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบมาว่าเป็นความจริงแท้ ก็หมายความว่าความเชื่อและความรู้ทางวิทยาศาสตร์ของเราจะต้องพินาศโดยสิ้นเชิง หลักการต่าง ๆ เหล่านั้นเราจะนับถือและไว้วางใจไม่ได้อีกต่อไป

ในทางตรงกันข้าม ถ้าข้าพเจ้าพยายามจะไม่เชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างแจ่มชัดแก่ตนเองถึงขนาดนี้ ก็หมายความว่า ข้าพเจ้าทำผิดและบิดเบือนหลักการซึ่งตนเองเคยเคารพนับถือมาเป็นเวลาช้านาน หลักการนั้น คือหลักที่ว่ามนุษย์เราควรจะพยายามดิ้นรนแสวงหาความรู้

เพื่อเพิ่มพูนปัญญาของตนอยู่เสมอ และเมื่อได้รับความรู้ก้าวหน้าหรือเพิ่มเติมขึ้นมาอย่างใด ด้วยวิธีใด ก็ควรจะนำมาเผยแพร่แก่ผู้อื่น ให้ได้มีส่วนรู้ด้วย โดยให้เขาเหล่านั้นมีโอกาสได้ใช้สติปัญญาและหลักการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เป็นรากฐาน (คืออาศัยการสังเกต ทดลอง สอบสวนโดยเหตุผล การวิเคราะห์ และอื่น ๆ ด้วยใจกว้าง คือถือความจริงเป็นใหญ่ ไม่ใช่ถือศักดิ์ศรีของตนเองเป็นสำคัญ)

บทที่ ๒

ชมรมไต้กีน

ในเมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับสิ่งลึกลับที่ยังไม่รู้ เราจะทำอย่างไรดี ? หนีไปให้พ้นแล้วทำเป็นลืมมันเสียหรือ สำหรับคนอื่นข้าพเจ้าไม่อาจทราบได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าเป็นการยากอย่างยิ่งที่จะหนีไปและทำลืม ๆ มันเสีย ในเรื่องนี้มีเหตุผลอยู่สองประการ คือ ประการแรก มันทำให้เกิดความอยากรู้อยากศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ประการที่สอง คือมันเป็นเรื่องที่ลืมไม่ได้ และหนีไม่ได้เสียแล้ว สภาวะอันแปลกประหลาดนี้ กลายเป็นเรื่องประจำตัว ประจำชีวิตที่แยกไม่ออก ช้า ๆ นาน ๆ ก็มาเตือนให้ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเสียทีหนึ่ง โดยข้าพเจ้าไม่มีทางจะหลบเลี่ยงได้เลย

ความอยากหลบไปให้พ้น แต่แล้วก็รู้ตัวว่าหลบไปไม่ได้ ประการหนึ่ง และความอยากรู้อยากศึกษาอีกประการหนึ่ง ทำให้เกิดความขัดแย้งกันในจิตใจอยู่เสมอ มีปัญหาที่คิดไม่ตกอยู่ว่า ถ้า “สภาวะ” เช่นนี้เกิดขึ้น แก่ข้าพเจ้าไปเรื่อยๆ เป็นเวลานานๆ ผลจะเป็นอย่างไร และผลข้างหน้าที่ยังไม่สามารถรู้ได้นี้เอง เป็นการทรมานใจมาก อันที่จริงข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า มีความเกรงกลัวผลร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นในทางใจ ยิ่งกว่ากลัวผลที่จะเกิดขึ้นแก่ร่างกายเสียอีก การที่มีเพื่อนเป็นจิตแพทย์อยู่หลายคนก็ดี ประกอบกับการที่ได้เคยศึกษาวิชาจิตวิทยามาบ้างก็ดี ทำให้ความกลัวของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้นอย่างช่วยตัวเองไม่ได้ ที่ร้ายยิ่งขึ้นก็คือ ในที่สุดข้าพเจ้าก็ไม่กล้าไปปรึกษาเพื่อนฝูงที่เป็นจิตแพทย์อีกต่อไป เพราะเกรงว่า จิตแพทย์เหล่านั้นจะทักท้วงเอาว่าข้าพเจ้ากลายเป็น “คนไข้” ของเขาไปด้วย และต่อจากนั้นก็เป็นอันแน่นอนว่าเพื่อนฝูงทั้งหลายคงจะหาว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่ “ไม่ปกติ” ไปเสียแล้ว นี่เป็นส่วนน้อยเท่านั้น แต่ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ เขาอาจจะหาว่าข้าพเจ้ากลายเป็นวิดถาวร หรือเป็น

ตัวประหลาดอะไรอย่างหนึ่งในสังคมมนุษย์ จากนั้นผล
ร้ายต่าง ๆ ก็จะต้องตกอยู่แก่ครอบครัวของข้าพเจ้าอย่าง
ไม่มีปัญหา

และข้าพเจ้าก็ตัดสินใจว่า เรื่องนี้ต้องเก็บไว้เป็น
ความลับ. โดยไม่บอกให้ใคร ๆ ในครอบครัวทราบเลย
จะมีประโยชน์อะไรในการที่จะให้คนอื่น ๆ มาพลอยกลุ้ม
ใจไปกับข้าพเจ้าด้วย แต่ในที่สุดก็ทำไม่ได้ เพราะบาง
ครั้งข้าพเจ้าอาจจะทำอะไร ๆ ประหลาด ๆ ให้คนใน
ครอบครัวสังเกตเห็นเข้าจนได้ ถ้าไม่บอกให้รู้เสียเลย
เรื่องมันจะไปกันใหญ่ ในที่สุด ข้าพเจ้าก็ต้องบอกให้
ภรรยาของข้าพเจ้าทราบ ซึ่งก็ทำให้เธอต้องเป็นกังวลกับ
ข้าพเจ้าอยู่ดังที่คาดไว้ ในระยะนี้ เรายังไม่ได้บอกเด็ก ๆ
ให้รู้เรื่องเลย เพราะเห็นว่าแกยังเล็กเกินไป คงจะไม่
สามารถเข้าใจอะไรได้ แต่ต่อมา แกก็รู้เรื่องนี้ และก็
รู้สึกว่าจะเข้าใจได้ดี จนกระทั่งบางครั้งก็ตีจนเลยเถิด
ชนิดที่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงเสียด้วยซ้ำ คือครั้งหนึ่ง บุตรสาว
ของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในหอพักในมหาวิทยาลัย ได้เล่าให้
ข้าพเจ้าฟังในตอนหลังว่า คืนหนึ่งแกอยู่ในห้องของแก

กับเพื่อนหญิงคนหนึ่ง แกกำลังจะเปลี่ยนเสื้อผ้า มองไปรอบ ๆ ห้องก็ไม่เห็นใคร แต่ก็ยังไม่ไวใจ กลัวพ่อของแกเองจะมาเห็นในเวลาที่เขาจะไป แกจึงพูดขึ้นมาลอย ๆ ว่า “คุณพ่อคะ ถ้าคุณพ่ออยู่ที่นี้ในตอนนี้นะก็โปรดออกไปจากห้องเถิดค่ะ หนูจะเปลี่ยนเสื้อผ้าอนลละ” ดูเอาเถอะ ในตอนนั้น ข้าพเจ้าอยู่ที่บ้านซึ่งห่างออกไปจากที่นั่นถึงสองร้อยไมล์ และข้าพเจ้าก็อยู่ในบ้านของเราทั้งกายและใจด้วย

เมื่อเวลาล่วงไป ข้าพเจ้าก็ชักจะคุ้นเคยกับสภาวะอันแปลกประหลาดนี้ขึ้นทีละเล็กทีละน้อย พร้อมกับนั้นก็มีความสามารถพอจะควบคุมตนเองได้บ้างพอสมควร และรู้สึกว่ามันก็มีประโยชน์บ้างเหมือนกัน หนัก ๆ เข้าก็เกิดความคิดว่าไม่ยากให้มันหยุดหายไปเสียทีเดียว อย่างน้อยก็เอาไว้เป็นอุปกรณ์การศึกษาเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นได้อย่างหนึ่ง

และในทำนองเดียวกัน เมื่อเวลาล่วงไป ข้าพเจ้าก็ได้สติและนึกเปรียบเทียบดูว่า อันที่จริงตนเองก็ไม่ได้มีความผิดปกติ หรือมีความ “บ้า” มากไปกว่าคนอื่น ๆ

ที่เป็นปกติอย่างใด แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าความกลัวจะหมดไปทีเดียว อย่างน้อยเรื่องนี้ ก็เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่า จะนำไปปรึกษาให้ใครเห็นใจไม่ได้เลย เพราะถ้าขึ้นทำเช่นนั้นก็เป็นภาระแน่นอนว่า ข้าพเจ้าจะต้องกลายเป็นคนวิตถารในสายตาของคนอื่นอย่างแน่นอน มีอยู่บ้างคนหนึ่งคือ ดร.แบรดซอร์วี่ ซึ่งข้าพเจ้าอาจเล่าให้เขาฟังได้บ้างเป็นครั้งคราว วิธีอื่นนอกจากนี้ ถ้าจะคิดรักษาหรือแก้กันตามประเพณีก็เห็นจะได้แก่การไปรับการรักษาทางจิต อย่างเป็นทางการกันเลยทีเดียว แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ของง่าย ๆ เพราะการที่จะต้องไปให้หมอสัมภาษณ์ ถามโน่นถามนี่อยู่เป็นเวลาหนึ่งปีเป็นอย่างน้อยนั้น ก็จะต้องใช้เงินเป็นจำนวนหลายพันเหรียญทีเดียว และข้อสำคัญ ก็คือปีเดียวก็อาจจะไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย และถ้าการรักษาเวลายืดเยื้อกันออกไปถึง ๕ หรือ ๑๐ ปี ก็เป็นอันต้องแยแ่แน่ ๆ และที่ร้ายที่สุดก็คือ เราจะหวังผลอะไรมาหนักก็ยังไม่ได้จากการรักษาแบบนี้

จะเห็นได้ว่าในระยะแรก ๆ ของปรากฏการณ์เช่น

นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเหวเหลือเกิน จะหาใครเป็นเพื่อนปรับทุกข์ หรือช่วยแก้ไขไม่ได้เลย

ในที่สุด ก็ต้องลองศึกษาค้นคว้ากันอย่างมีหลักการ และในเรื่องนี้ ก็เห็นจะต้องเกี่ยวข้องกับทางศาสนาเสียแล้ว อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจหรือมีความคิดน้อมไปในทางศาสนามากมายนัก แต่ในเมื่อวิธีอื่น ๆ ทั้งหมดใช้ไม่ได้ผลแล้ว ก็มีความคิดว่าจะลองดู เผื่ออย่างไร อาจจะได้รับคำตอบเป็นที่พอใจบ้าง ข้าพเจ้าเคยไปวัดบ้างเมื่อตอนเด็ก ๆ นอกจากนั้นเมื่อโตแล้ว ก็ไปนาน ๆ ครั้งกับเพื่อนบางคนเท่านั้น จึงเป็นอันกล่าวได้ว่า เรื่องของพระเจ้าและศาสนาไม่ค่อยมีความหมายสำหรับข้าพเจ้าเท่าใดนัก รู้สึกตัวว่าไม่อยากคิดถึงให้เสียเวลา เพราะไม่เห็นมีอะไรที่น่าสนใจเสียเลย

ข้าพเจ้าเคยอ่านเรื่องปรัชญา และศาสนาทั้งของตะวันออกและของตะวันตก แต่ก็ผิวเผินเต็มที ความเข้าใจถ้าจะมีอยู่บ้าง ก็ดูจะเลื่องลางมาก บางครั้งดูหลักการนั้น ๆ ก็มีเหตุผลดีอยู่สำหรับเหตุการณ์บางอย่างเท่านั้น ข้อความในคัมภีร์ไบเบิลก็ไม่เห็นว่าจะมีคำ

แนะนำ ให้รู้ถึงสาเหตุและวิธีแก้ไขความลำบากแต่อย่างใด ทำไปทำมาก็ลงเอยด้วยคำแนะนำว่า ให้สวดอันวอนพระเจ้า ทำความเพียรฟังถึงพระองค์ อดอาหารไปวัดล้างบาป รับนับถือตรีกาย (Trinity) เชื่อพระบิดา พระบุตร พระจิต อย่าทำความชั่ว และยกตนเองให้กับพระเจ้าไป

คำสอนทั้งหมดดังกล่าวมานั้น แทนที่จะช่วยแก้ปัญหา กลับยิ่งเพิ่มปัญหาให้ยุ่งยากมากขึ้นอีก สมมติว่า ปราบกฏการณ์ประหลาดในชีวิตของข้าพเจ้าเป็นเรื่องดี คือหมายความว่า เป็นพรสวรรค์ที่พระเป็นเจ้าประทานมา มันก็น่าที่พระองค์จะประทานให้แก่บรรดานักบุญทั้งหลาย หรือผู้ที่ปฏิบัติเพื่อความดีเป็นนักบุญเสียมากกว่า ที่กล่าวนี้ก็คือกล่าวตามหลักฐานในพระคัมภีร์นั้น แต่ข้าพเจ้าเองรู้ตัวดีว่าถึงอย่างไร ๆ ในตอนนี้ ก็ยังเป็นนักบุญหรือปฏิบัติเพื่อความดีเป็นนักบุญถึงขนาดนั้นไม่ได้แน่นอน ในทางตรงกันข้าม ถ้าปราบกฏการณ์นี้เป็นเรื่องเลวร้าย ก็หมายความว่ามันเป็นผลงานของพระยามาร ผู้ซึ่งพยายามจะเข้าสิงอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้า หรือพยายาม

จะขับไล่จิตใจของข้าพเจ้าออกไปเสียจากร่างกาย และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เห็นจะต้องมีพิธีการขับผีออกจากร่างกายของข้าพเจ้ากันเป็นแน่แท้

ในระยะหลัง ข้าพเจ้าได้ลองไปหาพระเพื่อปรึกษาเรื่องนี้ให้ท่านฟัง ก็ปรากฏว่าท่านทั้งหมดดูท่าทางจะมีความเห็นว่าข้าพเจ้ากำลังจะเป็นบ้า หรือไม่ก็ถูกผีเข้าเสียแล้ว รู้สึกว่าท่านเหล่านั้นจะมองข้าพเจ้า ในฐานะเป็นตัวมหากัณฑ์ หรือพวกนอกศาสนาพิลึก ๆ อะไรสักอย่างหนึ่งจะนั้น

เกี่ยวกับหลักศาสนาด้านตะวันออก ดังที่ **ดร. แบรดชอว์** เคยกล่าวไว้ รู้สึกว่ามีการพูดถึงเรื่องนี้กันเป็นที่รับรองกันทั่วไปว่า มีชีวิตหรือร่างกายซึ่งไม่ต้องอาศัยกายดังที่เราเห็นอยู่นี้ได้จริง ๆ แต่ที่นี้การที่บุคคลจะถอดกายนี้ออกไปอาศัยกายอื่นได้นั้น ก็จะต้องเป็นความสามารถของผู้ที่มีความเจริญ คือว่าได้พัฒนาไปในทางจิตใจแล้วเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ไม่ปรากฏว่ามีคำอธิบายถึงรายละเอียดวิธีปฏิบัติเลย นอกจากข้อความ

ซึ่งบ่งถึงว่าในการปฏิบัติวิชาลึกลับนั้น เรื่องดังกล่าวนี้เป็นของธรรมดาเท่านั้นเอง

ที่นี้สมมติว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นความจริง แล้วข้าพเจ้าล่ะ เป็นใคร หรือว่าเป็นอะไร? แนนอนเหลือเกิน ข้าพเจ้าบัดนี้มีอายุมากเกินไปเสียแล้ว จะให้ไปบวชในวัดของทิเบตเพื่อเรียนวิชาถอดจิตก็เห็นจะไม่ไหว เป็นอันว่า เมื่อค้นหาคำตอบ ทั้งจากตะวันตกและตะวันออก แล้วก็ยังไม่พบอยู่ดี ท่านผู้อ่านคงจะเดาได้ว่าในสภาวะเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกหงอยเหงาอย่างยิ่ง เพราะในที่สุดก็ไม่รู้จะปรึกษากับใคร

ในระยะเวลาตัวเอง ข้าพเจ้าก็บังเอิญได้ทราบเรื่องราวของคนกลุ่มหนึ่งในอเมริกา เป็นกลุ่มชนที่ข้าพเจ้าจะขอเรียกว่า “พวกใต้ดิน” (the underground) และต้องขออภัยที่ข้าพเจ้าจะได้บรรยายเรื่องนี้ให้ท่านทราบค่อนข้างจะละเอียดล็กหน่อย

พวก “ใต้ดิน” แบบนี้ไม่เหมือนกับพวกใต้ดินที่ก่อการร้ายทางการเมือง เพราะเขาไม่ได้ทำความเดือดร้อน

ให้ใครหรือไปก่อการร้ายที่ไหน ดังนั้นจึงเป็นอันเบาใจได้ว่า ไม่มีการกระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง ชนิดที่จะต้องขึ้นศาลถูกฟ้อง หรือถูกพิจารณาคดีเลย “พวกไต้ดิน” ประเภทนี้บางครั้งก็มีปะปนอยู่ทั่วไปในหมู่นักธุรกิจการค้า นักวิทยาศาสตร์ นักการเมือง นักการศึกษา และศิลปินประเภทต่าง ๆ นอกจากนั้น บุคคลประเภทนี้ ก็มีได้มีอยู่ในอเมริกาเท่านั้น แต่ว่ามีอยู่ทั่วไปในประเทศต่าง ๆ ทางภาคยุโรปด้วย

อันที่จริง บุคคลบางคนก็คงจะได้เคยพบปะสนทนากับพวกไต้ดินเหล่านี้มาบ้างแล้ว หรือไม่อย่างน้อยก็อาจจะได้เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเขามาแล้วบ้างอย่างเลือนลาง แต่แล้วส่วนมากเราก็ไม่ค่อยเอาใจใส่สัก คือคิดไปเสียว่า พวกนี้เป็นคนไม่เต็มเต็งเสียมากกว่า มีหลักการพอที่จะเชื่อถือได้อย่างหนึ่งว่า โดยปกติแล้ว บุคคลประเภทนี้ที่ได้รับความนับถือจากสังคมโดยทั่วไปนั้นมักจะไม่พูดถึงความเชื่อถือ และการปฏิบัติของตนเองให้ใคร ๆ ทั่วไปรู้เลย นอกจากเขาจะารู้เสียก่อน ว่าใครเป็นพวกเดียวกันกับเขา พวกนี้ทราบได้ดีจาก ประสบการณ์ว่า

การพูดแสดงความเชื่อถือของตนออกไปง่าย ๆ จะไม่มีผลดีแก่ใครเลย นอกจากว่าจะได้รับการเย้ยหยันจากคนทั่วไป

ข้าพเจ้าเชื่อว่าในบุคคลในกลุ่มนี้จะต้องมีเป็นจำนวนหลายล้านเหมือนกัน ถ้าหากว่าเขาอินดิแสดงตัวออกมาโดยเปิดเผย พวกนี้มีแทรกแซงอยู่ทั่วไปในคนทุกประเภท ตั้งแต่ นักวิทยาศาสตร์ จิตแพทย์ หมอ แม่บ้าน นักศึกษามหาวิทยาลัย นักธุรกิจ และเด็กวัยรุ่นก็มี นอกจากนั้นก็ยังมีพระอีกบ้าง

ความเคลื่อนไหวของบุคคลกลุ่มนี้จะว่าไปโดยนัยหนึ่งก็คล้าย ๆ กันกับการปฏิบัติการของพวกใต้ดินที่ก่อการร้ายทางการเมืองเหมือนกัน เป็นแต่ว่าเขาไม่ได้มุ่งร้ายต่อผู้ใดเท่านั้น นอกจากว่า จะพยายามให้เป็นไปอย่างลับ ๆ ในวงของผู้ที่คุ้นเคยกันจริง ๆ เท่านั้น อันที่จริงบางครั้งก็อาจมีการป่าวประกาศให้ทราบทางหนังสือพิมพ์เหมือนกัน แต่เฉพาะผู้ที่อยู่ในวงในเท่านั้น จึงจะรู้ความหมายอันซ่อนอยู่เบื้องหลังคำประกาศนั้น ๆ การสนทนาในเรื่องของเขาโดยเฉพาะ ก็จะทำกันเฉพาะ

ในวงค์คุ้นเคย เช่นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน หรือเพื่อนที่สนิทสนมกันจริง ๆ ลังคมนอกจากนี้จะไม่ค่อยได้มีโอกาสล่วงรู้ถึงการงานของพวกไต้ดินประเภทนี้ซัก ถ้าท่านถามเขาตรง ๆ เขาก็จะปฏิเสธไปต่าง ๆ นานา เพราะว่าบางทีเขาก็อาจไม่รู้ก็ได้ว่า เขาเองก็เป็นสมาชิกไต้ดินแล้วเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดก็มีอุดมคติของเขาไปในการทำงานเดียวกัน จะแตกต่างกันบ้างในด้านอารมณ์ และความเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น นอกจากนั้น พวกไต้ดินนี้มักจะมี หนังสือ ภาษา และหลักวิชาของเขาเอง

ในปัจจุบันพวกไต้ดินดังกล่าวนี้ ยังไม่รวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนนัก อาจกล่าวได้ว่ายังไม่มีองค์การที่ตั้งขึ้นเป็นหลักฐาน ดังที่เราเห็นองค์การทั้งหลายที่ตั้งขึ้นในปัจจุบันนี้ แม้ชื่อเสียงเรียงนามของพวกตนเองโดยเฉพาะก็ยังคงกล่าวไม่ได้ว่ามีตั้งขึ้นเป็นทางการแล้ว บางครั้งถ้าจะมีการประชุมกันก็เป็นไปในสถานที่ของพวกเขาเอง ซึ่งอาจจะเป็นห้องส่วนตัวของใครสักคนหนึ่ง หรือห้องประชุมเล็ก ๆ ในธนาคารใดสักธนาคารหนึ่ง หรือแม้

อาจจะเป็นส่วนตัวของบาดหลวงองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ กลุ่มบุคคลพวกนี้ถ้าจะว่าไปแต่ละกลุ่มก็กำลังคลุ้มคลั่งมั่งมาหราอยู่ในความมืด คือคล้าหนทางเดาไปตามที่ตนคิดว่า จะเป็นวิธีที่ถูกต้องตามใจชอบของตน และตั้งนั้นจึงมีวิธีการปฏิบัติไปต่าง ๆ กันมากมาย แม้ว่าจุดมุ่งหมายบั้นปลายของเขาจะเป็นอย่างเดียวกันก็ตาม เช่นเดียวกับหน่วยใต้ดินในความหมายทางการเมืองเหมือนกัน ถ้าท่านเป็นสมาชิกอยู่ในหน่วยนี้ ในเมืองนี้ แล้วต่อมาเดินทางไปที่เมืองอื่น ก็อาจจะได้พบหน่วยใต้ดินเช่นเดียวกันอีกหน่วยหนึ่งก็ได้ แต่ทั้งนี้โดยมากก็เป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้าอย่างใด คือมักจะเป็นไปโดยไม่ได้นึกฝันเสียเป็นส่วนใหญ่

ท่านอาจจะสงสัย อยากถามเป็นกำลังว่า ถ้าเช่นนั้น พวกหน่วยใต้ดินที่ว่ามีใครบ้าง ? คำตอบ ก็คือประการแรก ได้แก่ผู้ที่มีกิจการงานหรือหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ (คือเรื่องวิชาลึกลับ หรือวิชาที่เกี่ยวกับจิตใจนี้) โดยตรง ประเภทนี้พวกหนึ่งก็ได้แก่ นักจิตวิทยาผู้ศึกษาวิชาที่ยังพิสุจน์ไม่ได้แน่ชัด คือสิ่งที่ยังลึกลับอยู่

(Parapsychologists) ซึ่งก็มีจำนวนไม่มากนัก พวกนี้
ได้แก่ ผู้ที่ได้ปริญญาต่อกเตอร์จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
และได้ดำเนินการค้นคว้าเรื่องเหล่านี้เปิดเผย เช่น
เรื่องของการประจักษ์เหนืออินทรีย์ (Extra sensory
Perception) คือ ความสามารถของมนุษย์ในการรู้หรือ
เห็นเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยไม่ต้องอาศัย
ประสาทสัมผัส คืออินทรีย์ของร่างกายที่เห็นอยู่นี้ ใน
จำนวนนี้ก็มี ดร. เจ บี ไรน์ (J.B. Rhine) ซึ่งประชาชน
ทั่วไปรู้จักดี ดร. ไรน์ผู้นี้ แต่เดิมอยู่ที่มหาวิทยาลัยดิวค
(Duke University) ได้ดำเนินการค้นคว้ามาถึง ๓๐ ปี
โดยได้ประมวลสถิติเกี่ยวกับการทดลองความสามารถใน
การอ่านใจผู้อื่นโดยใช้ไฟฟ์เป็นอุปกรณ์ จากการค้นคว้า
มาเป็นเวลานานถึงขนาดนั้น และได้ทำสถิติไว้อย่างรอบ
คอบและละเอียดถี่ถ้วน ดร. ไรน์ก็ลงความเห็นว่าคุณ
บางคนมีความสามารถพิเศษจริง ๆ คือสามารถทายใจ
ผู้อื่นได้ และใช้ประสาทสัมผัสซึ่งไม่ใช่ของร่างกายนี้ได้
โดยไม่ได้เล่นกลหรือนึกเอาเองเลย อย่างไรก็ตาม
ยังมีผู้หัวดี้อ ไม่ยอมเชื่อรายงานของ ดร. ไรน์ อยู่อีก

เหมือนกัน โดยเฉพาะในอเมริกา ปรากฏว่าพวกนักจิตวิทยาและจิตแพทย์ยังไม่ค่อยจะยอมเชื่ออยู่นั่นเอง นักปราชญ์คนอื่น ๆ ที่ดำเนินการค้นคว้าประเภทเดียวกันนี้ ก็มี Andrija Pubarich, J.G. Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart, Gardenn Murphy ชื่อเหล่านี้ถ้าท่านเป็นสมาชิกพวกใต้ดินดังกล่าวแล้ว ก็คงจะคุ้นหูดีพอสมควร

นอกจากท่านดอกเตอร์ผู้มีเกียรติทั้งหลายดังกล่าวมาแล้ว ก็ยังมีหมอดูลายมือข้างถนน ซึ่งบางคนก็อ้างว่าเป็นพวกยิปซี (เพื่อให้ขลัง เพราะพวกยิปซีมีชื่อเสียงว่าดูลายมือเก่ง ยิน ดิกชัน ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ในอเมริกาในปัจจุบันนี้ ก็ปรากฏตามประวัติ ว่าได้รับการพยากรณ์จากหมอดูชาวยิปซีเหมือนกัน) แต่บางคนก็อ้างว่าเป็นอินเดียนมาจาก นิวเดลฮี (ก็เพื่อให้ขลังอีก เพราะชาวอินเดียนก็มีชื่อเสียงในวิชาลึกลับเช่นนี้ไม่น้อย) ประเภทนี้มักคิดเงินค่าดู ๕ เหรียญ โดยอ่านโชคชะตาชีวิตให้ ๕ นาที ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า แนวทางการค้นคว้าแตกต่างกันไปได้อย่างมากมาย แต่ความเชื่อถืออันเป็นรากฐานก็มักจะมีเหมือนกันไม่มากนัก

พวกไต่ดินจำพวกอื่น ๆ มักจะนับถือคำสั่งสอนและ
มติของพวกอาชีพดังกล่าวแล้ว เพราะถือว่ามีหน้าที่และ
การงานเกี่ยวข้องโดยตรง ดังนั้น พวกอาชีพดังกล่าว
จึงมักได้รับความเคารพนับถือเสมือนเป็นวีรบุรุษ หรือ
พระเอกของกลุ่มของตน ๆ พวกพระเอก (หรือนางเอก)
เหล่านี้ได้แก่ใครก็ตาม ที่แต่งหนังสือ (เกี่ยวกับเรื่อง
ประเภทนี้) กิติ ตั้งมูลนิธิกิติ หรือดำเนินการค้นคว้า มี
ประสบการณ์ที่สำคัญ ๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนมาจากพวก
พระเอก (หรือนางเอก) ดังกล่าว ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ
พยากรณ์โชคชะตา สอนกัมมัฏฐานหรือการอบรมจิตใจ
รักษาโรคด้วยกำลังภายใน เป็นนักโหราศาสตร์ที่มีชื่อ
เสียง เป็นพระที่เก่งในทางวิญญาน เป็นคนทรง เป็น
นักสะกดจิต หรือแม้แต่ว่าเป็นนักศึกษาระดับสูงและสังเกตการณ์
เรื่องเกี่ยวกับจานบิน หรือจานผิอย่างเอาจริงเอาจังก็ได้
บุคคลเหล่านี้ประเภทใดประเภทหนึ่งก็มีโอกาสจะเป็น
พระเอก (หรือนางเอก) ของขบวนการไต่ดินได้ทั้งสิ้น

พระเอกหรือวีรบุรุษแห่งองค์การไต่ดินเหล่านี้มักจะ
มีรายได้อย่างน้อยก็บางส่วนมาจากการงานหรือการ

ค้นคว้าของเขาในแบบนั้น ๆ และพวกนี้ส่วนมากก็มักจะ
อิจฉากันเอง คือมักจะคิดว่าวิธีการของกลุ่มอื่น ๆ ไม่ถูก
ดังนั้นบางครั้งก็มักจะดูถูก เยาะเย้ยหรือไม่ยอมรับรอง
ผลการค้นคว้าของกลุ่มอื่น ๆ ที่ไม่ได้ขึ้นกับตน ด้วยเหตุ
ดังกล่าวนี้เอง พวกใต้ดินเหล่านั้น จึงรวมกันเป็นกลุ่ม
ก้อนอย่างมั่นคง เป็นหลักฐานไม่ได้สักที ทั้ง ๆ ที่ในทาง
ใจหรือโดยจุดมุ่งหมายแล้ว เขาก็เป็นพวกเดียวกันนั่นเอง
และเมื่อว่ากันตามจริงแล้วอย่างน้อย เขาก็พอจะสนทนา
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ ด้วยความเห็นอกเห็นใจ
ดีกว่าคนภายนอกมาก ถึงอย่างไร ๆ เขาก็ได้ชื่อว่าเป็น
พวกเดียวกันมิใช่หรือ

ทั้งหมดนี้มีได้กล่าวเพื่อให้ร้ายหรือเฟ่งโทษของ
บุคคลประเภทดังกล่าวมานั้น เพราะโดยทั่วไป ข้าพเจ้า
ก็ยังเห็นว่า เป็นคนที่มีคุณลักษณะบางอย่างน่าเคารพนับ
ถือจริง ๆ เหมือนกัน เขาพยายามแสวงหาัจฉธรรมตาม
วิธีของเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจ แม้ว่าวิธีการจะแตกต่างกัน
กันไปก็ตาม ถ้าท่านเป็นสมาชิกของชมรมนี้ ท่านก็จะ

ต้องเห็นด้วยกับข้าพเจ้าว่า ถ้าในโลกนี้ไม่มีบุคคลประเภทนี้แล้ว ก็คงจะเป็นสภาพที่น่าสลดสังเวทกว่านี้มาก

สำหรับพวกสมาชิกกลุ่มใต้ดินในระดับธรรมดาทั่ว ๆ ไป ก็มีหนังสือให้อ่านในรูปของนิตยสารบ้าง หนังสือเล่มบ้าง หรือไม่ก็มีการแสดงออกในรูปปาฐกถา และจัดให้มีสโมสรหนังสือ หรือแม้แต่จัดให้มีรายการทาง วิทยุและโทรทัศน์ก็เคยมี แต่ในการจัดรายการทางวิทยุโทรทัศน์นั้นปรากฏว่า สมาชิกผู้จัดมีความกระตือรือร้น อยากรโหมเชนเรื่องของตนเองมากเกินไป ปรากฏว่า ผลที่ได้รับยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะปัจจุบันจำนวนผู้เป็นสมาชิกขบวนการใต้ดินยังไม่มีมากพอ ดังนั้นเมื่อโฆษณาออกมากเกินไป ประชาชนทั่วไปก็มักจะมิปฏิบัติกริยาในทำนองไม่เลื่อมใส คือไม่ค่อยเชื่อว่าผู้โฆษณานั้น ๆ จะมีความเชื่อ (ด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ) ในเรื่องที่ตนเองโฆษณาหรือเปล่า (คือคงจะคิดว่าทำเป็นการค้ากระมัง)

ท่านผู้อ่านคงจะนึกสงสัยอีกแล้วว่า สมาชิกในระดับสามัญ (คือ ไม่ใช่ในระดับอาชีพหรือประเภทอาจารย์)

เหล่านี้มีใครบ้าง และเป็นคนประเภทใดบ้าง เชื่อไหม ท่าน บุคคลใต้ดินประเภทนี้ไม่ได้หมายความว่า จะต้องเป็นกลุ่มชนที่ไม่มีการศึกษา ถือโชคถือกลาง หรือไม่มีเหตุผลเสมอไปดอกนะ จริงอยู่ บุคคลประเภทดังกล่าว ก็อาจจะมึนงงอยู่ด้วยบ้างเป็นธรรมดา แต่ก็มีอัตราส่วนไม่มากไปกว่าผู้ที่มีได้เป็นเช่นนั้นเลย อันที่จริง ข้าพเจ้าใคร่ที่จะกล่าวว่าถ้าหากได้มีการสำรวจกันอย่างจริงจังแล้ว จำนวนผู้ที่เป็นสมาชิกในกลุ่มใต้ดินระดับสามัญนี้จะต้องมี ไอ คิว หรือระดับสติปัญญา เหนือกว่าระดับปานกลางของคนทั่วไปในสังคมตะวันตกเสียด้วยซ้ำ (คือคนที่มีการศึกษา ไม่ถือโชคถือกลาง และมีเหตุผลดีนั้นแหละ ที่มีแนวโน้มที่จะเชื่อเรื่องนี้มากกว่าคนทั่วไป)

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าพันธะทางใจที่ผูกพันคนเหล่านี้ไว้ด้วยกัน ก็คือทุกคนเชื่อว่าตัวตนที่แท้จริงของคนเรานั้น ยังเป็นสภาพที่การศึกษาในปัจจุบันของเรา ไม่สามารถจะเข้าใจได้ และไม่สามารถทำให้พัฒนาออกมาเต็มที่ได้อีก และนอกจากนั้นตัวตนที่แท้จริง (inner self) ซึ่งอยู่ภายใน (กายเนื้อหยาบที่เห็นได้) นี้

มีสมรรถภาพพิเศษ ที่สามารถจะแสดงปรากฏการณ์ ออกมาทั้งในด้านวัตถุและนามธรรมได้อีกมาก ขนาดวิชา วิทยาศาสตร์ในปัจจุบันไม่สามารถจะเข้าใจหรือรับรอง ได้เลย ความเชื่อสองประการเหล่านี้เอง ที่เป็นมูลฐาน ทำให้สมาชิกของหน่วยใต้ดินดังกล่าวมา ต้องพากันหา หนังสืออ่านกันเป็นการใหญ่บ้าง สนทนากันบ้าง หรือ ไม่ก็ขบคิด อภิปราย และประชุมกันเพื่อดำเนินพิธีการ ทางจิตหรือวิญญาน สุดแล้วแต่จะเรียกกัน ท่านรู้สึก ตนว่ามีแนวโน้มที่จะเชื่อในเรื่องเช่นนี้หรือเปล่า? ถ้ารู้สึกว่า เป็นเช่นนั้นจริง ก็หมายความว่า ท่านได้เป็นสมาชิก ในกลุ่มขบวนการใต้ดินนี้แล้วโดยไม่รู้ตัว

ที่นี้เหตุใดคนเราบางคนจึงมีแนวโน้มในทางความรู้สึก เช่นนั้น? สาเหตุใหญ่ก็น่าจะเป็นเพราะว่าบุคคลเหล่านั้น ได้เคยประสบ หรือมีส่วนในปรากฏการณ์บางอย่าง ซึ่ง หาเหตุผลในทางวิทยาศาสตร์ ปรัชญา หรือคำสอนใน ทางศาสนา สมัยปัจจุบันมาอธิบายไม่ได้เลย ในกรณี เช่นนี้ จะมีบุคคลสองประเภทคือ ประเภทที่หนึ่งไม่สนใจ ไม่ถือว่าเป็นของมีค่าอย่างใด เขาคิดว่าปล่อยมันไปตาม

เรื่อง แล้วลืมนั่นเสียดีกว่า ส่วนประเภทที่สองไม่สามารถจะลืมนได้ เขาพยายามหาคำตอบด้วยวิธีต่าง ๆ และในที่สุด ก็ต้องเป็นสมาชิกของขบวนการใต้ดินนี้ (เพราะบอกให้ใครทราบโดยเปิดเผยไม่ได้ จะถูกเขี่ยหยันหาว่า “งมงาย”)

ข้าพเจ้าเองเป็นสมาชิกของขบวนการนี้ ก็เพราะได้พยายามหาคำตอบจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ (ที่สังคมรับรองและยกย่อง) มาแล้ว แต่ก็ไม่มีแหล่งใดสามารถให้คำตอบแก่ข้าพเจ้าได้ แต่โชคของข้าพเจ้าก็ยังไม่ดีนัก เพราะในปัจจุบันข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ คำตอบในเรื่องที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ของข้าพเจ้ามีกล่าวไว้น้อยเหลือเกิน แม้ว่าจะข้าพเจ้าจะได้เข้ามาแสวงหาความจริงในชมรมของโลกเก่า ซึ่งแฝงตัวอยู่ในโลกใหม่นี้แล้วก็ตาม ข้อที่ยังเบาใจอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ถึงอย่างไร ๆ สมาชิกชมรมโลกเก่านี้ ก็ยังไม่ปฏิเสธเรื่องเกี่ยวกับปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้เสียเลย เขาเชื่อว่าสิ่งประหลาด ซึ่งข้าพเจ้าจะขอตั้งชื่อเรียกเอาเองว่า “สภาวะที่สอง” (second State) นี้มีอยู่

จริง ๆ และอาจจะเกิดขึ้นได้แก่เราท่าน (ซึ่งยังอยู่ในสภาวะที่หนึ่ง คือในโลกที่แลเห็นได้นี้)

จากการค้นคว้า ก็ทำให้ได้รับความรู้ว่า ชมรมที่เรียกได้ว่า “ใต้ดิน” นี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีเศษมานี้เอง หรือจะก่อนนั้นก็สักเล็กน้อย ซึ่งในตอนนั้นวิทยาศาสตร์กำลังเจริญเติบโตอย่างมั่นคง พร้อมกันนั้นก็กวาดความเชื่อถือต่าง ๆ ที่ไม่ลงรอยกันหรือคัดค้านกับตนออกไปอย่างไม่เลือกหน้า โดยถือว่สิ่งเหล่านั้นคือ “น้ำเน่า” ดังนั้นในการกำจัด “น้ำเน่า” แห่งความเชื่อถือดั้งเดิมนี้เอง ผู้นำที่คิดว่าตนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ก็ประณามหรือเหยียดหยามความเชื่อถือดั้งเดิมที่ (ตนคิดว่า) ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์อย่างไม่ไว้หน้า คนใดหรือกลุ่มใดที่ยังยึดมั่นอยู่ในความเชื่อถือและการปฏิบัติแบบเดิม ก็กลายเป็นคนเข้าไหนไม่ได้ในวงการของ “ปัญญาชน” ที่นี้คนกลุ่มที่ยังมีความยึดมั่นในความเชื่อถือดั้งเดิม แต่ในเวลาเดียวกันก็มีความจำเป็น เช่น ในด้านอาชีพที่จะต้องอยู่ในสังคมต่อไป ก็ต้องเลือกเดินทางสายกลาง หรือเหยียบเรือสองแคม คือ เมื่อเวลาเข้าสู่สมาคม

กับพวกปัญญาชน ก็ต้องแสดงตนว่าเป็นคนสมัยใหม่ ไม่ยอมเชื่อตามแบบเก่า ๆ ความเชื่อและการปฏิบัติที่ตนยังนับถืออยู่ก็จำต้องหลบลงใต้ดินไป คือนำมาสนทนาและปฏิบัติกันอย่างลับ ๆ ในหมู่พวกของตนเอง (ซึ่งจะเห็นได้ว่า การปฏิบัติเช่นนี้ก็ยังคงดำเนินมาจนกระทั่งในสังคมของ “ปัญญาชน” ในปัจจุบันนี้ ทั้งในตะวันตกและตะวันออก โดยเฉพาะในกลุ่มบุคคลที่เกรงจะถูกเยาะเย้ย ว่าการเชื่อตามแบบเก่า ๆ เป็น “ความมกมาย”) ส่วนบุคคลบางคนในสมัยก่อนนั้น ผู้ซึ่งไม่ยอมเปลี่ยนความคิดของตนทั้งภายในและภายนอกก็ต้องยอมเสียสละทุกอย่าง นับตั้งแต่ชื่อเสียงเกียรติยศ เงินทอง และแม้กระทั่งชีวิต

หลังจากนั้นมาจนถึงสังคมปัจจุบันผู้เป็น “ปัญญาชน” ก็ยังคงรองความเป็นใหญ่อยู่ และชมรมใต้ดินก็ยังต้องซุกซ่อนอยู่ใต้ดินเช่นเดิม จะมีบ้างก็เป็นส่วนน้อยที่เป็นผู้มีหน้าที่การงานเกี่ยวกับทางนี้โดยตรง จึงจะประกาศตนออกมาอย่างเปิดเผย ในบรรดานักจิตวิทยาผู้ค้นคว้าเรื่องลึกลับ (Parapsychologists) และวิชาที่เกี่ยวข้องกัน

นั้น อาจจะมีอยู่สักห้าคนที่ได้รับการสรรเสริญอย่างเปิดเผยจากผู้ร่วมงาน ที่กล่าวนี้ หมายถึงจำนวนบุคคลที่ข้าพเจ้าเคยพบปะมาแล้ว แต่ก็น่าเสียใจว่า ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้พบนักปราชญ์ผู้เรืองนามในทางนี้แล้ว ก็ยังไม่ได้รับความสว่างมากขึ้นเลย เกี่ยวกับปรากฏการณ์ในชีวิตของข้าพเจ้า อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กล่าวโทษท่านนักปราชญ์เหล่านั้น เพราะท่านก็ยังไม่ถึงจริง ๆ ท่านยังไม่มีความรู้อะไรมากนัก เกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า “สภาวะที่สอง” (Second state) หรือกายที่สอง (Second Body) นี้ ทั้ง ๆ ที่ท่านก็เป็นผู้มีชื่อเสียงแล้ว

บุคคลที่ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความสุขใจ มักจะเป็นพวกใต้ดินระดับธรรมดาสามัญด้วยกัน ประเภทนี้มีอยู่ทั่วไปในเมืองใหญ่และน้อยต่าง ๆ ในวงการธุรกิจ ในกลุ่มบุคคลที่ไปวัด ในมหาวิทยาลัย และแม้แต่ในสมาคมคั่นคว่าทางจิตของอเมริกา (American Psychiatric Association) พวกนี้เป็นคนสุขภาพ สดุกสนาน มีอารมณ์ขัน นิสัยร่าเริง มีคุณสมบัติพิเศษ คือสามารถจะหัวเราะได้ในเวลาที่จำเป็น จะต้องหัวเราะเป็นอย่างยิ่ง (มิฉะนั้น

จะต้องเป็นบ้าตาย) และอีกอย่างหนึ่งก็คือ พวกนี้มักมีนิสัยโอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และพร้อมที่จะเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอยู่เสมอ กล่าวได้ว่า เป็นบุคคลประเภทที่น่ารักที่สุด ที่ข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นมา พุดกันโดยตรงไปตรงมา พวกที่อยู่ใต้ดินนี้ก็กลับมีจิตใจนุ่มไปในทางศาสนา ยิ่งกว่าพวกปัญญาชนที่อยู่บนดินเสียอีก ทั้งนี้หมายถึงศาสนาในรูปของคุณธรรมประจำใจ (ไม่ใช่ศาสนาในรูปของโบสถ์วิหารอันใหญ่โต ปริญาพิธีรีตอง หรือการไต่อาทิวาอย่างคล่องแคล่วเป็นต้นเลย)

อย่างไรก็ตาม ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยังหาคำตอบเรื่องของข้าพเจ้าเป็นที่พอใจไม่ได้นั้น ก็มีใช่เป็นการจงใจว่าการค้นคว้า หรือผลงานทางวิญญาณของแหล่งอื่น ๆ ใช้อยู่ไม่ได้เลย บางทีแต่ละแห่งหรือแต่ละสำนักก็คงจะเป็นการเสนอสังขารธรรมในแบบหนึ่ง ๆ ก็ได้ และทั้งนี้ก็อาจจะหมายความว่าสังขารธรรมนี้ คงจะแสดงออกมาให้ปรากฏได้เป็นหลายอย่างต่าง ๆ กัน ข้าพเจ้าเคยเข้าร่วมวงในการทรงวิญญาณ และได้ถามคำถามโดยตรงไปตรงมาหลายข้อ แต่แล้วก็ได้รับคำตอบซึ่งคลุมเครือชอบกล คือ

ฟังไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าเป็นคำตอบที่เลียงไปเลียงมาเสียมากกว่า พูดตรง ๆ ก็คือ ตอบไม่ได้นั่นเอง แต่ก็มีอยู่ครั้งหนึ่งเหมือนกัน ที่ข้าพเจ้าเคยได้เห็นการทดลองเกี่ยวกับกายที่สอง (Second Body) ซึ่งทุกคนที่เห็นก็ต้องยินยอมว่า ไม่ใช่เรื่องหลอกลวงอย่างใด เป็นแต่ว่า พวกเราก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายได้อย่างไรเหมือนกัน

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งคือ ผลงานของ เอ็ดการ์ เคซี ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นนักบุญในโลกสมัยปัจจุบันจริง ๆ เรื่องนี้เป็นตัวอย่างอันดีที่แสดงถึงอำนาจของวิญญาน และได้มีการสอบสวนค้นคว้าเอาไว้เป็นหลักฐานดี แต่แล้ววงการแพทย์และวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันก็คงจะถือว่าเป็นเรื่องเชื่อไม่ได้อยู่เช่นเดิม ทั้ง ๆ ที่ความจริงในเรื่องนี้ก็แจ่มแจ้งชัดเจนดีเป็นอย่างยิ่งแล้ว ในสมัยต่อไป ถ้ามีผู้ใดเกิดสนใจเรื่องนี้ ก็จะต้องไปค้นคว้ากันในห้องสมุดหรือสถานที่เก็บหนังสืออะไรที่ลับ ๆ ซึ่งไม่ค่อยมีใครรู้จักสักแห่งหนึ่งเป็นแน่ (เพราะไม่มีใครกล้าพูด หรือรับรองอย่างเปิดเผย ด้วยเกรงจะถูกหาว่า “งมงาย” จาก

“ปัญญาชน”) ที่เห็นได้แน่ชัดก็คือ เอ็ดการ์ เคซี ได้ถึงแก่กรรมมาได้ประมาณ ๒๐ ปีแล้ว ก็ยังไม่มีใครในปัจจุบันสามารถบอกได้ว่า ความสามารถพิเศษของเขามาได้อย่างไร และเป็นเช่นนั้นได้ด้วยวิธีใด เมื่อไม่มีใครทำต่อ ความรู้ความสามารถของเขาก็เป็นอันต่องดับสูญไปพร้อมกับตัวเขาจนหมดสิ้น

การพยากรณ์ของเคซี เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างกว้างขวาง แต่ก็เป็นการยากยิ่งที่จะอธิบายเหตุผลให้เห็นได้ในทางวัตถุ ทั้งนี้ เพราะความสามารถพิเศษเช่นนั้นเกิดมาจากสิ่งทีเรียกว่า “สภาวะที่สอง” (Second State) เคซีได้ยืนยันว่า ชีวิตความเป็นอยู่ในสภาวะที่สองนั้นมีจริง แต่เขาก็ไม่ได้อธิบายว่ามีได้เป็นได้อย่างไร ส่วนมากเรื่องของเคซี ก็มีเรื่องของ (ความรู้ลึกลับทาง) ศาสนาเข้าแทรกแซงอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องที่อธิบายได้ยากยิ่งขึ้น และเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้เกิดมีการอธิบาย หรือตีความกันไปได้หลายนัย ซึ่งปัจจุบันนี้ศิษย์ของเคซีหลาย ๆ คน ก็กำลังพยายามอธิบายและตีความกันไปคนละแนว ตาม

ความคิดเห็นของตนเอง (เลยไม่ทราบว่าของใครจะถูก
กันแน่)

อันที่จริง ก็ยังมีอีกหลายคนที่มีความสามารถพิเศษ
ในทำนองเดียวกันกับเคซี คนหนึ่งเคยพยากรณ์ถูกต้อง
ในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตทางวัตถุของข้าพเจ้า แต่พอมาถึง
เรื่องประสบการณ์ทางจิตอันแปลกประหลาดเข้า ก็พูด
ไม่น่าเลื่อมใสและกลายเป็นเรื่องที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้
เลย สรุปแล้วก็ทำให้เชื่อไม่ลง นอกจากนั้น ก็มีนัก
พยากรณ์ทางจิต ได้พยากรณ์ชีวิตของข้าพเจ้าไว้เหมือน
กัน แต่ก็เป็นการกล่าวอย่างกว้าง ๆ หากความแน่นอน
ไม่ได้ และพอมาถึงปัญหาที่ถามกันโดยตรงไปตรงมา
อย่างง่าย ๆ ก็ตอบไม่ได้เสียอีก ข้าพเจ้ายังไม่หาเหตุที่จะ
กล่าวว่าบุคคลประเภทนี้หลอกลวงดอก แต่ก็ใคร่จะออก
ความเห็นว่ ความรู้ของเขาเหล่านั้นยังแคบมาก หรือ
ไม่ก็อาจเป็นเพราะเขายังแปลความหมายของสัญลักษณ์
(ที่เห็นในนิมิต) ไม่ถูกก็เป็นได้ ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็เห็นใจ
เพราะทราบดีว่าบางครั้งมันก็ไม่ใช่ของง่ายนักเหมือนกัน

ในระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้ติดต่อกับสมาชิกใต้ดินนี้เอง ที่ความเข้าใจในเรื่องประสบการณ์ อันแปลกประหลาด ของตนค่อยแจ่มชัดขึ้นมาราว ๆ ทีละน้อย ถ้าเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับตนเองแล้ว รับรองว่าถึงอย่างไร ๆ ก็คงจะเชื่อไม่ลงอย่างแน่นอน และความเข้าใจที่ข้าพเจ้าได้รับนี้เอง ก็ทำให้เกิดความรู้ว่าเรื่องเช่นนี้มีได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าคนเดียวเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านผู้อ่านคงใคร่ทราบว่าจะประสบการณ์ของข้าพเจ้า หมายถึงอะไรกันแน่ ? พูดกันง่าย ๆ ก็คือ ข้าพเจ้ากำลังมีประสบการณ์เกี่ยวกับ “การถอดกายทิพย์” (Astral Projection) นั่นเอง ดร.แบรดชอร์ เป็นผู้ให้แง่คิดข้อนี้แก่ข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าเขาเองจะรู้เรื่องนี้แต่เพียงเลือนลางก็ตาม การถอดกายทิพย์ คือการที่บุคคลสามารถออกไปจากกายเนื้อที่หยาบของตนได้ชั่วคราว และพร้อมกันนั้นก็ไปมีชีวิตและเคลื่อนไหวอยู่ในกายที่ไม่ใช่วัตถุ หรือที่เรียกว่า กายทิพย์ (Astral Body) คำว่า Astral นี้มีผู้ได้ให้คำอธิบายไว้ต่าง ๆ กัน ทั้งในทางวิทยาศาสตร์และทางอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม คำว่า

วิทยาศาสตร์นี้ ก็ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจว่าต้องมีความหมายอย่างจำกัดมาก เพราะปัจจุบันทางการวิทยาศาสตร์ในตะวันตก ยังไม่ได้รับรองเรื่องเช่นนี้ และก็อาจจะยังไม่เคยได้ทราบเรื่องนี้เลยก็ได้

แต่ในสมัยโบราณ เรื่องเช่นนี้เป็นที่คุ้นเคยและรับรองกันโดยทั่วไป คำว่า Astral มีประวัติความเป็นมาเกี่ยวข้องกับวิชาลึกลับต่าง ๆ เช่น การใช้คาถาอาคม และไสยศาสตร์ในแบบต่าง ๆ ซึ่งคนสมัยปัจจุบันถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลา เหลวไหลและงมงาย ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่รู้แน่ๆ ว่าคำนี้หมายถึงอะไรโดยแน่นอน เพราะยังไม่ได้ดำเนินการค้นคว้าอย่างจริงจังเท่าใดนัก ดังนั้นจึงอยากจะใช้คำ (ที่คิดขึ้นเอง) ว่า “สภาวะที่สอง” และ “กายที่สอง” ไปพลางก่อน

ในหนังสือเรื่องกายทิพย์ มักมีการกล่าวถึงโลกทิพย์ ซึ่งได้รับการบรรยายว่ามีภูมิต่าง ๆ แบ่งออกไปเป็นหลายชั้นหลายเชิง ภูมิเหล่านี้คือสถานที่ที่มนุษย์จะต้องเข้าถึงหลังจากที่เขา “ตาย” จากโลกนี้แล้ว ดังนั้นคนที่ถอดกายทิพย์ออกไปได้ หรือว่าเข้าถึงสภาวะที่สอง

นี้ได้จึงสามารถท่องเที่ยวไปได้ตามภูมิเหล่านี้บางภูมิ ได้พบปะสนทนากับคนที่ตายไปแล้วจากโลกนี้ โดยมีส่วนร่วมในกิจการบางอย่างในภูมิเหล่านั้น แล้วก็กลับมาเข้าร่างกายนี้ในโลกนี้ใหม่ได้โดยไม่มีผลร้ายหรือความกระทบกระเทือนแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเองก็เคยนึกฝันอยู่บ่อย ๆ ว่า อยากให้ตนเองทำได้จริง ๆ อย่างนั้นบ้าง

แต่การที่บุคคลสามารถจะกระทำเช่นนี้ได้ ตามตำรา ก็กล่าวว่า เขาจะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างหนัก หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ เขาจะต้องพัฒนาในด้านจิตใจให้สูงขึ้นอีกมากกล่าวกันว่า คำสอนนี้ได้เป็นมรดกตกทอดกันมาอย่างลับ ๆ ตั้งแต่สมัยโบราณ เพื่อช่วยเหลือบุคคลผู้มีจิตใจสูงพอแล้ว โดยที่เขาเหล่านั้นก็จะได้รับประโยชน์จากความสามารถเช่นนั้น ครั้นแล้วเราก็จะพบว่า นาน ๆ ครั้งก็จะมีบุคคลบางคนเปิดเผยความลับนี้ออกมา หรือไม่ก็บังเอิญได้รู้หลักการนี้เข้าจนสามารถทำได้ด้วยตนเอง ในประวัติศาสตร์เราจะทราบได้ว่าบุคคลได้รับการดูแลเหยียดหยามด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น ถูกจับมาต้อนเสียบ้าง ถูกหัวเราะเยาะบ้าง ถูกจับมาขัง

ให้ประชาชนดู หรือไม่ก็ถูกเผาไฟก็มี แต่บางทีคนเหล่านั้นก็กลับได้รับการยกย่องว่าเป็นนักบุญ เมื่อตายไปแล้วก็มีเหมือนกัน เมื่อหวนกลับมาคิดถึงเรื่องของตนเอง ข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่า อนาคตของตนออกจะมีดีมัวเต็มที เป็นการประหลาดไม่น่าเชื่อ ที่เหตุการณ์ในชีวิตของข้าพเจ้ามีส่วนคล้ายคลึงกับหลักการดังกล่าวมาแล้ว ได้ทำให้รู้สึกว่าจะน่าจะเป็นเรื่องเดียวกันนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าในคัมภีร์แห่งวิชาลึกลับต่าง ๆ เหล่านั้น ช่างมีกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้น้อยเหลือเกิน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทราบได้ (คือหมายถึงวิธีการปฏิบัติอย่างละเอียดเป็นขั้น ๆ ไปว่าควรจะปฏิบัติอย่างไร รู้สึกว่ามีกล่าวแนะนำไว้น้อยเหลือเกิน ไม่เพียงพอที่จะถือเอาเป็นแบบเรียนหรือบทฝึกหัดได้เลย)

แต่การกล่าวอ้างถึงความจริงดังกล่าวนั้น ก็ปรากฏว่ามีอยู่ทั่วไปในคัมภีร์ทางศาสนาที่มีข้อความเกี่ยวกับวิชาลึกลับ ก่อนหน้าที่ศาสนาคริสต์ และ คัมภีร์ไบเบิล จะเกิดขึ้นมาเป็นเวลานาน ก็มีการกล่าวถึงกายที่สองไว้อย่างชัดเจนแน่นอนแล้ว ทั้งในวัฒนธรรมฝ่ายอียิปต์

อินเดีย และ จีน เป็นต้น เชื่อว่าในที่อื่นๆ ก็คงจะต้องมีกล่าวถึงบ้างเหมือนกัน นักประวัติศาสตร์จะพบข้อความที่พาดพิงไปถึงเรื่องนี้บ่อย ๆ แต่ก็มักจะลงมติเอาเองว่าเป็นเรื่องที่ยังเชื่อไม่ได้

ในคัมภีร์ไบเบิล ได้มีกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ทั้งในพระคัมภีร์เก่าและใหม่ ในนิยายคาทอลิก ก็มีรายงานอยู่เรื่อยๆ มีนักบุญและผู้ปฏิบัติทางศาสนาอย่างเคร่งครัด ได้มีประสบการณ์เช่นนี้ ซึ่งบางท่านก็เกิดขึ้นโดยที่ท่านต้องการให้เป็นไปเช่นนั้น บางท่านก็เกิดขึ้นเอง โดยที่ท่านไม่ได้ปรารถนามาก่อน แม้ในนิยายโปรเตสแตนท์ ก็มีรายงานเช่นเดียวกันว่าในระหว่างการปฏิบัติกิจทางศาสนา ถ้ามีปิติเกิดขึ้น ก็สามารถถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อได้

ยิ่งในตะวันออกด้วย เป็นอันว่าไม่มีปัญหาเลย เรื่องเช่นนี้ถือกันว่าเป็นของธรรมดามานานนักหนาแล้ว จึงไม่มีผู้ใดสงสัยว่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องใหญ่มาก แม้ในสมัยนี้ก็ยังคงเชื่อกันว่ามีผู้สามารถทำได้อยู่ แต่โดยมากจะเป็นนักบวช หรืออาจารย์ในทางจิต ซึ่งมี

ความสามารถในทางนี้จริง ๆ แม้ว่าทางการของวิทยาศาสตร์ปัจจุบันจะยังไม่รับรู้หรือรับรองเรื่องนี้เลยก็ตาม วงการศึกษาปัจจุบันก็ไม่เอาใจใส่ในเรื่องนี้ สาเหตุประการหนึ่งก็อาจจะเป็นเพราะว่า ความสามารถเช่นนี้ เราจะเอามาสอบสวนทดลองกันในห้องวิทยาศาสตร์เหมือนวัตถุอื่น ๆ ไม่ได้นั่นเอง

แต่ในแฟ้มประวัติการดำเนินงานสอบสวนบุคคลเป็นราย ๆ ของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณทั้งในอเมริกาและที่อื่น ๆ ก็มีรายงานบันทึกเรื่องปรากฏการณ์นอกกายเนื้อไ้จากบุคคลต่าง ๆ นับเป็นจำนวนร้อย ๆ รายงานเรื่องเช่นนี้ บางเรื่องก็ได้บันทึกไว้เมื่อร้อยปีมาแล้ว ทั้งหมดนี้ปรากฏเป็นหลักฐาน สำหรับผู้ที่สนใจจะไปค้นคว้าได้เสมอ

แต่ปรากฏการณ์นอกกายเนื้อเหล่านั้น ก็มักจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในชีวิตของแต่ละคน ที่ได้มีบันทึกไว้ ตามปกติ ก็มักเกิดขึ้นในเมื่อบุคคลนั้น ๆ ป่วยหนักหรือเกิดวิกฤติการณ์ในทางอารมณ์อย่างรุนแรง ทั้งหมดนี้ชวนให้คิดไปว่าเป็นเรื่องภายใน คือ คิดฝัน

เอาเองเสียมากกว่า แต่การที่มีรายงานบันทึกดังกล่าว เป็นจำนวนมากมายเช่นนั้น ก็ชวนให้คิดว่าน่าจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างที่น่าคิดอยู่ในระยะนี้ ปรากฏว่า มีผู้พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับปรากฏการณ์ลึกลับที่น่าสนใจออกเผยแพร่เป็นจำนวนมาก ผู้สนใจในเรื่องนี้จะหาอ่านได้โดยง่าย แต่ทั้งหมดนั้นก็มิจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่ง คือ ส่วนมากมักจะเป็นเรื่องที่ได้ยินได้ฟังมาอีกต่อหนึ่ง และบางทีก็มีความคิดเห็นส่วนตัวเข้าแต่งเติมเสริมต่อด้วย ยังไม่มีรายใดที่มีการตรวจสอบและทดลองกันอย่างเป็นหลักเป็นฐานเลย เพราะอันที่จริงก็คือยังไม่มียุทธศาสตร์ผู้ใดคนไหนสนใจไปทำการตรวจสอบและทดลองเลยนั่นเอง

ซ้ำ ๆ นาน ๆ ก็จะมีรายงานเกี่ยวกับบุคคลที่สามารถสร้างสภาวะที่สองให้เกิดขึ้นได้ตั้งใจ และแล้วก็สามารถหลุดออกไปใช้ร่างกายที่สองได้ตามปรารถนา ปัจจุบันเท่าที่ข้าพเจ้าทราบมีอยู่ ๒ คน แต่อันที่จริงอาจมีมากกว่านี้อีก คือเป็นผู้ที่ข้าพเจ้ายังไม่รู้จักเลยก็เป็นได้ คนอื่น ๆ นอกจากนี้อาจหากทำได้จริง ก็อาจจะเก็บไว้เป็นความลับส่วนตัว ไม่ต้องการเปิดเผยให้ผู้รับทราบ

คนหนึ่งที่เขาพอจะทราบเรื่องราวนั้นได้ คือ โอลิเวอร์ ฟอกซ์ ชาวอังกฤษผู้ดำเนินการค้นคว้าและปฏิบัติในทางจิตอย่างเข้มแข็ง ฟอกซ์ได้พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับรายงานเรื่องนี้ออกเผยแพร่ โดยเล่าถึงประสบการณ์นอกร่างเนื้ออย่างละเอียด และได้บอกถึงวิธีปฏิบัติไว้ด้วย แต่ผลงานของเขาไม่ค่อยจะมีผู้สนใจเท่าใดนัก นอกจากในหมู่พวกสมาชิกชมรมใต้ดินในยุคปี ๑๙๒๐ แต่ก็นับได้ว่าเขามีความพยายามในอันที่จะให้คนทั่วไปเข้าใจเรื่องนี้ได้ดีขึ้นจากประสบการณ์จริง ๆ

คนที่สองที่รู้สึกว่าจะมีผู้รู้จักมาก คือ ซิลวาน มัลดุน ผู้ซึ่งได้พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้น เผยแพร่หลายเล่มด้วยกัน โดยอาศัยความร่วมมือจาก เฮียร์วาร์ด คาริงตัน ในระยะเวลาระหว่างปี ๑๙๓๘ ถึง ๑๙๕๑ มัลดุน เป็นผู้ถอดกายทิพย์ออกไปเอง ส่วน คาริงตัน เป็นผู้ดำเนินการค้นคว้าในด้านปรากฏการณ์ทางจิต หนังสือของเขาทั้งสองปรากฏว่าแพร่หลาย นับเป็นฉบับมาตรฐานอยู่ในปัจจุบัน เพราะเป็นรายงานที่น่าสนใจมาก แต่ข้าพเจ้าก็ยังอดคิดไม่ได้ว่ามีอะไรหลายอย่างที่

คนทั้งสองน่าจะบันทึก แต่ก็ไม่ได้บันทึกไว้เลย นอกจากนั้น ข้อมูลที่ให้ไว้ก็นับว่ายังไม่เพียงพอสำหรับผู้อื่นที่จะดำเนินการค้นคว้าสืบต่อไป เมื่อเร็ว ๆ นี้มีหนังสือทำนองนี้อีกเล่มหนึ่ง โดยผู้แต่งชื่อว่า อีราม (YRAM) ซึ่งข้าพเจ้าสงสัยว่าจะเป็นผู้หญิง เพราะคำว่า YRAM นี้เมื่อนำมาเขียนถอยหลังอีกทีหนึ่ง ก็อ่านได้ว่า (MARY) นั่นเอง หนังสือเล่มนี้ก็ได้อ้างอิงคิดไว้หลายประการ แต่ก็ไม่มีเรื่องที่น่าพิศวงมาถึงประสบการณ์แบบของข้าพเจ้าเลย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้มีผู้ดำเนินการค้นคว้าเรื่องลึกลับเหล่านี้ โดยอาศัยหลักการทางวิทยาศาสตร์ และการประเมินค่าแบบวิทยาศาสตร์ (คือด้วยเจตจำนงที่จะหาความจริง) อย่างแท้จริง ผู้ค้นคว้าเหล่านั้นได้แก่ Hornell Hart, Nandor Fodor, Robert Crookall และคนอื่น ๆ อีกซึ่งคนเหล่านี้ ล้วนมีพื้นเพความรู้เดิมเป็นอย่างดีพอที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อถือได้บ้าง ส่วนมากบุคคลเหล่านี้มีใจเป็นกลาง ไม่มีอคติหรือความโน้มใจเชื่อไปในทางใดทางหนึ่ง ดังเช่นหนังสือที่พวกสมาชิกรวมได้ดินแดนขึ้น ชื่อหนังสือตลอดจนถึงผู้แต่ง ข้าพเจ้าได้รวบรวม

ไว้ส่วนหนึ่งท้ายเล่มนี้แล้ว ทั้งหมดนี้เป็นประจักษ์พยานสนับสนุนความจริง เรื่องกายที่สอง ได้อย่างเต็มที่ แต่หนังสือเหล่านั้นก็ไม่ได้กล่าวถึงข้อมูล และวิธีการทดลอง โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ไว้เลย แต่นั่นแหละเมื่อคิดไปก็น่าเห็นใจท่านเหล่านั้น เพราะท่านเป็นเพียงผู้ศึกษา โดยรวบรวมจากคำบอกเล่าของผู้อื่น ไม่ได้เกิดขึ้นกับตนเอง เราจะหวังให้ท่านดำเนินการทดลอง อย่างละเอียด ในสิ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นแก่ตนเองได้อย่างไร ?

ปัญหาที่เกิดขึ้นเสมอ ๆ ในการติดต่อกับชมรมใต้ดิน ก็คือ ประสพการณ์ต่าง ๆ มักจะมีความเชื่อเรื่องเทวดาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ผู้ที่เชื่ออยู่แล้วก็เชื่อได้สนิทใจ (แต่ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อก็ยังตะขิดตะขวงใจอยู่) ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเปรียบเทียบตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง คือเมื่อไม่นานมานี้เอง ประชาชนทั่วไปคิดว่า ไฟฟ้าคือพระเจ้า ยิ่งก่อนนั้นขึ้นไปเขาก็เชื่อกันว่าดวงอาทิตย์ ฟ้าแลบ หรือ ไฟ ก็เป็นพระเจ้า (คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีเทวดารักษา) เหมือนกัน แต่สมัยนี้ วิทยาศาสตร์บอกเราว่าความคิดเช่นนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลน่าขบขัน และก็แสดง

ให้เราเห็น โดยการทดลองทางวิทยาศาสตร์ให้ดู แต่ก็ได้ไม่ได้ เมื่อไรได้มีการพิสูจน์กันให้เห็นแจ้งว่า กายที่สองเป็นของมิได้จริง และสามารถมีชีวิตอยู่ได้ในสภาวะที่สองจริง เมื่อนั้นการค้นพบดังกล่าว อาจจะทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อขึ้นมาใหม่ว่า พระเจ้า (และผี เทวดาต่าง ๆ) มีจริง ๆ ก็ได้ ถ้ามาถึงขั้นนี้พวกที่ “ขูดรูอยู่ใต้ดิน” ก็คงจะขึ้นมาเดินยึดอกอยู่บนดินได้อย่างสง่าผ่าเผยเป็นแน่

ชมรมสมาชิกรูใต้ดิน ได้ทำให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนใหม่อีกหลายคน แต่ก็ยังไม่มีใครสามารถตอบปัญหาที่น่าคิดต่าง ๆ เช่น ข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไรในเรื่องนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้เลย มิหนำซ้ำ เขาเหล่านั้นกลับจะมาเกณฑ์ให้ข้าพเจ้าตอบปัญหาต่าง ๆ ให้เขาเสียอีก

ข้าพเจ้าได้กล่าวแทรกมามากพอแล้ว ต่อไปนี้โปรดอ่านข้อความต่อไปในบทต่อไปได้

บทที่ ๓

ประสบการณ์บางคนที่น่าสนใจ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิของ ปี ๑๙๖๔ ได้มีการประชุมที่ น่าสนใจเกิดขึ้น ในนครลอสแอนเจลิส ผู้เข้าประชุมมี ประมาณ ๒๐ คน ซึ่งมีนักจิตเวชวิทยา นักจิตวิทยา นักวิทยาศาสตร์ ฯลฯ และข้าพเจ้าเองด้วยผู้หนึ่ง การ ประชุมกันครั้งนี้มีจุดประสงค์ คือเพื่อต้องการตรวจสอบ ค้นคว้าและหาเหตุผลตลอดจนทดลองด้วยความบริสุทธิ์ใจ จริง ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของข้าพเจ้า หลังจาก ที่ผู้เข้าประชุมได้ถามปัญหาต่าง ๆ กันมาเป็นเวลา หลายชั่วโมงแล้ว ข้าพเจ้าก็ถือโอกาสเป็นฝ่ายถามบ้าง โดยถามเป็นครั้งแรกว่า

“ถ้าท่านทั้งหลายเป็นผู้ได้ประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ

ดั่งที่ข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังตั้งแต่ต้นแล้วนั้น อยากทราบว่าคุณจะทำอย่างไร ?”

ส่วนมากของผู้เข้าประชุมในวันนั้น คือมากกว่า ๒ ใน ๓ ได้ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ควรจะต้องมีการสอบสวนค้นคว้ากันต่อไป เพื่อที่มนุษย์จะได้มีโอกาสรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวของเขาเองให้มากยิ่งขึ้น ที่เหลือก็แนะนำว่า ข้าพเจ้าควรรีบไปหาจิตแพทย์เพื่อตรวจ (ความวิปริตทาง) จิตเสียโดยเร็วที่สุด แต่ก็ไม่มีใครที่อยู่ในที่นั้นรับอาสาว่าจะเป็นผู้ตรวจให้เลย

ข้าพเจ้าได้ถามเป็นครั้งที่สองว่า

เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านจะยินดีร่วมมือโดยตรงในการสอบสวนค้นคว้างดั่งกล่าวไหม ทั้งนี้เพื่อว่าจะทำให้เราได้รับความรู้อย่างใหม่ในแนวทางที่ค่อนข้างจะผิดปกติเช่นนี้ ?

ตอนนี้ คำตอบที่ได้รับมีนัยต่าง ๆ กัน ประมาณครั้งหนึ่งของผู้ที่อยู่ในที่นั้นรับว่า เต็มใจจะให้ความร่วมมือด้วย ที่น่าแปลกก็คือส่วนมาก พวกที่รับว่าจะให้ความ

ร่วมมือนี้เป็นพวกที่สงสัย คือไม่แน่ใจว่า ประสบการณ์ดังกล่าวของข้าพเจ้าจะเป็นจริงได้เพียงไร (คือพวกที่แสดงว่าเชื่อส่วนมากกลับไม่ให้ความร่วมมือ) ความจริงข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้หลักความจริงอย่างหนึ่งว่า การพูดจาส่งเสริมแต่เพียงด้วยปากนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เมื่อมาถึงการให้ความร่วมมืออย่างจริงจังแล้ว จะกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่งไปเลย คือส่วนมากมักจะเกี่ยงให้ผู้อื่นทำก่อน เพราะตนเองไม่อยากเสี่ยงหรือลำบาก อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้คิดตำหนิท่านเหล่านั้นนัก เพราะเมื่อคิดถึงอีกแง่หนึ่งแล้ว หากว่าเมื่อ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว มีใครสักคนหนึ่งมาขอความร่วมมือในเรื่องเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ก็น่ากลัวว่า ข้าพเจ้าคงจะต้องปฏิเสธเหมือนกัน

บางท่านคงจะสงสัยว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น บุคคลเหล่านั้นมาประชุมกัน ณ สถานที่ดังกล่าวข้างต้นเพื่อประโยชน์อะไร? ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่า อาจจะเป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็นก็เป็นได้ หรือไม่ก็เป็นเพราะท่านเหล่านั้นอยากจะรวบรวมหลักฐานเพื่อเป็นข้อมูลให้มากขึ้นสำหรับงานที่ตนกำลังค้นคว้าอยู่ก็ได้ ซึ่งข้าพเจ้าเอง

ก็คิดอยากจะเป็นไปในประการหลังนี้ ต่อไปนี้คือบันทึก ที่เป็นส่วนสำคัญ ซึ่งทำให้บุคคลเหล่านั้นเกิดความสนใจและมาทำการค้นคว้าดังกล่าวแล้ว ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้ดำเนินการสอบสวนค้นคว้าด้วย ตัวของท่านเอง ต่อไป

เหตุการณ์ที่ ๑ ตอนบ่ายของ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๘

ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าได้ลอยขึ้นไปบนอากาศอีกครั้งหนึ่ง โดยครั้งนี้ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยม ดร. แบริดชอร์ และภรรยา ของเขาตุลส์ครั้ง เนื่องจากนึกขึ้นได้ว่าในระยะนั้น ดร. แบริดชอร์ กำลังป่วยเป็นไข้หวัด ซึ่งก็คงกำลังนอนอยู่บนเตียง ข้าพเจ้าจึงคิดได้น่าจะลองไปเยี่ยมเขาดูในห้องนอนเลยทีเดียว ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ายังไม่เคยเข้าไปในห้องนอนของเขาเลย ถ้าในครั้งนี้นี้ข้าพเจ้าสามารถบรรยายลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ในห้องนอนของเขาได้ถูกก็หมายความว่า ข้าพเจ้าได้เข้าไปในห้องนอนของเขาจริง ๆ ต่อจากนั้นก็บังเกิดความรู้สึกว่ามีลมหมุน ข้าพเจ้า

กำลังดำดิ่งเข้าไปในอุโมงค์ ซึ่งต่อมาก็รู้สึกว่าเป็นการ
ลอยขึ้นเรื่อย ๆ ในอุโมงค์นั้น ในตอนนี้ใคร่ขอกล่าวแทรก
ไว้ให้ท่านผู้อ่านทราบด้วยว่า บ้านของ ดร.แบรดชอว์
อยู่ห่างจากที่ทำงานของข้าพเจ้าออกไปประมาณ ๕ ไมล์
เป็นบ้านที่ตั้งอยู่บนเนินเขาแห่งหนึ่ง รู้สึกว่าตนเองลอย
อยู่เหนือระดับต้นไม้ มองเห็นท้องฟ้าแจ่มใสอยู่เบื้องบน
ในระหว่างนั้นมีอยู่ช่วงขณะหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นร่างมนุษย์
เป็นร่างกลม ๆ ร่างนี้จะอยู่ในท้องฟ้าหรืออย่างไร ก็จำ
ไม่ได้ชัดเสียแล้ว ร่างมนุษย์ดังกล่าวนี้ดูเหมือนว่าจะแต่ง
กายคลุมด้วยเสื้อคลุม มีอะไรอย่างหนึ่งสวมบนศีรษะ
นั่งประสานมือไว้บนตัก คล้าย ๆ กับจะเป็นท่านั่งสมาธิ
ไขว้ขาแบบพระพุทธรูปฉะนั้น ร่างนี้ปรากฏอยู่ชั่วขณะ
แล้วก็หายไป ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่า การมาปรากฏ
ของร่างนั้นจะมีความหมายอย่างไร หลังจากนั้น ข้าพเจ้า
ก็รู้สึกว่าการเดินทาง (โดยลอย) ขึ้นไปยังที่สูงชันจะ
ลำบากขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกันนั้นก็รู้สึกเพลี่ยและคิดว่า น่า
จะไปต่อไปไม่ไหวเสียแล้ว

ทันทีที่คิดเช่นนั้น ก็มีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ข้าพเจ้า

รู้สึกเหมือนมีใครคนหนึ่ง เอาแขนสอดเข้ามาใต้แขนทั้งสองข้างและยกตัวอัมมลอยขึ้นไปทันที เป็นการอัมที่แสดงผลทันตาเห็น เพราะต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่ามีแรงขึ้นสามารถวิ่งขึ้นเนินไปได้โดยฉับพลัน ในระหว่างทางนั้นเอง ข้าพเจ้าได้สวนทางกับ ดร.แบรดชอร์วและภรรยา ซึ่งกำลังเดินมาด้วยกัน ทั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจมาก เพราะไม่ทราบว่าจะด้วยเหตุใด ดร.แบรดชอร์ว ซึ่งกำลังป่วยและน่าจะนอนอยู่บนเตียงในตอนนั้น กลับมาเดินอย่างสบายอยู่นอกบ้านได้ ในขณะที่กล่าวถึงนี้ ดร.แบรดชอร์วแต่งกายด้วยเสื้อโอเวอร์โคทสีจาง ๆ และได้สวมหมวกด้วย ส่วนภรรยาของเขาสวมชุดสีคล้ำทั้งตัว เนื่องจากเห็นว่าคนทั้งสองกำลังเดินสวนทางมา ข้าพเจ้าจึงหยุดรอเพื่อคิดว่าจะทักทายเขา แต่กลับปรากฏว่าทั้งสองคนเดินผ่านเลยไป โดยไม่ได้สังเกตเห็นข้าพเจ้าเลย ในขณะที่ทั้งสองสนทนากันอย่างอารมณ์ดี และเดินมุ่งหน้าจะไปยังตัวตึกหลังเล็กหลังหนึ่ง ซึ่งดูคล้ายกับจะเป็นโรงรถฉะนั้น และระหว่างที่เดินมาด้วยกันนั้น ดร.แบรดชอร์ว เดินคล้อยหลังภรรยาเล็กน้อย

ข้าพเจ้าพยายามลอบไปอยู่เบื้องหน้าเขาทั้งสอง พร้อมกับโบกมือไปมาเพื่อให้เขาเห็นข้าพเจ้า แต่ก็คงไม่ได้ผล หลังจากนั้นครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยิน ดร.แบรดชอร์ พุดออกมาโดยไม่ได้เหลียวหลังกลับมาเลย ซึ่งข้าพเจ้าก็ทึกทักเอาเองว่าเขากำลังจะพุดกับข้าพเจ้า คือเขาพุดว่า “นี่แน่ะหวังว่าคุณคงจะไม่ต้องการความช่วยเหลืออีกแล้วนะ” เมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คิด (เอาเองในตอนนั้น) ว่า เขาคงจะรู้แล้วกระมังว่า ข้าพเจ้าได้มาอยู่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจึงหันกลับแล้วดำดิ่งลงไปในดิน (คือคิดเอาเองว่าคงจะเป็นเช่นนั้น) เพื่อกลับมายังที่ทำงาน ข้าพเจ้าได้หมุนเวียนอยู่ก่อนจึงได้เข้าร่างแล้วก็ลืมตาขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องคงเป็นปกติ ความสิ้นสะเทือนของร่างกายก็ยังคงมีอยู่ และข้าพเจ้าก็คิดว่า การทดลองสำหรับวันนั้นเป็นการเพียงพอทันที

การวิเคราะห์ภายหลังเหตุการณ์ ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปถึง ดร.แบรดชอร์ และภรรยาค่ำวันนั้น และได้ถามโดยไม่ได้บอกให้รู้เรื่องของข้าพเจ้าเลยว่า ในระหว่างบ่าย ๔ โมงกับบ่าย ๕ โมงของวันนั้น เขาอยู่ที่ไหนและ

กำลังทำอะไรอยู่ ภรรยาของ ดร. แบรดชอว์เป็นผู้รับสาย เธอได้ตอบว่า เมื่อเวลาประมาณ ๔ โมง ๒๕ นาที เธอกำลังเดินออกจากบ้านกับสามีเพื่อจะไปยังโรงรถ โดยตัวเธอเองจะไปยังที่ทำการไปรษณีย์ ส่วน ดร. แบรดชอว์นั้นแม้จะกำลังไม่สบายอยู่ แต่ก็คิดว่า ถ้าได้ออกไปเดินรับอากาศบริสุทธิ์เสียพักหนึ่ง ก็คงจะค่อยยังชั่วขึ้นบ้าง จึงได้แต่งตัวแล้วออกเดินไปด้วยกัน ภรรยาของ ดร. แบรดชอว์ตอบว่า เธอบอกเวลาได้ใกล้เคียง ก็เพราะว่าเธอได้เช็คเวลาถอยหลังจากเวลาที่เธอไปถึงที่ทำการไปรษณีย์ ซึ่งในตอนนั้นเป็นเวลาอีก ๒๕ นาทีจะ ๕ โมง และเธอรู้ที่อยู่ว่าจากบ้านไปที่ทำการไปรษณีย์ กินเวลาประมาณ ๑๕ นาที ส่วนข้าพเจ้านั้นได้กลับมาเข้าร่างกายเมื่อเวลาประมาณ ๔ โมง ๒๗ นาที ดังนั้นเรื่องเวลาจึงเป็นอันว่าอยู่ในเกณฑ์ที่มีเหตุผลเป็นไปได้ทีเดียว

ข้าพเจ้าได้ถามต่อไปว่า เธอสวมเสื้อผ้าสีอะไร มิลซิสแบรดชอว์ตอบว่า เธอสวมสะแล็คสีดำ และสวมเสื้อสเวตเตอร์สีแดง โดยมีเสื้อคลุมดำทับอีกชั้นหนึ่ง ส่วน ดร. แบรดชอว์นั้นสวมเสื้อโอเวอร์โคท และสวมหมวกสีจาง ๆ

อย่างไรก็ตาม เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าทั้งสองคนไม่ได้เห็นข้าพเจ้า หรือรู้ว่าข้าพเจ้าได้ไปอยู่ใกล้ ๆ กับเขาในเวลาดังกล่าวเลย และ ดร.แบรดชอร์เองในตอนนั้นก็ไม่ได้นึกฝันว่าจะพูดอะไรกับข้าพเจ้าเลย ข้อที่สำคัญก็คือว่า ข้าพเจ้าคิดว่าจะพบเขาบนเตียงนอนในห้องนั้น แต่ก็ได้ไม่เป็นอย่างที่คิดไว้

จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมานี้มีเรื่องตรงกับความจริงอยู่หลายอย่าง ซึ่งถ้าหากจะว่าเป็นการบังเอิญก็รู้สึกว่าจะมากเกินไป อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่ได้ต้องการจะพิสูจน์เรื่องนี้ให้ใครเชื่อ นอกจากว่าจะให้ตนเองเชื่อเท่านั้น และเหตุการณ์ครั้งนี้ก็พอจะเป็นเครื่องพิสูจน์ได้จริง ๆ ว่าจะต้องมีอะไรเป็นพิเศษอยู่เหนือความรู้ของวิทยาศาสตร์ จิตวิทยาหรือจิตเวชวิทยาในปัจจุบันนี้อย่างแน่นอน มันไม่มีทางที่จะเป็นการเพ้อฝัน คิดไปเอง หรือเป็นภาพลวงตาได้เลย และนี่เองเป็นเครื่องพิสูจน์แก่ตัวข้าพเจ้าเองได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าผู้อื่นจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ความจริงมันก็เป็นเหตุการณ์ที่ไม่ซับซ้อนสับสนอย่างใด แต่ก็ยังเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ข้าพเจ้าสับสนไม่ได้เหมือนกัน

เนื่องจากในการสอบดูกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ก็ปรากฏว่าตรงกับเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมา (ด้วยกายอื่นจากกายเนื้อ) การที่จะลงมติเอาง่าย ๆ ว่า เป็นเพราะการตั้งใจตนเอง หรือการเพ้อฝันคิดไปเอง จึงไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ขอให้ท่านสังเกตว่า สิ่งที่ตรงกันในเหตุการณ์นี้มีหลายอย่างคือ

๑. สถานที่
๒. ตำแหน่งที่อยู่ของคนทั้งสอง
๓. การกระทำของคนทั้งสอง
๔. เสื้อผ้าที่ทั้งสองคนสวมใสในตอนนั้น และ
๕. เวลาที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

นอกจากนั้น ยังมีปัจจัยในด้านลบหรือภาคปฏิเสธอีกหลายประการเป็นเครื่องประกอบคือ

- ๑) ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่า เขาจะไปที่ทำกา
ไปรษณีย์ในตอนนั้น
- ๒) ข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะทราบได้ว่าใครจะ
เดินหน้าเดินหลัง

- ๓) ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะต้องไปที่โรงรถ โดยเดินไปในทิศทางดังกล่าว
- ๔) ข้าพเจ้าหวังจะพบ ดร.แบรดชอร์ นอนอยู่มากกว่ากำลังเดินอยู่เช่นนั้น หรือแต่งตัวอย่างนั้น

เหตุการณ์ที่ ๒

ในตอนเช้าของวันที่ ๕ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๕๕

ในโมเต็ลแห่งหนึ่งที่ วิลสตัน ซาเล็ม ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้า ออกไปหาอาหารเช้ารับประทานเมื่อ ๗.๓๐ น. กลับมาเมื่อประมาณ ๘.๓๐ น. แล้วเอนหลังเพื่อพักผ่อน ในขณะที่กำลังสบายนั่นเอง อาการสั่นสะเทือนก็ปรากฏขึ้น และข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ว่า ตนเองได้เคลื่อนไหวกออกไปจากสถานที่นั้น ลึกครู่หนึ่งก็หยุด และข้าพเจ้าก็ได้เห็นคนหนึ่งเดินมาตามถนน โยนลูกเบสบอลเล่น ทันใดภาพนั้นหายไป ข้าพเจ้าก็กลับเห็นเป็นภาพชายคนหนึ่งกำลังก้ม ๆ เงย ๆ พยายามเอาวัตถุอะไรอย่างหนึ่ง

ใส่เข้าไปในที่นั่งด้านหลังของรถคันหนึ่ง ซึ่งเป็นรถซีดานคันใหญ่ สิ่งนั้นมีรูปร่างเทอะทะคล้าย ๆ กับจะเป็นรถเล็ก ๆ มีล้อและมีเครื่องมอเตอร์อยู่ (ข้างบน) ชายคนนั้นหันเจ้าสิ่งนี้กลับไปกลับมาสักพักหนึ่งก็ดันเข้าไปได้ แล้วเขาก็ปิดประตูตอนหลังรถเสียงดังปัง ภาพนั้นหายวับไปอีก ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าได้มายืนอยู่ข้าง ๆ โต๊ะตัวหนึ่ง มีคนนั่งอยู่รอบ ๆ และมีจานเต็มไปหมด มีคน ๆ หนึ่งกำลังแจกกระดาษขาว ๆ คล้าย ๆ กับจะเป็นไพ่ให้กับคนอื่น ๆ รอบโต๊ะนั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งที่เห็นเขามาเล่นไพ่กันที่โต๊ะซึ่งมีจานวางเกลื่อนกลาดไปหมดเช่นนั้น และก็ออกจะพิศวงอยู่ ว่าเหตุใดกระดาษหรือไฟที่เขาแจกจึงมีขนาดใหญ่โตนักหนา ทันใดภาพนั้นหายวับไปอีก และข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าได้มาลอยอยู่เหนือถนนสายหนึ่งประมาณ ๕๐๐ ฟุต พร้อมกันนั้นก็พยายามมองหาว่าบ้านของตนอยู่ที่ไหน ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นเสาอากาศวิทยุเข้า ก็จำได้ว่าบ้านของข้าพเจ้าอยู่ใกล้กับเสาอากาศนี้เอง พอรู้สึกว่าจะจำได้เท่านั้น ก็ปรากฏว่าได้กลับเข้ามาอยู่ในร่างกายตามเดิม

ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่งและเหลียวมองไปรอบ ๆ ทุกอย่างก็ยังคงอยู่ในสภาพปกติ

การสอบสวนหลังจากเหตุการณ์ เย็นวันเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนกัน ชื่อ มร. และ มิสซิส บานสัน ที่บ้านของเขา รู้สึกว่าเขาจะรู้เรื่องของข้าพเจ้าอยู่บ้าง และข้าพเจ้าก็คิดว่า เหตุการณ์ในตอนเช้าวันนั้น น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาอยู่บ้าง ข้าพเจ้าได้ถามว่าบุตรชายของเขาอยู่ไหน เขาได้เรียกให้เด็กมาพบ และถามว่าในระหว่าง ๒ โมงครึ่งถึง ๓ โมงเช้าวันนี้แกกำลังทำอะไรอยู่ แกตอบว่า ตอนนั้นแกกำลังไปโรงเรียน เมื่อได้ถามต่อไปว่า ในระหว่างที่ไปโรงเรียนนั้นทำอะไรบ้าง แกได้ตอบว่า แกเดินเล่นลูกบอลล์ คือโยนขึ้นและรับไปตลอดเวลา (อันที่จริงข้าพเจ้าเองก็รู้จักกับเด็กคนนี้อยู่ แต่ก็ยังไม่เคยได้ทราบว่าเขาชอบเบสบอลล์ อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้อาจไม่เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่นอนนัก สำหรับผู้ที่ทราบว่า ข้าพเจ้าได้เคยรู้จักกับเด็กคนนี้มาก่อนแล้ว)

เมื่อข้าพเจ้าถามต่อไปถึงเรื่องการเอาของบรรทุกรถ

มร. บานสันแสดงอาการประหลาดใจ และบอกว่า ในตอนนั้นพอดี เขากำลังเอาเครื่องกำเนิดไฟฟ้าบรรทุกเข้าไปในรถตอนนั้นพอดี ที่นั่งด้านหลัง เครื่องกำเนิดไฟฟ้านี้มีรูปร่างเทอะทะจริง ๆ คือมีล้อ มีมอเตอร์ และมียกพื้นอยู่บนนั้นด้วย เขาได้ให้ข้าพเจ้าดูเครื่องนั้นเป็นพยาน ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ก็รู้สึกพิกล ในเมื่อนึกย้อนหลังไปแล้วรู้สึกว่ามันเองได้เคยเห็นมันมาแล้วครั้งหนึ่งในกายอื่น ต่อไปข้าพเจ้าได้ถามเขาถึงเรื่องโต๊ะและกระดาษแผ่นใหญ่ ภรรยาของเขาได้เป็นผู้ตอบเรื่องนี้เองด้วยความตื่นเต้น โดยบอกว่า เช้าวันนั้นเธอตื่นสายไปหน่อย ซึ่งเป็นเรื่องค่อนข้างจะผิดปกติอยู่บ้าง เพราะเธอไม่เคยตื่นสายเช่นนั้นมาสองปีแล้ว ดังนั้น เธอจึงไปนำเอาจดหมายมาแจกกันให้แก่คนอื่นในบ้านนั้น ในตอนที่กำลังจะรับประทานอาหารเข้าเลยทีเดียว เป็นอันว่า เรื่องทั้งหมด ก็เข้าเค้าดี และข้าพเจ้าก็คิดว่าเขาคงจะไม่ล้อข้าพเจ้าเล่นด้วยประโยชน์อะไรเป็นแน่

สรุปความ เช่นเดียวกับในเรื่องก่อน การนึกฝันเอาเองของข้าพเจ้า หรือภาพลวงตาไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะมีเหตุการณ์ที่ตรงกับความจริงหลายประการเช่น

๑. เด็กเดินไปโรงเรียน พร้อมกับโยนลูกบอลล์ เล่นไปด้วย
๒. มร. บานสันอยู่ที่รถในตอนนั้นจริง ๆ
๓. เครื่องกำเนิดไฟที่เขาเซ็นเข้าไปในรถก็เป็น ความจริง
๔. มิลซิส บานสัน ก็กำลังนั่งแจกลสิ่งซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า เป็นไฟอยู่ที่โต๊ะอาหารตามเวลาดังกล่าว
๕. ขนาดของกระดาษที่นำมาแจกซึ่งข้าพเจ้าคิด เอาเองว่าเป็นไฟ
๖. งานต่าง ๆ ที่เรียงรายกันอยู่บนโต๊ะ

สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่สามารถทราบหรือเดาได้คือ

๑. การที่เด็กลูกของ มร. บานสันชอบเล่นบอลล์ และโดยเฉพาะการโยนเล่นในระหว่างเดินไป โรงเรียน
๒. การที่ มร. บานสันเซ็นเครื่องทำไฟเข้าไปใน รถตอนเช้าของวันนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาทำอยู่ เป็นปกติประจำวัน

๓. อาจเป็นไปได้ที่ข้าพเจ้าจะเคยเห็นเครื่องทำไฟเซ้นนั้นมาก่อน แต่การที่เครื่องนั้นจะอยู่ในลักษณะเช่นนั้นในเวลานั้น ก็ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่มีทางจะคาดหมายได้
๔. การกระทำดังกล่าวทั้งของ มร. และ มิสซิส บานสัน เป็นเรื่องผิดปกติธรรมดาถ้าไม่ได้มีการเห็นจริง ๆ ก็ไม่มีทางที่จะเดาหรือคาดคะเนได้เลย

เหตุการณ์ที่ ๓ ตอนกลางคืนของ

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๐

เรื่องนี้ได้ผลตรงกันข้ามกับที่ข้าพเจ้าหวังไว้เป็นอย่างมาก จึงเป็นการสมควรที่จะต้องบันทึกไว้ให้ค่อนข้างละเอียดสักหน่อยดังต่อไปนี้

ในระหว่างที่เราคิดว่า จำต้องหาคำตอบในเรื่องนี้ให้ได้ จะโดยใครก็ตามนั้น ข้าพเจ้าได้มารู้จักกับ **มิสซิส เอ็ม** ซึ่งเป็นผู้มีความสามารถในทางทรงวิญญานอยู่ด้วย

สำหรับมิสซิสเ็มผู้นี้ ข้าพเจ้าขอรับรองแม้กระทั่งปัจจุบันนี้ว่า เธอเป็นบุคคลที่มีความเมตตากรุณา และมีคุณธรรมอย่างอื่นสมควรที่จะไว้วางใจได้จริง ๆ และเป็นผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้านับถือในคุณธรรมอย่างสูงสุด อย่างไรก็ตามในการเข้าทรงวิญญาณ ๒ ครั้งที่เราได้เข้าร่วมด้วยกันนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ในระหว่างการทรงวิญญาณซึ่งเธอได้เข้าวงค์ หรือลืมนตัวไปชั่วขณะนั้น เธอน่าจะพูด หรือกระทำไปโดยอาศัยจิตใต้สำนึก คือออกมาจากตัวเองเสียมากกว่า (ได้แก่ Split Personality คือการที่บุคคลบางคนถือเอาลักษณะของอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับตนเอง แต่อันที่จริงแล้วก็อาจจะออกมาจากส่วนลึกของจิตใจตนเองก็ได้) อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าเธอจะหลอกหลวง เพราะข้าพเจ้าแน่ใจที่สุดว่าเธอ จะไม่ทำเช่นนั้น แต่ทั้งนี้ก็หมายความว่า ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้มีเจตนาจะหลอกหลวง แต่การกระทำของเธอก็อาจจะเป็นไปด้วยความหลงผิดโดยไม่รู้ตัวก็เป็นได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น เทพเจ้าผู้พิทักษ์ ซึ่งมาเข้าทรงเธอ และมาอาศัยปากเธอพูดนั้น อาจจะเป็นเพราะความจริงดังกล่าว

นี้ก็ได้อาจจะไม่ใช่ หรือไม่มีเทพเจ้าที่ไหนเลย แต่เป็นเพราะจิตส่วนใต้สำนึกของเธอแสดงปรากฏการณ์และความสามารถออกมาในระหว่างที่เธอล้มตัว คือปล่อยจิตสำนึกไปชั่วคราวนั่นเอง และในระหว่างนี้เมื่อเธอไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ความสามารถหรือลักษณะที่แฝงอยู่ก็ได้โอกาสออกมาทำงานแทนนั่นเอง

สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ายังคลางแคลงก็คือ เมื่อข้าพเจ้าถามคำถามบางอย่างแก่เทพผู้พิทักษ์คือ สามีผู้ล่วงลับไปแล้วของเธอ และชาวอเมริกันอินเดียอีก ๑ ท่านก็ปรากฏว่าได้รับคำตอบชนิดเลียงไปมา คือไม่ตรงเป้าหมาย คือคำตอบที่ได้รับก็จะเป็นทำนองว่า “คุณจะได้ทราบเรื่องนี้โดยแจ่มชัดจากตัวคุณเอง” ในตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคำตอบเช่นนี้ไม่น่าจะมีขึ้นได้เลย เพราะในเมื่อเรามีวิธีอื่นอีกก็ได้ แล้วเหตุใดจึงจะต้องรอเพื่อให้ได้คำตอบจากตนเองอีกเล่า ในที่นี้ข้าพเจ้านำเรื่องนี้มาบันทึกไว้ด้วย ก็เพื่อจะให้ผู้อ่านได้เห็นที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างไรในตอนนั้นต่อ มิลซิส เอ็ม และเทพผู้พิทักษ์ของเธอ

แต่แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวานกับที่ข้าพเจ้าได้
ประสบวันนี้ ก็ทำให้ข้าพเจ้าลงไปหมด เรื่องเป็นดังนี้ คือ

อาร์ จี ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่งของ **มิสซิส เอ็ม** ได้
เสนอแนะว่าให้ข้าพเจ้าได้ร่วมการทรงวิญญานซึ่งเธอจะ
ได้จัดให้มีขึ้นในห้องของเธอที่นิวยอร์กในคืนวันศุกร์ด้วย
ก็จะเป็นการดี (คืนวันศุกร์ คือเมื่อวานนี้ เพราะวันที่จด
บันทึกนี้เป็นวันเสาร์) เมื่อได้ทราบ ข้าพเจ้าก็เอออวย
ไปด้วยอย่างเสียไม่ได้ พร้อมกับแล้วว่า ถ้าว่าง ข้าพเจ้า
ก็จะไปร่วมด้วย แต่อันที่จริงพอถึงวันนัดเข้า ข้าพเจ้าก็
ลืมเรื่องนั้นเสียสนิท (คือคงจะลืมในจิตสำนึกนั่นเอง)

ที่นี้เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นนั้น เป็นดังนี้

ค่ำวันนั้น ข้าพเจ้ากับภรรยาเข้านอนประมาณ ๓
ทุ่มครึ่ง ภรรยาข้าพเจ้าหลับสนิทไปเกือบจะทันที ซึ่ง
สังเกตได้จากลมหายใจของเธอ ส่วนข้าพเจ้ายังไม่หลับ
กำลังนอนพักผ่อนด้วยความสบาย และอาจกล่าวได้ว่า
คงจะครึ่งหลับครึ่งตื่นเสียมากกว่า ทันใดนั้น ก็รู้สึกเยือก
เย็นขึ้นมาโดยฉับพลันอย่างบอกไม่ถูก มันเป็นความ

เยือกเย็นทางใจ คล้าย ๆ กับว่าตนกำลังจะยืนอยู่บน หลุมฝังศพขณะนั้น คือใจรู้สึกหดหู่และเศร้าวังเวงชอบกล พร้อมกับนั้นก็รู้สึกขนลุกตั้งแต่ท้ายทอยขึ้นมาเรื่อย ข้าพเจ้ามองไปทางประตูห้องซึ่งมีแสงไฟสลัว ๆ ด้วยความ หวังเกรง แต่ก็รู้สึกว่าจะจำต้องมอง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม จึงต้องมองไปที่นั่น แต่เมื่อมองแล้วก็ได้แลเห็นภาพขาว โพลน เป็นร่างของสิ่งที่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นปีศาจร่างหนึ่ง ยืนอยู่ ร่างนี้มีลักษณะทรวดทรงและการแต่งกายสมกับ ที่จะเป็นปีศาจจริง ๆ เสียด้วย คือสูงราว ๖ ฟุต และมีผ้าสีขาวคลุมร่างตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้าจนกระทั่งจรดพื้น ที่ยืนอยู่ มองเห็นผ้าที่คลุมร่างอยู่นั้นไหวไปมา มือหนึ่ง ของร่างนั้นเหยียดออกกำลูกบิดประตูไว้

ข้าพเจ้าตกใจมาก และก็ไม่มีทางที่จะติดต่อกับร่าง นั้นด้วยวิธีใด ๆ เลย ข้อสำคัญก็คือ ร่างนั้น ค่อย ๆ เคลื่อนไหวมาหาข้าพเจ้าเรื่อย ๆ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องห่อ ตัวด้วยความกลัว แต่ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกว่าจะต้องดูให้รู้ว่า เป็นอะไรแน่ ทันใดนั้นเอง ก็รู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่ง มาปิดตาข้าพเจ้าไว้ไม่ให้เห็นภาพนั้นอีกต่อไป ทั้ง ๆ ที่

กลัว แต่ข้าพเจ้าก็พยายามแกะมือนั้นออกเป็นพัลวันเพื่อจะดูร่างนั้นให้ได้ จนกระทั่งรู้สึกว่าร่างนั้นมาหยุดอยู่ ห่างจากตัวไม่ถึงหนึ่งฟุต ทันใดนั้นเอง ก็รู้สึกเหมือนว่ามีใครคนหนึ่งซ้อนมือเข้ามาใต้แขนข้าพเจ้าและยกอุ้มขึ้นเบา ๆ จากเตียงนอน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกใจสับสนบ้าง เพราะรู้สึกในใจว่าผู้ที่มาอุ้มข้าพเจ้าขึ้นนี้ไม่ว่าจะจะเป็นใครก็ตาม น่าจะเป็นมิตรมากกว่าที่จะเป็นศัตรู เมื่อคิดได้ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ได้ขัดขืนหรือดิ้นรนอีกต่อไป

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าได้มีการเคลื่อนไหว ออกจากที่นั้นพร้อมกันกับผู้ที่มาซ้อนร่างข้าพเจ้าขึ้นไป ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีด้วยกัน ๒ คน โดยช่วยพยุงข้างละคน และเราก็มาอยู่ข้างบนของห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งที่ว่าข้างบนนั้นก็เพราะว่า เรากำลังมองลงมาเห็นภายในห้องนั้นเหมือนกับมองลงมาจากเพดานฉะนั้น ในห้องข้างล่าง ข้าพเจ้ามองเห็นหญิง ๔ คน ตอนนี่เองที่ข้าพเจ้าเหลียวไปดูบุคคล ๒ คน ที่พาข้าพเจ้ามาสู่ที่นี่ ก็เห็นว่าคนหนึ่งเป็นชายผมสีทอง ส่วนอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชายเหมือนกันผมสีดำ มีลักษณะท่าทางคล้ายกับจะเป็นชาว

ตะวันออก เท่าที่ดูจากลักษณะภายนอก คิดว่าทั้งสอง
ยังเป็นคนหนุ่มมาก คือคาดคะเนอายุอยู่ในวัย ๒๐ เท่า
นั้น และในขณะนี้ ทั้งสองกำลังยิ้มให้กับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ต้องขอภัยด้วย ที่ได้ตื่นรณ
ชาติขึ้นเมื่อครู่หนึ่งที่แล้วมานี้ เพราะในตอนนั้นยังไม่ทราบ
ว่าท่านทั้งสองจะเป็นมิตรหรือศัตรู ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็
ลอยลงมาข้างล่าง และได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่ยังว่าง
อยู่ สตรีที่นั่งตรงข้ามกับข้าพเจ้าเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่
แต่งตัวด้วยเครื่องชุดสีคล้ำ ผู้ที่นั่งข้าง ๆ ข้าพเจ้าคนหนึ่ง
ดูเหมือนจะสวมชุดสีขาวคลุมยาวไปจนถึงข้อเท้า ส่วนอีก
๒ คนนั้นมองไม่เห็นชัดเจน มีเสียงหญิงคนหนึ่งถามว่า
ข้าพเจ้าเคยจำได้ว่าได้มาที่นี้บ้างหรือเปล่า ซึ่งข้าพเจ้าก็
ตอบว่าจำได้แน่นอนว่าเคยมาแล้ว ในขณะที่นั้นก็ยังมีหญิง
อีกคนหนึ่งพูดอะไรออกมาประโยคหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าฟัง
ไม่ชัด จำได้แต่ว่ามีอะไรเกี่ยวกับโรคมะเร็งอยู่ในประโยค
นั้นเท่านั้น

ทันใดนั้นหญิงคนที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามกับข้าพเจ้า
คือคนที่สวมเสื้อชุดสีคล้ำก็เดินมาที่ข้าพเจ้านั่งแล้วเอาผ้า

คลุมร่างของข้าพเจ้าไว้ ดูคล้าย ๆ กับจะมานั่งทับตัวข้าพเจ้าฉะนั้น แต่ก็แปลกที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรังน้ำหนกตัวของเธอเลย พักหนึ่งเธอก็ลุกขึ้น และพร้อมกันนั้นก็มียเสียงหัวเราะขึ้นพร้อมกัน แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจนัก เพราะตอนนั้นกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอื่นเสียมากกว่า แต่การสัมผัสกับหญิงที่มาั่งทับตัวข้าพเจ้านี้คงได้ทำให้เกิดอะไรขึ้นมาบ้างกระมัง เพราะในตอนนั้นก็ได้ยินเสียงผู้ชายกล่าวขึ้นว่า “น่ากลัวเขาจะมานานแล้ว ควรต้องนำกลับไปเสียที”

ข้าพเจ้ารู้สึกสองจิตสองใจในตอนนี้ คืออยากอยู่ต่อไปก็อยาก และนี่ก็อยากจะกลับก็อยากเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้โต้เถียงอย่างไร และเกือบจะในทันทีทันใดนั่นเอง ก็รู้สึกว่า ตนเองได้กลับมาอนอบอยู่บนเตียงของตนตามเดิม และก็แลเห็นภรรยาของข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาจ้องดูข้าพเจ้าด้วยความประหลาดใจ เธอกล่าวว่า ได้เห็นข้าพเจ้าอ้าปากกว้างบ้าง ทำเสียงครางบ้างสลบกันไป และในระหว่างนั้นก็ดูเหมือนจะไม่หายใจเลย แต่นอกจากนั้นเธอก็กล่าวว่าเธอไม่เห็นหรือได้ยินอะไรเลย นอกจาก

ว่ามีแปลกอยู่อย่างหนึ่ง คือแมวที่นอนอยู่กับเราในห้องนอน ตื่นขึ้นมาและทำท่ากระวนกระวายชอบกล เธอกล่าวว่าในระหว่างนั้น เธอรู้สึกหวั่นใจและวิตกกังวลมาก ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นใจ และคิดว่าถ้าตนเองเห็นอาการเช่นนั้นของใครอื่นเข้า ก็คงจะต้องรู้สึกเช่นเดียวกัน

เป็นอันว่า การเข้าร่วมประชุมทรงวิญญูณด้วยวิธีการอันแปลกประหลาดของข้าพเจ้าครั้งนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ และควรที่จะได้รับการตรวจสอบกับความเป็นจริงอย่างยิ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้โทรศัพท์ไปถึง อาร์ จี ในวันรุ่งขึ้น และได้ทราบข้อความที่น่าสนใจหลายประการ ประการแรกก็คือ ในการทรงวิญญูณครั้งที่กล่าวนั้น มีผู้หญิงอยู่ ๔ คนจริง ทั้ง ๔ ประชุมกันในห้องเล็กที่เขาใช้เป็นที่พักอาศัยที่อพาร์ทเมนต์ เมื่อข้าพเจ้าได้ขอร้อง ให้เขาเข้านั่งประจำที่ใหม่เพื่อให้ อาร์ จี ดู และจะได้ส่งรายงานมาให้ข้าพเจ้าสอบสวนดู ก็ปรากฏว่าทั้งหมดสวมเสื้อผ้าชุดเดียวกับที่ข้าพเจ้าเห็น หญิงผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ก็สวมชุดสีคล้ำ และก็ได้นั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ได้ “สำรอง” ไว้สำหรับข้าพเจ้า เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อเวลาตีหกแล้ว คือ

หลังจาก ๕ ทุ่มครึ่ง ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่การทรงวิญญูญาณได้เลิกไปแล้ว แต่สตรีทั้งหมดนั้นกำลังนั่งสนทนากันอยู่ หญิงผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ นั้นได้ลุกจากเก้าอี้ ในเมื่อหญิงอื่น ๆ ได้กล่าวว่า “อ้าวอย่าไปนั่งทับบ๊อบซี” (บ๊อบเป็นชื่อเรียกเล่นของใคร ๆ ก็ตามที่ชื่อ โรเบิร์ต ทำนองเดียวกับที่ติก เป็นชื่อเรียกเล่น ๆ ของคนที่ชื่อ ริชาร์ด และบิลเป็นชื่อเรียกเล่น ๆ ของคนที่ชื่อ วิลเลียม) ว่าแล้วทั้งหมดก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน

สำหรับหญิงนอกนี้ อีกคนหนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวแบบอยู่กับบ้าน คำพูดที่ข้าพเจ้าจำได้ว่ามีผู้พูดกันนั้นที่ประชุมกล่าวกันว่าไม่ได้มีใครพูดออกมาจากปากเลย ซึ่งถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่า อาจเป็นการติดต่อกันทางจิต ซึ่งเรียกว่า Super-consciousness อีกละคระมัง อย่างไรก็ตามหญิงคนหนึ่งในจำนวนนั้นก็แจ้งว่า เธอทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลโรคมะเร็งจริง ๆ ส่วนหญิงอีก ๒ คนที่เหลือเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าเคยพบแล้ว คือ มิสซิส เอ็ม และ อาร์จี ดังนั้นก็คงมีอีก ๒ คน ที่ได้บรรยายไว้ข้างต้นเท่านั้นที่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับข้าพเจ้า เรื่องนี้ก็เป็นเหตุการณ์อีกตอนหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

แต่ที่นี้หันมาพูดเกี่ยวกับชาย ๒ คน ที่ช่วยอุ้มข้าพเจ้าไปนั้นแล้วว่า เขาควรจะเป็นใคร? อาจเป็นไปได้จริง ๆ กระจกที่มิสซิส เอ็ม ได้ทำการติดต่อกับวิญญาณสามีของเธอ และเทพผู้พิทักษ์ชาวอินเดียนแดงจริง ๆ เพราะข้าพเจ้าก็ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า สามีของ มิสซิส เอ็ม เป็นคนมีผมสีทอง เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้าหายสงสัยในความสามารถของมิสซิส เอ็มไปมาก และต่อมาก็จำเป็นต้องพิจารณาและวิจารณ์เธอด้วยใจที่กว้างขวางและเป็นธรรมยิ่งขึ้นกว่าเดิมมาก

สรุปผลของการพิจารณา มีสิ่งที่เกิดขึ้นตรงกันกับความจริงอยู่หลายอย่าง คือ

๑. เวลาที่เกิดขึ้นของเหตุการณ์ทั้งทางด้านของข้าพเจ้าและของห้องทรงวิญญาณ

๒. ขนาดของห้อง

๓. จำนวนของหญิงที่ร่วมกันทรงวิญญาณ

๔. เครื่องแต่งกายของหญิงทั้งหมดนั้น

๕. การเอ่ยคำว่า “มะเร็ง” แม้ว่าจะไม่ได้ผ่านทางปาก

๖. แก้อีตัวที่ว่างอยู่ ๑ ตัว
๗. การกระทำของหญิง คือนั่งทับข้าพเจ้า
๘. เสียงหัวเราะของหญิงทั้งหมดนั้น

ในภาคปฏิเสธ คือในทางตรงกันข้าม ข้าพเจ้าไม่มีทางที่จะทราบได้เลยถึงเหตุการณ์หรือการกระทำต่าง ๆ เช่น

๑. ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นลักษณะของห้องทรงวิญญานมาก่อน
๒. ความคิดเรื่องแก้อีตัวว่างอยู่ตัวหนึ่ง ก็เกิดขึ้นแก่บุคคลเหล่านั้นในเย็นวันทรงวิญญานเท่านั้น คือไม่ได้มีการวางแผนเอาไว้ก่อน ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าแอบไปทลายใจเขาได้
๓. ข้าพเจ้าไม่เคยพบหญิงในที่ประชุมนั้นอย่างน้อย ๒ คน และก็ไม่มีทางทราบว่าเขาจะแต่งตัวอย่างไรในเวลาไหน ๆ
๔. ข้าพเจ้าไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่ามีคนที่ทำงานที่โรงพยาบาลโรคมะเร็ง

๕. การแสดงอาการหัวเราะของหญิงทั้งหมดนั้น เป็นไปโดยเกิดขึ้นอย่างฉับพลันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เฉพาะหน้า คือไม่ได้มีการเตรียมตัวหัวเราะมาก่อน

๖. สิ่งที่ข้าพเจ้าอาจจะพอทราบหรือเดาได้ก็คือ อาร์ จี อาจจะได้ระบุจำนวนบุคคลที่จะเข้าร่วมการทรง วิญญาณครั้งนั้นก็ได้

เหตุการณ์ครั้งที่ ๔

วันที่ ๑๕ เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๓ เวลาบ่าย

หลังจากที่ได้หยุดมานาน เหตุการณ์ต่อไปนี้เป็น การทดลองที่ได้ผลอย่างแปลกประหลาด

อาร์ ดับเบิลยู ซึ่งเป็นสุภาพสตรีนักธุรกิจ และซึ่ง เป็นผู้ที่ข้าพเจ้าได้รู้จักคุ้นเคยมานาน โดยได้รู้เรื่องราว ส่วนตัวอันแปลกประหลาดของข้าพเจ้าดี กำลังไปพักผ่อน ที่ฝั่งนิวเจอร์ซีย์ในระหว่างสัปดาห์นี้ อันที่จริง แม้เธอจะรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับข้าพเจ้าดี แต่เธอก็ไม่ค่อยจะเชื่อ หรือ ศรัทธาอะไรมาก และในระหว่างเวลาที่กล่าวนี้ ข้าพเจ้า

ก็ไม่ได้ทราบอะไรมากไปกว่าที่ว่าเธอกำลังไปพักผ่อนอยู่เท่านั้น อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เอ่ยปากบอกเรื่องที่จะทำการทดลองเกี่ยวกับตัวเธอเลย เพราะข้าพเจ้าเองก็เพิ่งคิดขึ้นมาได้ในวันนี้เอง (ซึ่งเป็นวันเสาร์)

ดังนั้น ในตอนบ่าย ข้าพเจ้าจึงเอนหลังลงเพื่อจะทำการทดลองกับเธอตุลกี พร้อมกับนั้นก็ตั้งใจว่า จะต้องไปหาเธอให้ได้ ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหนก็ตาม (ใคร่ขอแทรกความจริงให้ท่านผู้อ่านทราบไว้ในตอนนี้เสียก่อนว่า ข้าพเจ้ามักจะทำการทดลองเช่นนี้ เป็นผลสำเร็จกับบุคคลที่รู้จักดีเท่านั้น ส่วนกับผู้ที่ไม่ค่อยรู้จักสนิทสนมกัน มักจะทำไม่สำเร็จเป็นส่วนใหญ่ แม้กระนั้น สำหรับผู้ที่ได้รู้จักกันดีแล้ว ก็มีใช้ว่าจะทำได้ผลทุกครั้งไป) วันนั้นข้าพเจ้าเริ่มการทดลองเมื่อเวลาประมาณบ่าย ๓ โมง โดยพยายามให้ร่างกายได้อยู่ในท่าพักผ่อนอย่างสบาย ต่อจากนั้นก็รู้สึกมีความอบอุ่น อันเป็นลักษณะของความสิ้นสะเทือนในระดับสูงครอบงำอยู่โดยรอบ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตอย่างแน่วแน่ว่า “เอาละ ไปได้”

ต่อจากนั้น ก็เกิดความรู้สึกว่า ได้เคลื่อนไหวไป

ท่ามกลางบริเวณที่มีสีน้ำเงินอ่อนสลัว ๆ และในที่สุดก็ได้เข้ามาอยู่ในห้องที่ดูเหมือนว่าจะเป็นครัวของบ้านแห่งหนึ่ง และก็ได้เห็น อาร์ ดับเบิลยู นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านขวามือ ถือแก้ว ๆ หนึ่งไว้ในมือด้วย เธอกำลังมองมาทางซ้ายของข้าพเจ้าซึ่งมีเด็กผู้หญิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ ๒ คน ต่างถือแก้วไว้ในมือเช่นเดียวกัน ในบรรดาเด็กหญิง ๒ คนนั้น คนหนึ่งมีผมสีทอง ส่วนอีกคนหนึ่งผมสีดำ ทั้งสองมีอายุอยู่ในราว ๑๗ หรือ ๑๘ ทั้งหมดดูเหมือนกำลังดื่ม อะไรอยู่อย่างหนึ่ง และกำลังสนทนากันด้วยเรื่องอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถได้ยิน

ข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปใกล้เด็กหญิงทั้งสอง โดยไปหยุดอยู่ตรงหน้าเลยทีเดียว แต่ก็ไม่ปรากฏว่าทั้งสองคนเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงหันไปหา อาร์ ดับเบิลยู และถามว่า เธอรู้ไหมว่าข้าพเจ้ามาอยู่ที่นั่นแล้ว

“รู้อี ฉันทรู้ว่าเธอมาอยู่ที่นั่นแล้ว” อาร์ ดับเบิลยู ตอบ ซึ่งคงจะเป็นการตอบทางใจ ที่เรียกว่า super-conscious (ซึ่งจะแปลว่าจิตใต้สำนึกหรือเหนือสำนึกก็ตามแต่) ทั้งนี้

เพราะข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเธอกำลังสนทนากับเด็กหญิงทั้งสองตามปกติโดยไม่ได้ขาดระยะ

ข้าพเจ้าถามเธออีกว่าเธอแน่ใจหรือว่าจะจำได้ว่าข้าพเจ้าได้มาที่นี่แล้ว

“แน่ใจซิ ต้องจำได้แน่นอน” เป็นคำตอบตามมาอีก (ทางใจตามเคย)

ข้าพเจ้ากล่าวว่าคราวนี้ข้าพเจ้าจะหาทางทำให้เธอแน่ใจว่าเธอจำได้แน่นอน

“จำได้น่า ฉันแน่ใจว่าจะต้องจำได้” เป็นคำตอบออกมา ทั้ง ๆ ที่เธอก็กำลังสนทนากับเด็กหญิงสองคนตลอดเวลา

ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อให้เธอจำได้จริง ๆ ข้าพเจ้าจะลองหยิกเธอสักหน่อย

“โอ ไม่ต้องก็ได้ น่า ฉันจำได้จริง ๆ” เป็นเสียงตอบมาอย่างรีบร้อน

แต่เนื่องจากข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องทำให้เธอจำได้

อย่างแน่นอนให้ได้ ดังนั้น จึงเข้าไปใกล้ และหยิกเธอ ค่อย ๆ ๑ ทีที่สะอევข้างหนึ่ง ปรากฏว่าได้ผลเกินความ คาดหมาย เพราะเธอร้องตะโกนออกมาดัง ๆ ว่า “โหย” พร้อมกับถอยหลังหนีออกไป ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องประหลาดใจอย่างยิ่ง เพราะอันที่จริงก็ไม่ได้คิดว่าจะสามารถ หยิกเธอให้รู้สึกได้จริง ๆ เสียด้วยซ้ำ แต่เหตุใดการหยิก เพียงค่อย ๆ จึงทำให้เกิดผลอย่างรุนแรงเช่นนั้นก็ไม่ทราบ

เมื่อคิดว่าตนเองหมดหน้าที่แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าควรจะกลับเสียที หลังจากนั้น เมื่อคิดถึงกายเนื้อก็รู้สึกว่า ได้กลับมาเข้าร่างใหม่เกือบจะในทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าลุกขึ้น คือว่าตอนนี้ลุกขึ้นด้วยกายเนื้อจริง ๆ และเดินตรงไปที่พิมพ์ดีด ซึ่งกำลังพิมพ์อยู่ในขณะนี้ อาร์ ดับเบิลยู คงจะยังไม่กลับมาจนกว่าจะถึงวันจันทร์ ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นคงจะได้มีโอกาสเช็คดูให้แน่นอน ขณะนี้เป็นเวลาบ่าย ๓ โมง ๓๕ นาที

การสอบสวนหลังจากเหตุการณ์ วันนี้เป็นวันอังคาร อาร์ ดับเบิลยู ได้กลับมาทำงานเมื่อวานนี้ ข้าพเจ้าได้ถามเธอว่า เมื่อบ่ายวันเสาร์ ระหว่างเวลา ๓ โมงกับ

๔ โมง เธอทำอะไรอยู่ ดูท่าเธอคงจะรู้ว่าข้าพเจ้าถามด้วยความประสงค์อะไร เธอได้ตอบว่า ต้องขอเวลานึกทบทวนดูก่อน แล้วจะบอกให้ทราบในวันอังคาร คือวันที่จดบันทึกนี้ และต่อไปนี่คือคำรายงานของเธอ

วันเสาร์เวลาประมาณบ่าย ๓ โมงถึง ๔ โมงเป็นเวลาที่ค่อนข้างจะปลอดโปร่งกว่าเวลาอื่น เพราะตอนนั้นในกระท่อมชายหาดที่เธอพักอยู่ ไม่มีผู้คนพลุกพล่านมากนัก จึงนับว่าเป็นครั้งแรกที่เธอได้อยู่กันตามลำพังกับหลานสาว (คือเด็กหญิงอายุ ๑๘ ผมสีดำ) และเพื่อนของหลานสาว (คือเด็กหญิงอายุไล่เลี่ยกัน ผมสีทอง ทั้งหมดอยู่ในอาณาเขตที่เป็นโรงครัวของกระท่อมที่พักอาศัย เธอกำลังตีหม้ออยู่ ส่วนเด็กหญิงทั้งสองกำลังตีมโกลาโกล่า ตอนนั้นไม่ได้ทำอะไร นอกจากนั่งคุยกันเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ถามเธอต่อไปว่า เธอจำอะไรอื่นอีกได้ไหม แต่เธอก็ตอบว่าไม่มีอะไรอีกแล้วเมื่อได้ถามเธอให้นึกดี ๆ อีก เธอก็ตอบว่า ไม่มีอะไรอีกเลยจริง ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวัง จึงถามอีกว่า แล้วเธอจำเรื่องการถูกหยิกไม่ได้

เลยที่เดียวหรือ ตอนนี้ปรากฏว่า เธอทำหน้าที่แปลกใจ
อย่างบอกไม่ถูก

“นั่นเธอน่ะหรือที่มาหิวกฉัน ?” อาร์ ดับเบิลยู
กล่าวพร้อมกับจ้องหน้าข้าพเจ้าอย่างอัศจรรย์ใจอยู่ครู่หนึ่ง
ครั้นแล้วเธอก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องทำงานของข้าพเจ้า
เลิกเสื้อตรงสะเอวให้ดูรอยข้ำ ๒ รอย เป็นสีน้ำเงินและ
น้ำตาลปนกัน ตรงที่ที่ข้าพเจ้าได้หิวกเธอพอดี

“ฉันกำลังนั่งคุยกับเด็ก ๆ อยู่ในตอนนั้น” อาร์
ดับเบิลยู กล่าว “ครั้นแล้วอยู่ดี ๆ ก็รู้สึกถูกลูกหิวกอย่าง
รุนแรง ดูเหมือนฉันกระโดดโหยงสูงตั้งเกือบฟุตแน่ะ ฉัน
นึกว่าน้องเขยได้แอบกลับมาหิวกฉันเสียอีก ฉันหันกลับ
มาดูก็ไม่เห็นมีใครเลย แต่ฉันก็นึกไม่ถึงว่าจะเป็นเธอมา
แอบหิวกฉันเลย แหม มันเจ็บเอาการนะ”

ข้าพเจ้าต้องขอโทษเธออย่างจริงใจว่า ต่อไปจะไม่
หิวก หรือทำให้เธอเจ็บตัวแบบนั้นอีก และถ้าจะต้อง
ทดลองอะไรอีก ก็จะต้องทำอย่างอื่น แทนที่จะหิวกกัน
ถึงขนาดนั้น

ข้อวิจารณ์สำหรับเหตุการณ์นี้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าพอรู้อยู่บ้างอย่างกว้าง ๆ ว่า อาร์ ดับเบิลยู อยู่ที่ไหน แม้จะไม่ใช่ละเอียดลงไปก็ตาม ข้อสำคัญก็คือมีรายละเอียดที่ตรงกันดังต่อไปนี้ คือ

๑. สถานที่
๒. จำนวนบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์
๓. ลักษณะของเด็กหญิงทั้งสอง
๔. การกระทำของคนทั้งสาม
๕. การรับรู้การหยิก
๖. รอยที่เกิดจากการหยิก

ในด้านลบหรือภาคปฏิเสธ มีดังต่อไปนี้

๑. ข้าพเจ้านึกถึงว่าจะได้พบเธอนอกบ้าน แต่กลับได้พบภายในบ้าน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ได้คิดไว้ก่อนเลย
๒. ข้าพเจ้านึกว่าจะได้พบเธออยู่กับผู้ใหญ่เสียมากกว่า เพราะรู้ว่าเธอพักอยู่กับน้องสาวและน้องเขยที่มาเยี่ยม ไม่ได้นึกฝันว่าจะอยู่กับเด็ก ๆ ในตอนนั้นเลย

๓. ไม่มีทางที่จะรู้ได้ว่าเด็กหญิงทั้งสองจะมีอายุหรือลักษณะของผมเป็นอย่างไร

๔. ไม่มีทางรู้ได้ว่าในตอนนั้นของวันนั้น เขาจะกำลังทำอะไรกันอยู่ในนั้น

๕. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่ทำการทดลองด้วยการหยิกกับใคร ๆ มาก่อนเลย

๖. ไม่มีทางที่ อาร์ ดับเบิลยู จะทราบได้ว่าข้าพเจ้าแอบหยิกที่ตรงไหน เพื่อจะได้ทำให้เกิดแผลในบริเวณที่ตรงกันหรือใกล้เคียงได้

เท่าที่กล่าวมานี้ ล้วนเป็นประสบการณ์ส่วนตัวเสียมากกว่า แต่ในบทอื่นก็มีเหตุการณ์บางตอน ซึ่งมีหลักฐานมากกว่านี้ และได้ทำการทดสอบกันในห้องทดลองจริง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงในบทอื่น อันที่จริงเรื่องเหล่านี้ อาจจะดูง่าย ๆ และไม่ค่อยจะมีสาระอะไรนักสำหรับบางคน แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อว่าโดยส่วนตัวของมันแต่ละครั้งแล้ว อาจไม่มีความสำคัญเท่าใดก็จริง แต่มันก็เป็นเสมือนอิฐแต่ละก้อน หรือ

ลวดลายแต่ละแห่งในตึกทั้งหลังหรือในลวดลายส่วนรวม
ดังนั้น แต่ละครั้งก็มีความสำคัญพอกับตัวของมันเหมือน
กัน และก็ด้วยเหตุการ์ณเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้มาปะติด
ปะต่อรวมกันหลาย ๆ ร้อยครั้งนั่นเอง ที่ทำให้ข้าพเจ้า
ต้องคิดว่าแต่ละครั้ง ๆ นั้น เป็นเรื่องที่เราต้องเชื่อได้ และ
รับรองได้ว่าเป็นความจริงที่เกิดขึ้นได้จริง ๆ คือไม่ใช่เกิด
จากภาพลวงตา หรือความคิดค้นเดาและเพ้อฝันไปเอง
เลย ข้อสำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เรื่องเช่นนี้อาจจะเกิดขึ้น
แก่ท่านผู้อ่านบ้างก็ได้ ใครจะรู้ ?

บทที่ ๔

การทดสอบเกี่ยวกับสภาพสถานที่ในโศกนี้

ในเรื่องเกี่ยวกับกายที่สอง (หรือกายทิพย์) และ สภาวะที่สอง (หรือโลกทิพย์) นั้น ทุกๆ ครั้งที่มีการ สันทนา กัน มักจะมีคำถามที่จะต้องมีการถามอยู่เสมอว่า กายทิพย์ไปไหน (หรือว่าโลกทิพย์อยู่ที่ไหน) ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเป็นส่วนตัวดังนี้คือ

สิ่งแวดล้อมในสภาวะที่สองดังกล่าวมานั้น น่าจะ แบ่งได้เป็น ๓ ชนิด คือ

ชนิดที่ ๑ ได้แก่ส่วนที่เกี่ยวข้องกับโลกนี้ (Here-now) ข้าพเจ้าจะขอเรียกประเภท ๑ ไปพลางๆ ก่อน เพราะยังหาคำที่เหมาะสมสำหรับเรียกให้ชัดเจนไม่ได้ ประเภทนี้ได้แก่ สภาวะแวดล้อมที่มีอยู่ในโลกของเราใน

ขณะที่และสถานที่ที่ดำเนินการทดลองนั้น เมื่อกล่าวถึง สิ่งแวดล้อมชนิดนี้ ก็เป็นที่ทำให้ทุกคนพอที่จะเชื่อได้ตามสมควรว่า เป็นเรื่องจริงไม่มากนักน้อย เพราะอย่างน้อย สถานที่ที่อ้างถึงเหล่านั้น ก็เป็นสิ่งที่มียู่จริง ๆ การที่ ภายที่สองของเราได้ไปยังสถานที่ที่กล่าวมาแล้วในประเภท นี้ จึงเป็นเรื่องที่มีหลักฐานพิสูจน์ได้ มันอาจเป็นสถานที่ ที่เรายังไม่เคยไป ไม่เคยเห็น หรือไม่เคยได้ยินมาก่อน ก็จริง แต่ก็ยังพอเชื่อได้ว่าเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริง ๆ และ เมื่อได้มีการเดินทางไปพิสูจน์กันแล้ว ก็ควรจะต้องได้ผล คือมีลักษณะตามที่เป็นจริง ตรงกันกับที่เห็นในสภาวะที่ สองของภายที่สอง ดังนั้น ถ้าหากว่าได้มีการทดสอบกัน แล้วไม่เป็นความจริง คือลงรอยกันไม่ได้ ก็แปลว่า ประสบการณ์ครั้งนั้น ๆ ใช้ไม่ได้

ท่านผู้อ่านจะสังเกตได้ว่า ประสบการณ์ครั้งที่แล้ว ๆ มาในบทที่ ๓ ของข้าพเจ้าอยู่ในประเภทที่ ๑ นี้ทั้งสิ้น แต่ก็น่าเสียดายที่เท่าที่เราได้ทราบมา (ในรายอื่น ๆ) นั้น ประสบการณ์เช่นว่านี้ ก็ได้มีบันทึกไว้น้อยเหลือเกิน อัน ที่จริง เมื่อดูเผิน ๆ เรื่องเช่นนี้อาจคล้ายกับว่าจะเป็นอย่างง่าย

คือ สามารถพิสูจน์กันได้ง่าย ๆ และผู้ที่มีประสบการณ์
เองก็คงจะจดจำอะไรได้ง่าย ๆ ฉะนั้น บางท่านอาจจะคิด
ในทำนองว่า อ้าว สมมติว่า คุณอยากจะไปเยี่ยมเพื่อน
คนหนึ่ง ซึ่งชื่อ ยอร์จ ทางกายที่สอง ท่านก็ถอดกาย
ที่สองออกไปซิ เมื่อถอดแล้วก็ตรงไปหาเขาไปติดต่อกัน
ให้รู้เรื่อง แล้วก็กลับมารายงานเท่านั้นเอง ไม่น่าจะยาก
เย็นอะไรเลย

อันที่จริง ถ้ามันง่ายอย่างนั้นได้ ก็คงจะดีไม่น้อย
แต่ความเป็นจริงแล้ว (ทั้ง ๆ ที่ถอดกายที่สองออกไป
ได้แล้ว) เรื่องมันก็ไม่แสนง่ายอย่างนั้น

ในขั้นแรก ข้าพเจ้าขอให้เราคำนี้ถึงปัญหาหลัก ๒
ข้อก่อน คือ แนวทิศทาง และการหาจุดตำแหน่ง

ลองสมมติกันก่อนว่า ทั้ง ๆ ที่ท่านอยู่ในกายที่หนึ่ง
คือกายเนื้อนี้เอง ท่านก็สามารถจะเหินขึ้นไปบนอากาศ
ได้ แทนที่จะต้องเดินไปหรือว่าขึ้นรถไปมาไหนตามปกติ
ท่านรู้ว่าตนเองมีความสามารถเช่นนี้แล้ว และบัดนี้ ก็
กำลังคิดว่า จะเดินทางไปหาเพื่อนที่ชื่อ ยอร์จ โดยวิธี

การเดินทางแบบใหม่นี้ดู ขณะนี้สมมติว่าบ้านของท่านอยู่ที่ชานเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ส่วน ยอร์จ อาศัยอยู่ในเมืองทางอีกด้านหนึ่งไกลออกไป

ท่านกำลังจะออกเดินทางในตอนบ่ายวันที่มีอากาศปลอดโปร่ง วันหนึ่งก็เป็นธรรมดาที่ท่านจะต้องเห็นขึ้นไปบนอากาศเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งกีดขวางต่าง ๆ เช่นต้นไม้ ตึก รามต่าง ๆ เป็นต้น แต่เนื่องจากท่านยังไม่ค่อยจะมั่นใจตนเองนัก ก็คงจะยังไม่เห็นขึ้นสูงเกินไป เพราะอย่างน้อยท่านก็ต้องคอยสังเกตเครื่องหมายภูมิประเทศต่าง ๆ เพื่อกำหนดทิศทางและจุดหมายข้างหน้า ถ้าเห็นสูงเกินไป ก็คงจะเป็นการยากที่จะสังเกตได้ เป็นอันว่าท่านคงจะต้องลอยอยู่ต่ำ ๆ ประมาณ ๑๐๐ ฟุต ที่นี้เอาละจะไปทางไหนกันดี ชั้นแรกท่านก็คงจะต้องหาจุดต่าง ๆ ที่คุ้นตาดีเมื่อยังอยู่บนพื้นดินเบื้องล่าง ตอนนี้แหละ จะเกิดปัญหาซึ่งท่านจะไม่ได้นึกฝันมาก่อนเลย ในระหว่างนี้ท่านคงจะไม่ได้เอาเข็มทิศติดตัวขึ้นมาด้วย แต่ถึงแม้ว่าจะเอามา มันก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก เพราะทัศนียภาพเบื้องล่างของท่าน ขณะที่ท่านมองลงมา

มันจะไม่เหมือนกับที่ท่านเคยเห็นเมื่อตอนอยู่เบื้องล่างเลย แต่ท่านก็คงจะไม่ย่อท้อ ไหน ๆ ขึ้นมาแล้ว ก็จะต้องลองกันดูที ท่านก็จะตัดสินใจว่าลอยตัดผ่านตัวเมืองไปเลย โดยกำหนดภูมิประเทศใหญ่ ๆ ที่จินตนาเป็นเครื่องหมายไว้ก่อน ท่านคงจะปลอบใจตนเองว่า เราได้เคยขับรถไปมาตั้งหลายครั้งหลายหนแล้ว ทำไมจึงจะไปไม่ถูก

เป็นอันว่า ท่านได้ลอยผ่านถนนและบ้านช่องมาเรื่อย ๆ และยิ่งนานเขาก็ชักจะรู้สึกตัวว่าออกจะงง ๆ มากขึ้นทุกที ส่วนที่คิดว่ามันดูง่ายดีนั้น พอเอาเข้าจริง ๆ มันชักจะไม่เป็นเช่นที่คิดไว้เสียแล้ว เหลียวไปเหลียวมาดูสิ่งต่าง ๆ มันไม่ค่อยจะคุ้นตาเลย ลองหันกลับมาดูว่าบ้านของท่านจะอยู่ที่ไหน ก็ยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เพราะมองไม่เห็นเสียแล้ว และกำหนดก็ไม่ใคร่จะถูกอีกด้วยว่ามันควรจะอยู่ทางทิศไหนหรือแนวไหน ท่านงงอยู่ครู่หนึ่ง จึงคิดออกว่าเหตุผลต้นปลายเป็นมาอย่างไร คือท่านเคยอยู่ติดดินมาแต่เดิมในสภาวะเช่นนั้น การมองเห็น และกำหนดอะไร ก็เป็นไปในระดับสัมผัสตัว หรือไม่ก็มองขึ้นนาน ๆ ครั้ง ทัศนวิสัยอันเกิดจากการมอง

ในระดับเสมอตัว และมองขึ้นดังกล่าวนั้น ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการมองลง ดังเช่นในเวลานี้เลย ลองคิดดูง่าย ๆ ก็ได้ว่าสมมติว่าท่านดูภาพถ่ายภูมิประเทศแถบใกล้ ๆ บ้านของท่านโดยถ่ายลงมาจากที่สูงตรง ๆ เช่นนี้ ท่านจะต้องใช้เวลาสักเท่าใด และจะต้องใช้ความสังเกต และการคำนวณอีกเท่าใดกว่าจะกำหนดหรือจำบ้านของท่านได้จากหลังคาลงมา เรื่องการกำหนดทิศทางและตำแหน่งของสิ่งที่เราคุ้นเคยเมื่อตอนที่เรายอยู่บนดิน ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ คือ มันจะเป็นทัศนียภาพที่ท่านไม่ได้นึกฝันว่าจะเป็นเช่นนั้นมาก่อนเลย

หลังจากงออยู่พักหนึ่ง ท่านก็คงจะหาบ้านของยอร์จ จนได้ ซึ่งก็คงจะไม่่ง่ายนัก เพราะท่านเคยเห็นบ้านของเขาในระดับสายตา แต่ไม่เคยมองลงมาโดยเห็นหลังคาก่อนเลย และบางที่ท่านอาจจะเห็นทางหลังบ้านของเขาก่อนก็ได้ ซึ่งเมื่อตอนอยู่ติดดินนั้น ท่านก็ต้องเข้าไปทางหน้าบ้านอย่างแน่นอน ความจริง เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่ของใหม่เลย เพราะเคยมีตัวอย่างมาบ่อย ๆ ที่นักบินบางราย พอใจลอยเพลินไปชั่วประเดี๋ยวดียวเดียว เกิด

หลงทางกลางอากาศเอาง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นเวลากลางวัน แสง ๆ และทั้ง ๆ ที่ขับเครื่องบินมาจวนจะถึงสนามบินอยู่แล้วนั่นเอง ในช่วงระยะที่ขาดสติ คือลืมกำหนดทิศทางและจุดหมายนั่นเอง พอรู้สึกตัวอีกทีหนึ่ง อะไร ๆ รอบด้านดูมันแปลกประหลาดไปหมด คล้าย ๆ กับว่าตนบินหลงเข้าไปในเมืองที่ไม่เคยมาเลย ฉะนั้น บางครั้งหมดทางเข้าจริง ๆ ใช้สายตากำหนดไม่ได้ ต้องหันกลับมาใช้เข็มทิศและเครื่องมือกำหนดจุดหมายกันใหม่อีก

จากตัวอย่างข้างต้นนั้น สมมติว่าเพื่อนของท่านอยู่ห่างออกไปในระยะเมืองเดียวเท่านั้น แต่ถ้าเพื่อนของท่านอยู่ห่างออกไปมากกว่านั้น ความยุ่งยากก็จะทวีมากขึ้นอีกหลายเท่าอย่างแน่นอน และโดยเฉพาะเป็นสถานที่ที่ท่านไม่เคยไปเห็นลักษณะบ้านของเขามาก่อนเลย ทั้งนี้ นอกจากว่า เขาจะเอาสิ่งที่เห็นชัด ๆ ทาเป็นรูปกากบาทขนาดใหญ่ ๆ ไว้บนหลังคาบ้านหรือมีไฟดวงใหญ่ ๆ ขนาดหลายพันหลายหมื่นแรงเทียนจุดไว้ให้เป็นที่สังเกตเท่านั้น ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ถ้าเป็นไปได้ ก็คงจะเป็นการง่ายขึ้นอีกมาก

ทีนี้เรากลับมาพูดถึงเรื่องของจริง ๆ หรือว่าไม่เคยคือการเดินทางไปไหน ๆ ด้วยกายที่สอง เพื่อจะได้ลองเปรียบเทียบสถานการณ์ความยากง่ายกันดู ตอนนี้ท่านไม่มีกายเนื้ออย่างเคยแล้ว และกำลังลอยอยู่เหนือพื้นดินประมาณ ๑๐๐ ฟิต ขณะนี้เป็นเวลากลางวันมีแสงแดดสว่างจ้า แต่ในระยะแรก ๆ สายตาของท่านจะยังไม่ดีนัก เพราะอย่างน้อยท่านก็ยังไม่คุ้นเคยกับการเห็นด้วยกายชุดใหม่นี้ จึงไม่ทราบว่าจะหาทาง “เห็น” ด้วยวิธีใด ในสภาวะเช่นนี้ ท่านคงจะต้องคลำหาหนทางไปอย่างช้า ๆ และคงจะต้องเสียเวลาไปด้วยความยากลำบากไม่น้อย ถ้าท่านจะใช้วิธีดังกล่าวมาแล้วนี้

แต่อันที่จริง มันก็ไม่จำเป็นอย่างไร ที่ท่านจะใช้วิธีนั้น เพราะมีวิธีที่ดีกว่า และเร็วกว่ามากด้วย ถ้าท่านรู้วิธี หรือจับเคล็ดได้เสียแล้ว ก็จะได้ทราบว่า ความสามารถในการหาทิศทาง และจุดตำแหน่งนั้นมีอยู่สำเร็จรูปเรียบร้อยแล้วในตัวของเราเอง คือว่าท่านจะต้องหัด “คิด” ถึงคนที่ท่านจะไปหาเท่านั้น อย่าไปคำนึงถึงสถานที่ว่าควรจะอยู่ที่ไหน ถ้าท่านคิดได้ชำนาญ

พอแล้ว ในไม่ช้าท่านก็จะ “ไป” ถึงคนผู้นั้นได้ทันที ในระหว่างที่ “ไป” นั้น ถ้าท่านอยากจะดูภาพภูมิประเทศ เคลื่อนไหวผ่านไปด้วยก็ได้ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันออกจะทำให้ไม่ค่อยสบายนัก เพราะเราจะรู้สึกว่า ตัวเราพุ่งทะลุติกรามบ้านช่องและต้นไม้ต่าง ๆ ไปได้ ดังนั้น การไม่ต้องเอาใจใส่สิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างการเดินทาง จะเป็นความสะดวกใจกว่า เพราะออกจะเป็นการยากเต็มทีที่จะลบล้างความเคยชินเมื่อครั้งอยู่ในกายเนื้อให้หายไปได้ ความเคยชินเช่นนั้นจะทำให้ท่านคิดว่า ต้นไม้และติกรามเหล่านั้นเป็นของทึบและแข็ง จนเราไม่สามารถจะผ่านทะลุไปได้ ข้าพเจ้าเองทำอย่างไร ๆ ก็อดคิดไปตามความเคยชินดังเช่นว่านี่ไม่ได้สักที เวลาไปไหน ๆ พอคิดว่าจะกลับ ก็หันหลังกลับไปทางประตู พยายามจะเปิดประตูออกไปให้ได้ แต่แล้วก็จับลูกบิดประตูไม่ติดมือได้เลย อดโมโหตัวเองไม่ได้ที่ไม่รู้จักจำสักที เลยพุ่งเอาหัวชนกำแพงให้ทะลุผ่านไปเลย เพื่อจะได้เป็นเครื่องเตือนใจตนเองว่า บัดนี้เราไม่ได้มีกายเนื้อเหมือนเมื่อกู่นี้แล้ว

แต่เชื่อใหม่ว่า ในความสะดวกร้อยอย่างมหาศาลของวิธีการ “เดินทาง” แบบนี้ ก็มีความไม่สะดวกแฝงอยู่จนได้ ทั้ง ๆ ที่ระยะทางไม่มีความหมายเลยสำหรับการไปไหนมาไหนแบบนี้ก็ตาม แต่ระบบนี้ก็มีความไวและถูกต้องเที่ยงตรงอย่างเหลือเกิน หรือว่าจนเหลือเกินจริง ๆ คือในระหว่างนั้น ท่านจะต้องมีสติคอยระวังความคิดให้ดีอย่าให้เผลอตว์ได้เป็นอันขาด เพราะชั่วแว็บเดียว ที่เราเผลอไปคิดถึงใคร หรือคิดถึงอะไรรึอื่นเข้าเท่านั้น ระบบการเดินทางแบบนี้จะเหวตว์ทันทีในชั่วเวลาเสี้ยวของวินาที ผลก็คือ จะทำให้ท่านเจอออกนอกทาง ไปไหนต่อไหนเรื่อยเปื่อยไปอีกไกลทีเดียว ในบางกรณี หรือบ่อยครั้งที่เกิดการขัดกันระหว่างจิตสำนึกกับจิตเหนือสำนึก (Super-consciousness) เกี่ยวกับจุดหมายปลายทางนี้ จะทำให้เกิดการสับสนยุ่งเหยิงกันใหญ่ทีเดียว และเพราะเหตุนี้เอง จึงกล่าวได้ว่าการพิสูจน์ด้วยการเดินทางแบบนี้ (ในรายของข้าพเจ้าเองหรือในรายอื่น ๆ ก็ตาม) บ่อยครั้งต้องล้มเหลว และเกิดความสับสนอย่างจับต้นชนปลายไม่ติด (และในที่สุดก็เกิดทัศนคติที่ผิด ๆ แก่คนที่โน้มใจไปในทางไม่เชื่อมาแต่เดิมแล้ว)

ท่านจะลองดูก็ได้ คือลองคิดถึงเรื่องเหตุการณ์หรือบุคคล หรือสิ่งของใด ๆ โดยให้จิตอยู่นิ่ง ๆ ในเรื่องนั้นสักนาทีหนึ่ง แล้วท่านจะรู้สึกว่ามันไม่ใช่ของง่ายเลย

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของความคิดสอดแทรกในระหว่างการทดลอง ซึ่งทำให้เกิดการหลงทิศทางขึ้นได้

วันที่ ๑๒ เมษายน ๑๙๖๓ เวลาบ่าย

อุณหภูมิต่ำ ๕๐ องศา ความชื้นต่ำ พรอทสูง ข้าพเจ้าใช้วิธีผ่อนคลายโดยการฟังเสียงนับจากเทปพักหนึ่งก็รู้สึกความวูบวาบชุ่มซ่าปรากฏขึ้น เมื่อนับไปได้ถึง ๓๑ ต่อจากนั้น ก็รู้สึกว่าหลุดออกมาได้อย่างง่ายดาย ตอนนั้นคิดว่าจะไปเยี่ยมเยียนเพื่อนสักหน่อย จึงใช้วิธีพุ่งแขนออกไปข้างหน้า (เพื่อให้เกิดแรงมโนภาพในจิต ทำให้การ “เดินทาง” เป็นไปโดยสะดวก) ครั้งนี้รู้สึกว่าใช้เวลาานผิดปกติ ในระยะทางชั่ว ๓ ไมล์เท่านั้น ข้าพเจ้าจึงหยุดแล้วมองไปรอบ ๆ ตัวเพื่อจะได้รู้ว่าตอนนี้ได้มาอยู่ที่ไหนกันแน่ ก็ปรากฏว่าตนเองกำลังนั่งอยู่บนชายคา

ของบ้าน ๒ ชั้นหลังหนึ่ง มองลงไปข้างล่างดูคล้าย ๆ กับว่าจะเป็นสวนหลังบ้านของใครคนหนึ่ง ฉะนั้น ขณะนั้น ได้มีหญิงผู้หนึ่งกำลังทำงานอยู่ในสวนดังกล่าว ถือไม้กวาดอันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งดูเพลินอยู่นั้นเอง หญิงผู้นั้นก็หันหลังเดินกลับจะเข้าบ้าน จะด้วยเหตุผลใดก็ไม่ทราบ พอเธอเดินจะลับชายคาเข้าไป ก็บังเอิญเหลือบขึ้นมาข้างบนหลังคา เลยเห็นข้าพเจ้าเข้าพอดี ปรากฏว่าเธอแสดงท่าตกใจ รีบวิ่งกระหืดกระหอบ เข้าไปในบ้านแล้วปิดประตูตั้งปั้งใหญ่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจะไม่เข้าที และคิดว่าตนเองไม่ควรจะทำให้หญิงผู้นี้ตกใจ โดยไม่สมควร จึงคิดว่าจะต้องกลับเข้าร้ายเสียที่ พร้อมกับที่คิดก็ได้กลับมาถึงทันที

ครั้งนี้ ใช้เวลาออกไปนาน ๗ นาที ๒๐ วินาที

อดสงสัยว่าหญิงผู้นั้นเห็นข้าพเจ้าในลักษณะใดกันแน่และเหตุใด ข้าพเจ้าจึงหลงทางหลุดไปนั่งอยู่ในลักษณะอันพิกลเช่นนั้นได้ เป็นอันว่าคราวนี้ล้มเหลวอีกครั้งหนึ่ง

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๑๙๖๐ ตอนเย็น

อุณหภูมิต่ำ ๗๐ องศา ความชื้นปานกลาง ปรอท
ปานกลาง

วันนี้รู้สึกว่เหนื่อย อาการชู้ซ่าอันเกิดจากการไหลเวียนของโลหิตเกิดขึ้นในขณะที่ร่างกายได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ เป็นระยะเวลาก่อนที่จะหลับ แต่ทว่าจิตใจยังอยู่ในสภาวะตื่นอยู่

ครั้งนี้ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปเยี่ยม ดร. แอนดริซ พูหาริช ซึ่งอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในระยะแรก ๆ รู้สึกว่าความเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างลึกลับจับทิศทางไม่ได้เลย ต่อจากนั้นก็หยุด ข้าพเจ้าเห็นคน ๔ คนนั่งรอบโต๊ะตัวหนึ่ง เป็นชาย ๓ คน และเป็นเด็กอายุราว ๑๑ ขวบอีก ๑ คน แต่ก็เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ ดร. พูหาริช ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะไปหาเลย ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่าที่นั่นคือที่ไหน ตำบลอะไร ในเมืองหรือมลรัฐอะไร แต่ก็ไม่มีใครตอบ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าบุคคลเหล่านั้นมีความระแวงสงสัยอย่างไรชอบกล ข้าพเจ้าได้ถาม

อีกครั้ง เด็กคนนั้นทำท่าว่าจะหันมาตอบคำถาม แต่ชายคนหนึ่งในจำนวนนั้นสั่งห้ามว่า “อย่าไปบอกเขา” เห็นได้ชัดว่าเขามีความกลัวข้าพเจ้าด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ขอภัยในการที่ข้าพเจ้าออกจะตื่นเต้นไปสักหน่อย และได้อธิบายว่า ข้าพเจ้ายังใหม่ต่อเรื่องนี้เช่นนี้ ต่อจากนั้นก็หันกลับ เพราะคิดว่าไม่ต้องการจะอยู่รบกวนให้เขาลำบากใจ และต่อมาก็ได้กลับเข้าร่างโดยเรียบร้อย

การออกจากร่างไปครั้งนี้กินเวลา ๑๘ นาที

สรุปผลครั้งนี้ ก็คือได้ผลไม่เป็นที่พอใจ เพราะไม่ได้พบผู้ที่ต้องการจะพบ และเป็นอันว่าเกิดการหลงทิศทางอีก แต่ที่น่าสงสัยอย่างยิ่งก็คือ เหตุใดบุคคลเหล่านั้นจึงมีความกลัวข้าพเจ้าโดยไม่มีเหตุผล

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๑๙๖๒

อุณหภูมิตั้งที่ ๔๐ องศา ความชื้นปานกลาง ปรอทปานกลาง สภาพร่างกายได้รับการพักผ่อนดี เริ่มการออกโดยใช้แบบนับด้วยการผ่อนคลาย โดยใช้วิธีแปร

ความต้องการทางเพศ ไปที่อวัยวะส่วนอื่นของร่างกาย (Promote vibrational state by diverting sex drive in other body areas) ควบคู่กันไปกับการหายใจทางปาก ครึ่งหนึ่ง (oral breathing-with half-closed lifts) ต่อจากนั้นก็ใช้วิธีที่เรียกว่า peel off คือการนอนค่อย ๆ พลิกตัวหงายขึ้นอย่างช้า ๆ แล้วก็กำหนดจิตออกจาก ร่างกายในท่านอนหงายนั่นเอง วิธีนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะ เป็นวิธีที่ง่าย และได้ผลดีที่สุดเท่าที่ได้เคยลองกระทำมา วิธีนี้ข้าพเจ้าเรียกว่า peel off ก็เพราะว่ามีอาการคล้าย ๆ กับว่าเป็นการ “ปอก” เปลือกชั้นนอก คือกายออกให้กาย ชั้นในหลุดออกมาได้ฉะนั้น ครั้งนี้ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไป หา แอคนิว บานสัน และตั้งใจว่าจะไปอย่างช้า ๆ เพื่อ จะได้ดูภูมิประเทศในระหว่างไปด้วยในขณะเดียวกัน

ข้าพเจ้าออกเดินทางอย่างช้า ๆ ไปทางกำแพงด้าน ตะวันตก ในขณะนั้น ก็รู้สึกว่าได้ผ่านวัตถุของกำแพงที่ ประกอบกันออกไปเป็นชั้น ๆ ทุกชั้น ต่อจากนั้นก็เข้าไป ถึงห้องอีกห้องหนึ่ง มีเครื่องประดับประดาตกแต่งบอก ว่าเป็นห้องนั่งเล่น ครั้นแล้วก็เข้าไปถึงห้องที่สาม แล้วก็

อีกห้องหนึ่งและตอนนี้ก็เพิ่มความเร็วในการเดินทางขึ้นเรื่อย ๆ พอมาถึงระยะนี้ก็ปรากฏว่ามองอะไรไม่ใคร่เห็นเสียแล้ว นอกจากเป็นแสงสีดำนัว ๆ เป็นทางยาว ในระหว่างนี้ข้าพเจ้ายังคงตั้งใจระลึกถึง **มร. บานสัน** อยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็หยุด เมื่อเหลียวไปดูรอบ ๆ ก็ปรากฏว่ามาอยู่ในห้องขนาดกลาง ซึ่งเป็นห้องนอนมีคนอยู่สามคนด้วยกัน ด้านขวามือเป็นเตียงนอนขนาดใหญ่ มีผู้ใหญ่สองคนนอนอยู่บนเตียงนั้น และมีเด็กหญิงคนหนึ่ง อายุประมาณ ๕ หรือ ๖ ขวบ นั่งอยู่บนพื้นข้างเตียงทางด้านซ้าย เด็กผู้หญิงคนนี้มองมาทางข้าพเจ้าเขม็งและกล่าวออกมาว่า “หนูรู้ว่าคุณเป็นใคร?”

ข้าพเจ้าค่อย ๆ หันหน้ามาทางเด็กหญิง เพราะไม่ต้องการจะให้แกตกใจ แล้วก็ถามว่า “ดีละถ้าอย่างนั้นฉันเป็นใครล่ะ?”

เด็กหญิงตอบว่า “คุณเป็นกายทิพย์สลัดออกมาจากกายเนื้อนะซี” เธอพูดด้วยเสียงอันไม่ได้แสดงว่ามีความหวาดกลัวอะไรเลย อันที่จริงในประโยคนี้ ข้าพเจ้าเองก็จำไม่ได้ชัดว่าเธอพูดคำว่ากายทิพย์ออกมาอย่างชัดเจน

หรือเปล่า แต่อย่างไรก็ตาม คำที่เธอพูดนั้นก็คงจะมี ความหมายคล้าย ๆ กันในทำนองนั่นเอง แม้ว่าอาจจะ ไม่ใช่คำนั้นโดยเจาะจงก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกที่เราเข้าใจกันได้เป็นอย่างดี ข้าพเจ้าจึงถามเธอต่อไปว่า เธออยู่ที่ไหน และตอนนั้นเป็นปีอะไร แต่ตอนนี้รู้สึกว่าจะตอบไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงหันไปยังสองคนที่นอนอยู่บนเตียง โดยพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้เขากลับหรือประหม่า แต่ก็รู้สึกว่าเขากำลังกลัวหรือประหม่าอยู่ที่เดียว ข้าพเจ้าถามว่าตอนนี้เป็นปีอะไร แต่ก็รู้สึกว่าเขาไม่สามารถจะ เข้าใจได้อีกเช่นเคย น่าสงสัยว่าในภุมิแห่งจิตเหนือสำนึก (super consciousness) นี้ ถ้าจะไม่มีกาลเวลาเสียละกระมัง ลองเพ่งจิตไปที่คนผู้ชาย ถามเขาอีกทีว่าเขาชื่ออะไร และ อยู่ที่ไหน ซึ่งเขาก็ตอบมาอย่างตะกุกตะกักเต็มที เมื่อหมดหนทางจึงหันกลับไปมองทางด้านนอกบ้าน เพื่อจะดูให้รู้แน่ๆ เป็นอาณาเขตที่ไหนกันแน่ เพราะถ้า ขึ้นเข้าชี้ถามต่อไป ก็คงจะไม่ได้เรื่อง ข้าพเจ้าเห็นหลังคา เล็ก ๆ อยู่นอกหน้าต่าง แบบที่เป็นหลังคาคลุมเฉลียง ฉะนั้น ต่อออกไปก็เป็นถนน มีต้นไม้เป็นจำนวนมาก และ

มีเกาะกลางถนนมีหญ้าขึ้นเต็ม มีรถคันหนึ่งจอดอยู่ที่หัวมุมถนน เป็นรถเก๋งสีคล้ำ ๆ

ตอนนี้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าต้องการจะกลับมาเข้ากายเนื้อตามเดิม และได้หันกลับไปหาคนทั้งสามถามเขาว่า เขาอยากให้เห็นข้าพเจ้าเห็นขึ้นไปไหม เด็กผู้หญิงแสดงอาการว่าตื่นเต้นอยากให้เห็น ส่วนสองคนนั้นก็แสดงอาการโล่งใจว่าข้าพเจ้ากลับเสียได้ก็ดี ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าจึงยึดแขนออกเบื้องหน้า (ในท่าพุ่งตัว) แล้วก็พุ่งตัวเห็นขึ้นทะเลพุดาน กลับมาเข้าร่างโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรอีก

เมื่อกลับมาเข้าร่างแล้ว จึงได้รู้เหตุผลว่าทำไมจึงเกิดความรู้สึกต้องการจะกลับมาโดยตัวน สาเหตุนั้นก็คือรู้สึกคอแห้งผาก ซึ่งคงจะเกิดจากการหายใจทางปากก่อนจะออกจากกายเนื้อไปนั่นเอง

ครั้งนี้ข้าพเจ้าใช้เวลาออกจากร่างไป ๔๒ นาที หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้ลองตรวจสอบความจริงเกี่ยวกับสถานที่ดู โดยโทรศัพท์ไปหาครอบครัวที่กล่าวมาแล้วตาม

สถานที่ที่เขาได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อครั้งนี้ พร้อมกับนึกถึงแล้วว่า จะลองไปเยี่ยมเยียนด้วยตนเองจะยิ่งดีไหม แต่ก็ยังไม่ทราบว่า จะหาสาเหตุอะไรมาเป็นเครื่องอ้างดี เพราะจู่ ๆ ไปหาคนที่ไม่รู้จักกันโดยทางกายเนื้อมาก่อนเลยนั้น ดูท่ามันก็ไม่ค่อยจะเข้าที่นัก

จากตัวอย่างของเหตุการณ์ที่ได้กล่าวมานี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทดสอบแบบนี้จะต้องมีผู้ร่วมงานในฐานะเป็นผู้ถูกทดสอบกันเป็นจำนวนมากกว่านี้ การที่จะให้นักวิทยาศาสตร์และนักจิตศาสตร์เป็นจำนวนมาก ๆ มาร่วมกันตรวจสอบคนคนเดียวนั้น น่ากลัวจะได้ผลยากเต็มที ที่น่าสังเกตก็คือ ในระยะของการที่ยังบังคับตน (คือจิตของตน) ไม่ได้นี้ จะต้องมีการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นเสมอ เช่นจะต้องมีการหลุด หรือหลงทางไปยังสถานที่ หรือไปหาบุคคลที่เราไม่ได้ตั้งใจนึกถึง หรือไม่เคยรู้จักมาเลยได้เสมอ ๆ ในกรณีดังกล่าวนี้ ควรจะมีการตรวจสอบกันอย่างละเอียดและให้เป็นหลักฐาน เกี่ยวกับบุคคลที่เราได้ไปพบเห็นมาโดยไม่ได้ตั้งใจนั้นด้วย คือควรถามเขาให้รู้แน่นอนว่า ในระหว่างนั้น ของวันนั้น

เขาเห็นอะไร หรือว่ามีความรู้สึกอย่างไร แต่เรื่องเช่นนี้ก็เกิดปัญหาที่แก้ยากขึ้นมาอีกข้อหนึ่ง คือโดยมากเราก็ไม่ค่อยจะทราบได้เหมือนกันว่าบุคคลนั้นเป็นใคร หรือว่าอยู่ที่ไหน กรณีที่พอจะทราบได้บ้าง ก็คือกรณีที่กล่าวมาแล้วในตัวอย่างหลังข้างต้น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าเหลือเกินจึงจะได้ข้อมูลอย่างนั้นมาสักครั้งหนึ่ง

นอกจากนั้น ยังมีความจริงที่แปลกประหลาดน่าสนใจอีกประการหนึ่ง ในระหว่างการเดินทางไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ แต่เป็นสถานที่ที่อยู่แห่งอื่น ๆ ไกลออกไป ความจริงข้อนี้คือว่าส่วนมากทีเดียว ภาพที่เห็นมักจะเป็นเพียงภาพขาวดำเท่านั้นเอง ไม่ค่อยจะเป็นภาพสีธรรมชาติเลย ทั้งนี้ส่วนมากก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกันไม่ว่าภาพนั้นจะอยู่ในแสงสว่างสีใดก็ตาม (คือ จะเป็นแสงแดดหรือแสงไฟสีอะไรก็ตาม มักจะเป็นคล้าย ๆ กับภาพยนตร์ขาวดำเท่านั้น) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าบังเอิญที่ใดเกิดมีแสงสว่างส่องจ้ามากเกินไป ก็มักจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้เหมือนกัน เช่นถ้ามีแสงสว่างมาก ๆ ส่องมาทางด้านหลังของบุคคลที่มีผมดำ อาจจะ

ทำให้เราเห็นว่าผู้นั้นมีผมสีทองไปก็เป็นได้ ตัวอย่างมีดังเรื่องต่อไปนี้

วันที่ ๕ พฤษภาคม ๑๙๖๑

อุณหภูมิต่ำ ๖๐ องศา ความชื้นสูง ปรอทปานกลาง สภาพร่างกายปกติ หลังจากอาหารเย็นแล้ว ในตอนค่ำ ข้าพเจ้าตกลงใจจะไปหา ดร. พุททริช โดยใช้วิธีการหายใจเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด ในที่สุดหลังจากใช้วิธี reach out ซึ่งจะอธิบายในบทที่ ๑๖ ก็สามารถทำให้เกิดอาการชู่ซ่าหรือลั่นสะเทือนขึ้นได้ พยายามเพ่งจิตไปถึง ดร. พุททริชอยู่พักหนึ่ง ก็รู้สึกตัวลอยออกมาได้ มีการเดินทางอยู่ชั่วพักหนึ่ง ก็มาหยุดอยู่ในห้องแห่งหนึ่งในห้องมีโต๊ะแคบ ๆ ยาวตัวหนึ่ง เก้าอี้หลายตัว และหนังสือหลายหิ้งด้วยกัน มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะ กำลังเขียนหนังสืออยู่ ดูท่าทางโดยทั่วไป ชายคนนี้ก็คล้าย ๆ กับจะเป็น ดร. พุททริช มาก แต่ผิดกันที่มีผมสีทองหรือสีอ่อนมากไป ข้าพเจ้าร้องทักเขา ซึ่งปรากฏว่า เขาเงยหน้ามายิ้มด้วย แล้วก็กล่าวว่า เขาจะพยายามหาเวลา

ช่วยเหลือตามโครงการของข้าพเจ้าให้มากขึ้นในระยะต่อไป แต่ในตอนนั้นต้องขอภัยที่กำลังมีงานยุ่งมาก จึงหาเวลาช่วยเหลือไม่ค่อยได้ ข้าพเจ้าได้กล่าวตอบว่า เข้าใจดี และทันใดนั้นก็รู้สึกว่เกิดอาการไม่ค่อยสบายบางอย่าง คิดว่าจำเป็นจะต้องกลับเสียแล้ว จึงบอกเขาว่า มีธุระจะต้องรีบกลับก่อน ซึ่งเขาก็ตอบว่า เขาเห็นใจที่ข้าพเจ้าต้องระมัดระวังมาก ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็กลับมาเข้าร่าง โดยทันที ก็ได้รู้ว่าที่เกิดอาการไม่สบายนั้น ก็เพราะว่าร่างของข้าพเจ้านอนอยู่ในท่าที่ไม่เหมาะ คือเป็นการนอนตะแคงทับแขนขวาไว้ ทำให้เลือดลมเดินไม่สะดวกนั่นเอง

จากการทดสอบกับ ดร. พุททริช ปรากฏว่าสถานที่ที่ข้าพเจ้าเห็นคราวนี้เป็นารถูกต้อง คือเป็นห้องทำงานของ ดร. พุททริช จริง และกิริยาท่าทางของเขาในตอนนั้น ก็นับได้ว่ามีส่วนถูก แต่ที่น่าประหลาดยิ่งขึ้นก็คือ เขาบอกว่า เขาไม่รู้ว่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาในตอนนั้นเลย ซึ่งก็หมายความว่า เขาไม่ได้พูดอะไรกับข้าพเจ้าเลยด้วย น่าสงสัยว่าเรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร

ส่วนการที่ผมของ ดร. พุทธิวิชัย กลายเป็นสีทองหรือสีอ่อนไปได้ นั่น ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะเป็นเพราะแสงไฟเหนือศีรษะของเขาสว่างมากก็ได้ แสงสะท้อนของมันเลยทำให้ข้าพเจ้ามองเห็นเป็นสีอ่อนหรือสีทองไปได้

เรื่องนี้ทำให้เกิดเป็นปัญหามากยากที่จะหาเหตุผลได้อันที่จริง ดร. พุทธิวิชัย ก็รู้อยู่เหมือนกันว่า ข้าพเจ้ากำลังทำการทดลองเรื่องนี้อยู่ และในเมื่อรายการอื่น ๆ ก็ลงรอยกันได้หมดแล้ว แต่ทำไมการสนทนาระหว่างเราในตอนนั้นจึงเกิดไม่ตรงกันขึ้นมาได้ เพราะทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็รู้อยู่ว่าได้มีการสนทนากันเกิดขึ้นระหว่างเราทั้งสองฝ่าย แต่ ดร. พุทธิวิชัย ก็กลับกล่าวว่า เขาไม่รู้เรื่องการสนทนานั้นเลย เรื่องเช่นนี้เคยมีเกิดขึ้นในกรณีอื่น ๆ อีกหลายครั้งเหมือนกัน คือไม่ได้เกิดขึ้นในกรณีนี้เรื่องเดียว จึงทำให้เกิดการสันนิษฐานจากบางคนว่า ข้าพเจ้าคงจะเพ้อฝันไปเองเสียมากกว่า ส่วนรายการละเอียดอื่น ๆ ที่ตรงกันได้นั้นก็คงจะเกิดขึ้นจากจิตใต้สำนึกของข้าพเจ้าสร้างขึ้นมาจาก โดยไม่รู้สีกตัว ข้อสันนิษฐานดังกล่าวนี้ในบางกรณี ก็อาจฟังได้เหมือนกัน แต่ในบางกรณีก็ใช้

ไม่ได้ ในเมื่อพิจารณาถึงเหตุประกอบแวดล้อมอย่างอื่น ๆ ด้วย

ข้อลำบากของการเดินทางไปในที่อื่นในโลกนี้ดังกล่าวมาแล้วนั้น มีอีกประการหนึ่ง คือเรื่องเวลา โดยปกติเวลาที่เหมาะที่สุดสำหรับข้าพเจ้าที่จะทำการทดลอง มักจะเป็นตอนดึกมาก เพราะสามารถทำได้สะดวก โดยที่จิตใจสงบ ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก แต่แล้วกลับเป็นความไม่สะดวกในเรื่องที่เกี่ยวกับผู้อื่น เพราะในเวลาเช่นนั้น ทุกคนก็กำลังนอนหลับกันทั้งนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปหาใครในตอนนั้น ก็เป็นอันรู้ล่วงหน้าได้ว่า ส่วนมากก็คงกำลังนอนหลับกันนั่นเอง และเมื่อเป็นเช่นนั้น หลักฐานที่จะนำมาอ้างอิงประกอบก็จะมีน้ำหนักน้อยมาก เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าตอนนั้นไม่ว่าใคร ๆ ก็ต้อง “นอนหลับ” กันทุกคน

ที่นี้ถึงแม้ว่าบางครั้ง จะได้พยายามทดลองกันในตอนกลางวันได้ ก็ยังมีความลำบากอยู่อีกเหมือนกัน คือโดยปกติจะไม่มีการบอกล่วงหน้าให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ และเมื่อเป็นเช่นนั้นฝ่ายนั้นก็ทำงานไปตามปกติธรรมดา

ซึ่งต่อมาเขาเองก็นึกไม่ออกเสียแล้วว่า ในวันนั้น และเวลานั้น ตนกำลังทำอะไรอยู่ พยายามระลึกย้อนหลังไป ส่วนมากก็ไม่ค่อยได้ผลละเอียดถี่ถ้วนนัก เพราะตามปกติเราทุกคนก็ไม่ได้ตั้งสติควบคุมตนอยู่ตลอดเวลาว่า ในวันนั้น และเวลานั้นกำลังทำอะไรอยู่ ลองพิสูจน์เรื่องนี้ดูเกี่ยวกับตัวของท่านเองก็ได้ว่า ในวันนั้น เวลานั้น ซึ่งไม่ได้มีเหตุการณ์อะไรเป็นพิเศษนั้น ท่านกำลังทำอะไรอยู่ แล้วท่านก็จะทราบได้ว่า ส่วนมากจะนึกไม่ออก หรือถึงจะนึกได้บ้าง ก็เป็นเพียงคร่าว ๆ เท่านั้น จะให้ละเอียดละออ ถึงกับเป็นเครื่องประกอบการพิสูจน์กันจริง ๆ ก็คงจะเป็นการยากมาก

ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอความยากลำบากดังกล่าวนี้ไว้เป็นข้อคิดสำหรับผู้ที่ จะทำการทดลองในเรื่องนี้เช่นนี้ เพราะถ้ายังไม่มีการพิสูจน์เรื่องเช่นนี้กันอย่างชาวสะอาดหลาย ๆ ครั้งติดต่อกันแล้ว ก็เป็นการยากที่จะให้ผู้อื่นปักใจเชื่อได้อย่างสนิท และเรื่องเช่นนี้ก็คงจะต้องเป็นเรื่องลึกลับ ที่น่าหัวเราะเยาะสำหรับผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออยู่ตลอดไป

ต่อไปนี่ ข้าพเจ้าขอเสนอการทดลองอีกครั้ง ซึ่งได้กระทำที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ อี อี จี ของโรงพยาบาลในมหาวิทยาลัยที่สำคัญแห่งหนึ่ง ชื่อการทดลอง อี อี จี ๕

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๑๙๖๖

ข้าพเจ้ามาถึงสถานที่ทดลองเมื่อเวลา ๒๑.๐๐ น. โดยขับรถมาจาก ริชมอนด์ เป็นระยะทาง ๗๐ ไมล์ ไม่มีอาการเหน็ดเหนื่อยทางร่างกายอย่างใด เพราะในวันนั้นได้หลับพักผ่อนมาก่อนแล้วตอน ๑๓.๐๐ น. เป็นแต่ว่าในวันนี้ข้าพเจ้ามีงานทำอยู่ตลอดวันตั้งแต่ ๖.๓๐ น. เป็นต้นมา

๒๑.๓๐ น. หญิงช่างเทคนิคของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ได้นำเอา อิเล็กโทรดต่างๆ มาติดปะตามตัวข้าพเจ้าลงไปหมด ข้าพเจ้านอนเอนหลังลงบนเตียงในห้องที่มีแสงสว่างสลัวๆ โดยไม่ได้สวมเสื้อ แต่รู้สึกว่าจะไม่ค่อยจะสบายนัก โดยเฉพาะส่วนศีรษะ ซึ่งต้องบีบกับ

หมอนเพราะอิเล็กทรอนิกส์ที่ปะติดอยู่กับหูทั้งสองข้าง ซึ่งจะนอนพลิกทางไหนก็ไม่ค่อยจะสบายพอ ๆ กัน ข้าพเจ้าพยายามจะให้การผ่อนคลายเป็นไปตามปกติ แต่ก็รู้สึกว่าไม่สำเร็จ พยายามใช้วิธีกำหนดนับ รู้สึกว่ามีอาการใจลอยเผลอสติไปบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเช่นที่เคย จึงต้องเริ่มต้นใหม่ พยายามอยู่ ๔๕ นาทีก็ไม่สำเร็จ รู้สึกว่าไม่ได้รับการพักผ่อนเต็มที่ จึงคิดว่าจะต้องหยุดพักก่อน ข้าพเจ้าเอนกายลุกขึ้นนั่งในท่าครึ่งนั่งครึ่งนอน และบอกให้หญิงช่างเทคนิคทราบ

ข้าพเจ้าจุดบุหรี่สูบ สนทนากับช่างเทคนิคประมาณ ๕ ถึง ๘ นาที และแล้วก็คิดว่าจะลองทำให้อีก ต่อมาข้าพเจ้าได้หาทางทำให้เกิดความผ่อนคลายจากความกดดันของอิเล็กทรอนิกส์ที่หู โดยได้ผลบ้างเล็กน้อย ต่อจากนั้นก็ไดลองวิธีถอดกายโดยแบบนั้นบ้างแบบนี้บ้าง สุดท้ายก็ได้ใช้วิธีหมุนตัวออก บังเกิดอาการหมุนตัวขึ้นมา ซึ่งในตอนแรกก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่า “ตัว” ที่หมุนนั้น จะเป็นตัวเนื้อหยาบ หรือว่าตัวละเอียดชั้นที่สองกันแน่ ต่อเมื่อ “ตัว” ที่หมุนนั้นหลุดลงจากขอบเตียง แต่ไม่ปรากฏ

ว่า กระทบพื้นห้องนั่นเอง ที่ข้าพเจ้าแน่ใจว่า “ตัว” ละเอียด ซึ่งเป็น ตัว ชั้นที่สองได้หลุดออกมาแล้ว ต่อจากนั้นก็ไต่เคลื่อนไหวออกมาจากกายเนื้อ และก็มาพบชายสองคนและหญิงคนหนึ่งในห้องซึ่งมีแสงสลัว ๆ การเห็นครั้งนี้รู้สึกว่าจะไม่ชัดเจนนัก ข้าพเจ้าจึงเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เพื่อจะดูให้เห็นชัดขึ้น หญิงผู้นั้นเป็นคนร่างสูง ผสมสีคล้ำอายุประมาณ ๔๐ ปี กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้เอนทางด้านขวาของหญิงผู้นี้มีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่ และตรงหน้าเยื้องไปทางซ้ายเล็กน้อย มีชายอีกคนหนึ่ง ทั้งสามคนนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย และการสนทนาของเขาคข้าพเจ้าก็ยังฟังไม่ได้ยินถนัด พยายามตั้งใจฟัง ก็รู้สึกว่าไม่ค่อยจะได้ยิน ในที่สุดจึงเข้าไปใกล้และลองหยิกเบา ๆ ที่สีข้างของหญิงผู้นั้น รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าหญิงผู้นั้นจะแสดงอาการรู้สึกตัวบ้าง แต่ก็ยังติดพูดจากันไม่ได้ผล ข้าพเจ้าจึงตกลงใจว่าจะต้องกลับไปเข้าร่างเพื่อเริ่มต้นใหม่

การกลับเข้าร่างไม่มีปัญหาอะไร ข้าพเจ้าลืมตาขึ้นกลืนน้ำลายเพื่อแก้คอแห้งแล้วก็คิดว่าจะลองอีกที โดยใช้วิธีการดึงตัวออกทางด้านข้างแบบเดิม จากนั้นก็รู้สึกว่า

ได้ลอยออกมาได้ช้า ๆ และในระหว่างนั้น ก็รู้สึกว่าร่างกาย (ละเอียด) ของตนลอยผ่านทะลุเส้นลวดสายไฟ อี อี จี ได้โดยไม่ติดขัดอย่างใด เมื่อลอยลงมาถึงพื้นห้อง ก็เห็นแสงไฟลอดออกไปนอกห้อง อี อี จี ด้วยความพยายามที่จะไม่ให้เกิดการหลงทางอีก ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวขนานไปกับพื้นห้องช้า ๆ พร้อมกับมองหาช่างเทคนิคที่อยู่ในห้องนั้นแต่ก็ไม่พบ จึงออกไปด้านนอกห้อง และได้เข้าไปในห้องซึ่งมีแสงไฟสว่างจ้า เมื่อมองออกไปรอบ ๆ ก็ได้เห็นเธอ (ช่างเทคนิค) อยู่กับผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งยืนอยู่ทางด้านซ้ายของเธอ ส่วนตัวเธอนั้นหันหน้ามาทางข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะหาทางให้เธอมาสนใจข้าพเจ้า ซึ่งก็รู้สึกว่าได้ผลเกือบทันที คือ ปรากฏว่าเธอมีอาการตื่นเต้น และตรงเข้ามากอดข้าพเจ้าไว้อย่างมีความสุขมาก ข้าพเจ้ากอดเธอตอบ และรู้สึกว่ามีความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้นมาเล็กน้อย ซึ่งทำให้เกือบจะสะกดใจไม่ได้เหมือนกัน ต่อมาข้าพเจ้าได้คลายวงแขนออก และเอามือลูบแก้มทั้งสองข้างของเธอ พร้อมกับกล่าวขอใจในความช่วย

เหลือที่เธอได้ให้แก่ข้าพเจ้า ซึ่งในตอนนั้น ข้าพเจ้ามีความตื่นเต้นไม่น้อย ที่ได้ทำการถอดกาย (หรือว่าจิต) ออกมาได้เป็นผลสำเร็จ โดยไม่หลงทางเหมือนกับครั้งอื่น ๆ

ข้าพเจ้าหันไปทางชายผู้นั้น ก็เห็นว่าเขาเป็นคนร่างสูงใกล้เคียงกับเธอ มีผมลอนปกหน้าผากเป็นบางส่วน ข้าพเจ้าทำให้เขารู้สึกตัวเกี่ยวกับข้าพเจ้า แต่ก็ไม่ได้ผล ต่อจากนั้นหันมาลองหยิกเธอดูอีกเบา ๆ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าได้ผลอีก ขณะนั้นก็รู้สึกว่ามืออะไรเรียกร้องให้กลับมาเข้าร่างกายเนื้อจึงต้องรีบกลับ ก็พบว่าสาเหตุนั้นคืออาการคอแห้งและหูปวดตูป ๆ นั่นเอง

เมื่อลืมนตาขึ้น และลุกขึ้นนั่งแล้ว ข้าพเจ้าก็เรียกช่างเทคนิคเข้ามา และได้บอกว่า ข้าพเจ้าได้สำเร็จแล้ว โดยได้พบเธอกับชายคนหนึ่งอยู่ที่นอกห้อง เธอได้ตอบว่าเป็นความจริง และชายคนนั้นก็คือสามีของเธอเอง ผู้ซึ่งได้มาอยู่คอยเป็นเพื่อนเธอในขณะที่เธอต้องอยู่ทำงานในตอนดึก และเรื่องนี้เป็นนโยบายที่จะไม่ให้ข้าพเจ้าทราบก่อนเลย ดังนั้นจึงไม่ได้มีการบอกให้ข้าพเจ้าทราบเสียก่อน

ต่อจากนั้น เธอได้เอาเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ ออกจากตัวข้าพเจ้า และพาออกไปพบกับสามี เขาเป็นคนที่มีการรูปร่างลักษณะตรงกันกับที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยกายที่สองจริง ๆ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถามคนทั้งสองว่าเขาได้เห็นหรือรู้สึกอะไรบ้างหรือเปล่า แต่ข้าพเจ้าได้รู้สึกเองว่าในตอนนั้นเธอได้อยู่ในห้องอีกห้องหนึ่ง คือคงไม่ใช่ห้องที่เธอนำข้าพเจ้าออกไปพบเขาในตอนหลัง แต่เรื่องนี้ ก็ยังเป็นเรื่องพิสดารได้ยาก หลักฐานที่จะเป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างดีก็คงจะเป็นการที่สามีของเธอมาอยู่ด้วยนั่นเอง เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่ก็สามารถเห็นภาพนั้นนอกห้องอย่างถูกต้อง

ต่อมา ช่างเทคนิคได้ทำรายงานเสนอต่อ **ดร. ทาร์ต** โดยยืนยันว่า ในระหว่างที่ข้าพเจ้าทำการถอดจิตสำเร็จนั้น เธอยืนนอกห้องทดลองกับสามีจริง ๆ พร้อมทั้งได้ระบุด้วยว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย **ดร. ทาร์ต** ได้วิจารณ์เรื่องนี้ว่า การทดลอง อี อี จี ครั้งนี้ ได้แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่า ในระหว่างการถอดจิตที่เกิดขึ้นนั้น ได้มีประสบการณ์ของกายที่สองเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนและพิสูจน์ได้พอสมควรเหมือนกัน

บทที่ ๕

จิตสร้างวัตถุ

การที่เราจะสามารถเข้าใจเรื่องสภาวะความเป็นไปของโลกที่สองหรือว่าโลกทิพย์ได้นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าจะอธิบายอย่างอุปมาเปรียบเทียบ ก็คงจะเป็นไปในทำนองที่ว่า เราจะต้องคิดว่า โลกทิพย์เป็นเสมือนห้องพิเศษที่จะอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง และมีป้ายติดไว้ที่หน้าประตูที่จะเข้าห้องนี้ว่า “ท่านผู้ที่เข้ามาดูในห้องนี้โปรดสละทิ้งความคิดแบบโลกมนุษย์ของท่านเสียก่อน” ทั้งนี้เพราะว่าถ้าท่านผู้ศึกษายังคงชินที่จะคิดแบบโลกมนุษย์อยู่ร่ำไปแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ได้เลย

ในทำนองเดียวกัน ถ้าจิตใจของท่านยังไม่สามารถจะยอมรับหลักการเกี่ยวกับกายที่สอง คือกายทิพย์ได้

แล้ว เรื่องโลกทิพย์ก็คงจะเป็นเรื่องที่ได้รับเชื่อไว้ไม่ได้อยู่นั่นเอง เราทั้งหลายเคยชินกับการที่กักเอาว่า โลกนี้และกายนี้เป็นของจริงมาเป็นเวลานานแล้ว ดังนั้น การที่จะเปลี่ยนความคิดโดยรับเอาสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นจริงมาเป็นความจริงอีกเช่นนี้ ย่อมจะกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกอยู่ไม่ใช่หน่อย การหันไปพึ่งข้อความในพระคัมภีร์ทางศาสนา ก็ไม่ใช่เรื่องที่สะตวกใจนัก เพราะโดยที่แท้จริงแล้ว เราก็ไม่มีใครจะเชื่อข้อความที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เหล่านั้นเท่าใดนัก

แม้ในส่วนที่จะถือเอาการถอดกายทิพย์ไปเยือนด้วยตนเอง มาเป็นประจักษ์พยานเครื่องประกอบนั้น ก็เป็นไปได้เพียงเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคลเท่านั้นเอง จะอ้างเอามาเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นแจ่มแจ้ง สำหรับผู้ที่มิได้มีประสบการณ์เช่นนั้นด้วยตนเอง ก็คงจะเป็นการยากมากสำหรับคนทั่วไป เรื่องเช่นนี้ก็คงจะเป็นได้เพียงการอนุมาน หรือนึกคิดตามเอาเท่านั้นเอง นี่เป็นข้อบกพร่องสำหรับการพิสูจน์โดยวิธีดังกล่าวนี้ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ด้วยตนเอง

เราอาจถือเป็นหลักได้พอสมควรว่า ถ้าหากการทดลอง ได้รับผลสำเร็จทำนองเดียวกันซ้ำ ๆ กันหลายครั้งเข้า ก็ น่าจะเป็นเครื่องยืนยันที่พอจะทำให้ไวใจได้ไม่น้อยเหมือนกัน สมมติว่าท่านเอา เอ บวกกับ บี ได้ผลเป็น ซี ติด ๆ กันถึง ๖๓ ครั้งเช่นนี้ตามกฎหมายแห่งความเป็นไปได้ ก็ทำให้เป็นที่น่าเชื่อได้พอสมควรว่า แม้ในครั้งที่ ๖๔ ผลก็จะออกมาแบบเดียวกัน

เพื่อให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างกว้าง ๆ ข้าพเจ้าขอกล่าว บรรยายถึงสภาวะโดยสรุปของโลกที่ ๒ (Locale II) ว่าดังนี้

โลกดังกล่าวนี้ มีสภาวะไม่ใช่วัตถุ (non-material environment) (คือไม่ใช่วัตถุในลักษณะและสภาวะดังที่เราเห็นอยู่ในโลกของเรา) หากจะมีกฎของวัตถุและความเคลื่อนไหวอยู่บ้าง ก็ดูจะมีส่วนสัมพันธ์กับกฎของวัตถุและความเคลื่อนไหวของโลกเรานี้น้อยหรือว่าห่างไกลกันเหลือเกิน อาณาเขตของโลกนี้กว้างใหญ่ไพศาลอย่างชนิดที่เรียกว่า ไม่มีขอบเขต (สำหรับความรู้ของข้าพเจ้า) โลกนี้มีมิติและความลึกล้ำชนิดที่จิตใจที่ถูกรำจัดอยู่ใน

วงแคบของโลกนี้จะนึกเดาไปไม่ถึงเลยทีเดียวน ในท่ามกลางความกว้างใหญ่ไพศาลและลึกล้าอย่างเหลือที่จะคณานับแหละ เป็นที่อยู่ของสภาวะที่เราเรียกว่า สวรรค์และนรก (โปรดดูบทที่ ๘ หรือบทที่ ๙ ด้วย) และอันที่จริง สวรรค์และนรกก็นับเป็นเพียงส่วนหนึ่งของโลกนี้เท่านั้นเอง ในโลกอันมหาศาลดังกล่าวนี้มี “สัตวนิกาย” (entities) ต่าง ๆ อาศัยอยู่ทั่ว ๆ ไป “สัตวนิกาย” เหล่านี้ มีระดับสติปัญญาสูงต่ำต่าง ๆ กัน และเราก็อาจจะติดต่อกับเขาได้ด้วยเหมือนกัน

จากข้อความที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงในบทต่อไป มีความจริงที่พอจะกล่าวสรุปได้โดยกว้าง ๆ อีก ดังต่อไปนี้ คือ :-

๑. ในโลกนั้น ไม่มี เวลา ตามที่เราเข้าใจและรู้สึกกันอยู่ในโลกนี้เลย
๒. เหตุการณ์ในอดีตและอนาคต มีความเกี่ยวพันกันเป็นสายโดยตลอด กับเหตุการณ์ในปัจจุบันอย่างแยกไม่ออก

๓. มาตรการวัดต่าง ๆ จะเป็นช่วงเวลาที่ยาวที่สุด ขนาด ๑ ส่วน ๑๐๐๐ ของวินาทีหรือ ๑๐๐๐ ปี ก็ไม่มีความหมายอะไรเลย แม้การวัดแบบอื่น ๆ อาจจะมีบ้าง แต่ก็ยังไม่สามารถทราบได้โดยแน่นอน
๔. กฎทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ เช่น ความไม่สูญหายของพลังงาน สนามกำลังเมคานิกส์แบบช่วงคลื่น ความโน้มถ่วง โครงสร้างของวัตถุเหล่านี้ ล้วนเป็นเรื่องที่เราจะต้องไปศึกษาพิสูจน์กันใหม่ทั้งสิ้น
๕. กฎที่สำคัญที่สุดในภูมินี้น่าจะได้แก่กฎที่ว่าความคิดเป็นบ่อเกิด หรือต้นเค้าของชีวิตความเป็นอยู่อย่างแท้จริง (Thought is the wellspring of existence) ความคิดนี้เองเป็นตัวการ เป็นอำนาจที่ทำให้เกิดกำลังงาน ทำให้วัตถุรวมกลุ่มกันขึ้นได้ และทำให้เกิดมีการสัมผัสอย่างอื่นตลอดจนการติดต่อกันขึ้นมาขึ้นได้ ในความรู้สึกส่วนตัว

ข้าพเจ้าคิดว่า ความคิด นี้ น่าจะเป็นจุดศูนย์
กลางหรือสายใย (vortex or warp) ของ
โลกนี้ที่เดียว เพราะว่า ท่านคิดอย่างไรท่าน
ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ (As you think, as
you are)

๖. ในโลกนี้ ไม่มีเครื่องจักรกลอยู่เลย คือว่า
ไม่มี รถ เรือ เครื่องบิน หรือ จรวด สำหรับ
ใช้ในการคมนาคมหรือขนส่งเลย พอท่านคิด
ว่าจะไปไหน ก็มีกาไปเกิดขึ้นเป็นความจริง
ทันที (you **think** movement and it is
fact) ในทำนองเดียวกัน โทรศัพท โทรทัศน์
วิทยุ เป็นต้น ก็เป็นอันหมดความหมายไป
ด้วย เพราะการติดต่อคมนาคมบนโลกนั้น
ทำกันได้โดยฉับพลัน (ด้วยอำนาจความคิด)
นอกจากนั้น เรือกสวนไร่นา คอกปศุสัตว์
โรงงานใหญ่่น้อยก็ไม่ปรากฏว่ามี จากการ
ทดลองทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ผ่านมา ก็ไม่รู้สัก
ว่ามีความต้องการเสริมกำลังของร่างกาย

ด้วยอาหารเลย ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองก็ตอบ
ไม่ถูกว่า สมมติว่าจะมีการทดแทนกำลังที่
สูญเสียไปนั้นจะทำกันอย่างไร

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า “ความคิด” ของท่านอย่าง
เดียวก็เป็นการเพียงพอที่จะสนองความต้องการได้ และ
ในโลกแห่งความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าโลกมนุษย์ของเรานี้
พอท่านคิดก็เป็นอันถือว่าเป็นการกระทำ และก่อให้เกิด
สถานการณ์ได้ทันที อันที่จริง ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่า
ความจริงข้อนี้แหละ คือความจริงที่ทางศาสนา และ
ปรัชญาต่าง ๆ ได้พยายามจะสั่งสอนให้มนุษย์ได้รู้ และ
เข้าใจมานานนักหนาแล้ว เป็นแต่ว่าคำสอนเหล่านั้นส่วน
มากเป็นคำสอนโดยอ้อม และส่วนใหญ่ก็มักจะถูกบิดเบือน
ไปต่าง ๆ นานา จากความจริงต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว
นั้น ทำให้เราได้ข้อเท็จจริงที่มีค่าต่าง ๆ ประกอบอีกมาก
เช่น ความจริงที่ว่า สิ่งที่เหมือนกันย่อมดึงดูดกัน (Like
attracts like) แต่เดิมข้าพเจ้าไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่า
กฎข้อนี้จะมีความจริงถึงขนาดนี้ เพราะเคยคิดว่ามันก็คง
จะเป็นหลักการที่เลื่อนลอย เชื่อถืออะไรไม่ได้นัก ซึ่งใน

โลกมนุษย์ก็อาจจะเป็นเช่นนั้นจริง แต่พอเปลี่ยนแปลงสถานะเข้ามาอยู่ในโลกที่สองแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้รับความอัศจรรย์อย่างยิ่งถึงความจริงของกฎดังกล่าวนั้น อนาคตของท่านจะเป็นอย่างไรในโลกนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเจตนาในส่วนลึกของจิตใจของท่านอย่างแท้จริง ทั้งนี้หมายรวมถึงอารมณ์และความปรารถนาของท่านด้วย ในจิตสำนึก ท่านอาจจะไม่ได้ต้องการ “ไป” ที่นั่น ๆ เลย แต่แล้วท่านก็ช่วยตนเองไม่ได้ ถ้าในจิตส่วนลึกที่เรียกว่า Super mind หรือ วิญญาณ (Soul) มีอำนาจ รุนแรงกว่า และในที่สุดท่านก็ต้องเป็นไปตามอิทธิพลของจิตส่วนลึกนั้น

สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งในโลกแห่งความคิดนี้ก็คือ ทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างในโลกนี้ก็มีลักษณะเป็นของแข็งและมีอยู่จริง ๆ เหมือนกับโลกมนุษย์เราเช่นเดียวกัน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้จากเหตุ ๓ ประการคือ ประการแรกได้แก่ความคิดของผู้ที่เคยอยู่ในโลกวัตถุของมนุษย์มาก่อนแล้ว เพราะฉะนั้น รูปร่างและระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ก็ยังคงมีหลงเหลืออยู่ให้เห็นได้บ้าง ที่เป็นไปได้เช่นนี้ก็เข้าไปโดยอัตโนมัติอย่างแท้จริง กล่าวคือไม่ได้

มีเจตจำนงในจิตสำนึกเป็นตัวการเลย ประการที่สอง
ได้แก่ ผู้ที่ยังมีความนิยมชมชอบบางสิ่งบางอย่างใน
โลกมนุษย์อยู่ ดังนั้น เมื่อผ่านมาสู่สภาวะนี้แล้ว ก็มี
เจตจำนงสร้างสรรค์ชิ้นใหม่ให้เหมือนกับที่ตนเคยได้มีได้
เห็นอยู่แต่เดิม ดังนั้น สิ่งต่าง ๆ ในข้อนี้จึงกล่าวได้ว่า
เกิดขึ้นด้วยเจตนา ไม่ใช่โดยอัตโนมัติ ส่วนประการที่
สามนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมาจากผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป
โดยมีระดับสติปัญญาเหนือกว่า คือท่านเหล่านั้นคงตั้งใจ
“สร้าง” หรือ “เนรมิต” สิ่งเหล่านั้นขึ้นมาเพื่อให้เหมือน
กับสภาวะในโลกมนุษย์เพียงชั่วคราว ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์
แก่ผู้ที่เพิ่งผ่านเข้ามาสู่สภาวะนี้ใหม่ ๆ หรือกล่าวอีกนัย
หนึ่งก็คือผู้ที่เพิ่งตายจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์นี้ใหม่ ๆ
นั่นเอง จุดประสงค์ก็คือ เพื่อมิให้ผู้ที่ยายมาใหม่ ๆ นั้น
เกิดช็อกหรือเกิดความหวาดกลัวต่าง ๆ ในเมื่อเห็นว่าตน
ต้องถูกพามาอยู่ในสภาวะที่แปลกและใหม่อย่างที่ท่านไม่
ได้เคยคิดฝันมาก่อนเลย

เท่าที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ท่านผู้อ่านคงจะพอเข้าใจ
ได้แล้วว่า ภายที่สองมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับโลกที่สอง

อย่างไร เพราะอันที่จริงโลกที่สอง ก็คือ สภาวะของ กายที่สองนั่นเอง กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโลกที่สอง ก็คือ กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับกายที่สอง ดังนั้นการทดลองของ ข้าพเจ้าที่เกี่ยวข้องกับกายที่สองนั้น จึงได้นำข้าพเจ้าเข้าไป สู่ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในโลกที่สองโดยไม่ได้ตั้งใจ กายที่ สองไม่ได้อยู่ในโลกนี้ ดังนั้น การที่จะใช้กายที่สองไป เยี่ยมบ้านของยอร์ช หรือที่ใดที่หนึ่งในโลกนี้ จึงเท่ากับ ว่า เราบังคับให้นักประดาน้ำดำลงไปก้นมหาสมุทร โดย ไม่ได้สวมชุดเครื่องปรับความดันเลยฉะนั้น เขาอาจจะทำ ได้บ้างก็จริง แต่ก็คงอยู่ไม่ได้นาน และจะทำบ่อยนักก็ คงไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน การใช้กายที่สอง (หรือ กายทิพย์) ให้ไปท่องเที่ยวดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลก- มนุษย์ก็คงจะเป็นเช่นนั้น คือเป็นเรื่องที่ผืนธรรมชาติและ เป็นไปได้ด้วยความยากลำบากมาก ไม่เหมือนกับการใช้ กายที่สอง (กายทิพย์) ไปเที่ยวในโลกที่สอง (โลก ทิพย์) ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของกายนั้นอยู่แล้ว

อีกประการหนึ่ง การที่จะกล่าวว่า โลกที่สองอยู่ที่ ไหนนั้น ก็เป็นเรื่องที่พูดได้ยากอย่างยิ่ง ถ้าเราจะพูดใน

แห่งของ “สถานที” ตามความเข้าใจในแง่วัตถุอย่างเดียวมันดูคล้าย ๆ กับว่าโลกนี้จะเป็นโลกลับแล คือซ้อนกันอยู่กับโลกมนุษย์นั่นเอง แต่ทว่าก็มีอาณาเขตไม่เท่ากันกับโลกมนุษย์ คือมีความกว้างขวางไพศาลสุดที่จะคณนาหรือคิดถึงได้เลยทีเดียว ได้มีผู้ให้เหตุผลต่าง ๆ กันมานานแล้วว่า โลกดังกล่าวนี้อยู่ที่ไหน แต่โดยมากก็รู้สึกว่ายังไม่มีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์เท่าใดนัก

แม้แต่ข้าพเจ้าเอง ผู้ซึ่งกล่าวได้ว่าเคยไปเยือนโลกนี้มาแล้ว ก็ยังรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะกล่าวโดยเฉพาะเจาะจงลงไปได้ว่า โลกนี้ควรจะอยู่ “ที่ไหน” กันแน่ บางทีทฤษฎีที่ว่าด้วย “ช่วงคลื่นและความถี่” (wave-vibration) อาจเป็นแนวคิดที่น่าฟังกว่าเพื่อน (หมายเหตุผู้แปล ทฤษฎีนี้มีบรรยายไว้แล้วโดยละเอียด ในเรื่อง “โลกทิพย์ ภาค ๔” หน้า ๒๕-๓๗ โดยท่านโยคีรามจักรตันฉบับภาษาอังกฤษ พิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๒ คือเมื่อ ๖๒ ปีมาแล้ว ส่วนฉบับแปลเป็นไทย สำนักค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดพิมพ์ขึ้นแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕) แนวคิดดังกล่าวนี้บรรยายว่ามีโลกต่าง ๆ ซ้อนอยู่อีกเป็นอันมาก

นับจำนวนไม่ถ้วน โดยที่โลกเหล่านั้นมีระดับความถี่หรือขนาดของช่วงคลื่นต่าง ๆ กัน และโลกมนุษย์ของเราก็เป็นโลกหนึ่งในบรรดาโลกที่นับจำนวนไม่ถ้วน โดยมีระดับความถี่ของช่วงคลื่นในอัตราหนึ่งโดยเฉพาะเปรียบเหมือนว่า ระดับความถี่ของช่วงคลื่นในสเปกตรัมอิเล็กทรอนิกส์ สามารถจะกินเนื้อที่ได้พร้อมกัน (simultaneously occupy space) โดยมีปฏิกริยาต่อกันเพียงเล็กน้อย หรือแทบว่าจะไม่มีเลยก็ได้ฉันใด ในทำนองเดียวกันโลกของสัตว์นิกายทั้งหลายก็สามารถจะตั้งอยู่ได้ในอัตราช่วงคลื่นต่าง ๆ กัน โดยมีปฏิกริยาต่างกันเพียงเล็กน้อยหรือแทบว่าจะไม่มีเลยก็ได้ (minimum of interaction) ฉะนั้น ทั้งนี้หมายความว่า ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุการณ์อันผิดปกติวิสัยจริง ๆ แล้ว ประสาทสัมผัสเครื่องรับรู้ของเราจะไม่สามารถรายงานให้เราทราบถึงความมีอยู่ของโลกเหล่านี้ได้เลย ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วโลกเหล่านั้นก็อยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากเราเลย เมื่อคำนึงถึงความจริงในข้อนี้แล้ว ปัญหาที่ว่า โลกเหล่านี้ควรจะอยู่ “ที่ไหน” นั้นก็มีทางที่จะตอบได้เป็นอย่างดี เพราะคำ

ตอบที่ชัดเจนที่สุดก็คือ อยู่ “ที่นี้” นั่นเอง

ผลการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ ก็ยืนยันถึงความจริงข้อนี้ได้เป็นอย่างดี แต่เดิมเราไม่ได้นึกฝันเลยว่า จะมีเสียง ซึ่งหูของเราฟังไม่ได้ยินอยู่ด้วยในโลกนี้ แต่ต่อมาเมื่อเราได้มีเครื่องมือที่ละเอียดยิ่งขึ้น จนสามารถจะจับคลื่นเสียงที่มีความถี่เหนือกว่าและต่ำกว่าประสิทธิภาพของหูของเราได้แล้วนั่นเอง เราจึงได้รู้ว่าในจักรวาลนี้ หรือในโลกนี้ ยังมีเสียงที่หูของเราฟังไม่ได้ยินอยู่เหมือนกัน นี่ก็คือความจริงในแง่ของวิทยาศาสตร์ ในแง่ของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโลกที่สองนี้ก็เช่นกันองเดียวกัน เมื่อสมัยก่อนนี้ หากมีใครบอกแก่ผู้อื่นว่า เขาสามารถจะได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่สามารถได้ยินเช่นนี้แล้ว ก็รับรองได้ว่าจะต้องถูกหาว่าเป็นพวกแม่มดหมอมผี หรือเป็นคนวิกลจริตไปเลยทีเดียว หันกลับมาในเรื่องวิทยาศาสตร์อีก เราย่อมทราบได้ดีว่า ในสมัยก่อนนั้น เราสามารถรู้เห็นเรื่องของสเปกตรัมของอิเล็กโตรแมกเนติกกันได้ก็แต่เพียงในรูปของความร้อนและแสงเท่านั้น ต่อมาภายหลัง คือเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เราจึงได้รู้เรื่องปรากฏการณ์เกี่ยวกับ

สเปคตรัมของอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้นในรูปอื่น ๆ แม้กระนั้นในสมัยนี้เราก็ยังไม่ทราบกันดีถึงสมรรถภาพของมันสมองของมนุษย์ซึ่งเป็นอินทรีย์สารฝ่ายไฟฟ้าและเคมี (electrochemical organism) ว่ามีความสามารถในด้านรับและส่งการแผ่รังสีแม่เหล็กไฟฟ้า (electromagnetic radiation) มากน้อยเพียงใด เนื่องจากวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันยังมีความบกพร่องหรือล้าหลังดังกล่าวมานี้เอง ความสามารถของจิตใจของเราเองยังไม่เป็นที่ประจักษ์และรับรองจากทางวิทยาศาสตร์ และดังนั้นความรู้ของเราในเรื่องนี้จึงนับว่ายังด้อยอยู่มาก

รายงานเกี่ยวกับโลกที่สองนี้มีมากมายอย่างยิ่งจนกระทั่งเป็นการเหลือวิสัยที่จะอ้างมาให้หมดสิ้นได้ ซึ่งบางส่วนท่านจะได้อ่านจากข้อความในบทต่อ ๆ ไปนี้ ถึงการไปเยือนสถานที่ต่าง ๆ ของโลกนั้นทั้งใกล้และไกล การที่ได้มีประสบการณ์ในทำนองเดียวกันเกิดซ้ำ ๆ กันอยู่เรื่อย ๆ นั้นก็น่าจะทำให้เราตั้งหลักการบางอย่างได้บ้างพอสมควร อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็คิดว่าส่วนที่รู้มานั้น ยังคงเป็นส่วนที่น้อยนิดเหลือเกิน ในเมื่อเทียบกับส่วนที่ยัง

มิได้รู้ ซึ่งคงจะมีอีกเป็นจำนวนมากมายหลายเท่า สุดที่จะพรรณนาได้ แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่า ถึงอย่างไร เราก็ได้เริ่มต้นแล้ว ต่อจากนั้น เราก็จะต้องพยายามค้นคว้ากันเรื่อย ๆ ไป

ในโลกที่สองนั้น ความปรารถนาและความกลัวที่ตกค้าง หรือซ่อนเร้นอยู่ในจิตของท่านนั้นแหละ คือตัวความจริงที่ปรากฏชัดที่สุด เมื่อท่านคิดอย่างไร ความคิดของท่านก็เป็นการกระทำทันที และไม่มีอะไรจะมาปกปิดสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจของท่านได้เลย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในโลกที่สองนั้น ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นหลักใหญ่ที่สุด เพราะเมื่อเป็นโลกที่ไม่มีการปลอมแปลงหรือสวมหน้ากากแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่ไปกว่ากฎเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตในใจของตนเองไปได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านก็คงจะเห็นได้ว่าระเบียบชีวิตในโลกนั้นมีความแตกต่างจากระเบียบชีวิตในโลกนี้เพียงไร และเรื่องนี้เองทำให้เกิดความลำบากอย่างมากมาย ในขณะที่เราไปเยือนโลกนั้นด้วยกายที่สองเพราะเราจะต้องปรับตัว (หรืออันที่จริงปรับใจ) ให้เข้ากับสภาพของเขา

ให้ได้ สันดานดิบ (raw emotion) ซึ่งเราพยายามข่มไว้ไม่ให้มันแสดงตัวออกมาในสังคมของโลกนี้ จะไหล่ออกมาสำแดงเดชอย่างเต็มที่ในโลกนั้น ในสภาวะของสังคมผู้เจริญของโลกเรา อาการแสดงออกอย่างนั้นจะต้องถูกถือว่าเป็นความบ้าอย่างแน่นอน

ในระยะแรก ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ไปเยือนโลกที่สองนั้น อารมณ์ที่ข้าพเจ้าคิดว่า ตนมีอยู่บ้างไม่มากนัก ก็ปรากฏว่า แสดงตัวออกมาอย่างเต็มที่ และยังมีอารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่เคยคิดว่า ตนจะมีกับเขาด้วยเหมือนกันอีกหลายอย่าง ต่างก็เดินแถวออกมาให้เห็นอย่างน่าตกใจ อารมณ์พิลึกกึกกือเหล่านั้น กรูกันเข้ามากดทับจิตใจของข้าพเจ้าเสียจนทำให้ข้าพเจ้าต้องระเห็จกลับมาสู่โลกมนุษย์ตามเดิม พร้อมกับบอมนั่นแหละอายุตัวเองว่า เหตุใดหนอข้าพเจ้าจึงมีสันดานหยาบถึงปานนั้น และแล้วก็ยังควบคุมมันไม่ได้เสียอีกด้วย อารมณ์อีกอย่างหนึ่งก็คือความกลัว อารมณ์นี้มีอำนาจรุนแรงมากเหมือนกันสามารถทำให้ความก้าวหน้าต่าง ๆ หยุดชะงักไปได้โดยสิ้นเชิง ความกลัวในที่นี้ ได้แก่ความกลัวสิ่งที่ไม่รู้จักว่า

เป็นอะไรกันแน่ ความกลัวสิ่งที่แปลก ๆ ที่ยังไม่เคยพบเคยเห็น ความกลัวตาย กลัวพระเจ้า กลัวความเจ็บปวดทุกข์ยาก กลัวว่าใครจะมารู้ความลับที่ปกปิดไว้ ฯลฯ ความกลัวเช่นนี้เป็นอุปสรรคใหญ่หลวงยิ่งกว่าความต้องการในทางเพศเสียอีก

ดังนั้น เราจะต้องเอาชนะอุปสรรคในรูปต่าง ๆ เหล่านี้ให้ได้ทีละอย่าง ๆ และก็อย่างยากแค้นแสนเข็ญด้วย มิเช่นนั้นเราก็จะไม่สามารถใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลได้เลย และถ้าทำความเพียรพยายามอย่างเอาจริงเอาจัง ให้ติดต่อกันไปด้วยแล้ว ไม่ช้าไม่นาน มันก็จะกลับมาทวนเราอีกจนได้ เรื่องนี้จึงต้องใช้เวลา มากกว่าเราจะบรรเทาความคิดอย่างวิกลจริตหรือไม่มีเหตุผลลงได้ แล้วหันมาใช้ความคิดอย่างสุขุมและมีเหตุผลจริง ๆ ในเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ต่าง ๆ มันคล้าย ๆ กับเด็ก ซึ่งคิดอะไรเหมือนเด็กก็ต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่าจะเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่และคิดอะไรเป็นผู้ใหญ่ด้วยการปรับตัวหรือว่าปรับใจของเราให้เข้ากับสภาวะของโลกที่สองก็น่าจะเป็นทำนองเดียวกันนี้ ถ้าในระหว่างชีวิต

ของเรา เราไม่ได้ทำความพยายามในเรื่องนี้เลย พอถึงเวลาจะตายเข้า อิทธิพลของมันก็จะแสดงออกมาอย่างเต็มที่ในตอนนั้นเอง

ความจริงดังที่ได้กล่าวมานี้ หมายความว่าโลกที่สองซึ่งอยู่ใกล้ขีด (ในด้านความถี่หรือช่วงคลื่น) กับโลกมนุษย์ที่สุดนั้น มักจะเป็นโลกของ “สัตว์นิกาย” ที่มีจิตใจไม่ปกติ คือบ้า หรือเกือบบ้าเสียเป็นส่วนใหญ่ “สัตว์นิกาย” (หรือโอปปาติกะ) ที่อยู่ในโลก (หรือภูมิ) เหล่านี้เป็นคนเจ้าอารมณ์ คือทำอะไรหรือคิดอะไรตามอารมณ์มากกว่าเหตุผล เรื่องนี้กล่าวได้ว่า เป็นความจริงโดยส่วนใหญ่ทีเดียว พวกที่อยู่ในโลกที่สองระดับนี้เป็นผู้ที่ยังมีชีวิต แต่ทว่ากำลังหลับไหลอยู่ หรือไม่ก็กำลังฝันเมาหรืองงงวยอยู่ในกายที่สองของตน และก็น่าจะเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่า พวกที่ตายไปแล้วอย่างเป็นทางการของอารมณ์เต็มที่ ก็คงจะตกอยู่ในสภาวะหรือภูมิเช่นนี้เอง

ดังนั้น โลก (ของโอปปาติกะ) ในบริเวณที่ใกล้เคียงกันกับโลกมนุษย์นี้ จึงไม่ใช่สถานที่ (หรือสภาวะ) ที่น่ารื่นรมย์เลย แต่นั่นแหละตราบโหดที่ท่านยังควบคุม

ตนเอง (คืออารมณ์ของตนเอง) ไม่ได้ดีขึ้น ท่านก็คงจะหนีจากสภาวะเช่นนี้ไม่ได้เหมือนกัน สำหรับผู้ที่ไม่ได้ทำความพยายามในด้านนี้เสียเลย (คือเป็นทาสของอารมณ์มากขึ้นเรื่อย ๆ) นั้น เขามิอาจคาดเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน เขาเหล่านั้นอาจจะต้องอยู่ในสภาวะที่เลวร้ายเช่นนี้ตลอดไปก็ได้ ขณะที่ท่านแยกกายที่สองออกจากกายเนื้อนั้น ท่านก็จะเข้าสู่สภาวะแห่งโลกที่สองที่ใกล้เคียงที่สุดนี้เอง ที่อาณาบริเวณดังกล่าวนี้แหละเราจะได้พบความวิกลวิการทางใจในลักษณะต่าง ๆ อันที่จริงอาจจะมีกลไกบางอย่างเป็นเครื่องป้องกันเราให้พ้นจากอันตรายเช่นนี้ก็ได้ โดยเฉพาะในกรณีของผู้ที่เพิ่งผ่านเข้าสู่สภาวะเช่นนี้ใหม่ ๆ ยังไม่รู้จักรักษาตนเองได้ดีพอ แต่ข้าพเจ้าก็ต้องยอมรับว่ายังไม่ทราบเรื่องนี้โดยแน่ชัดนัก แต่สำหรับข้าพเจ้าเองแล้ว กล่าวได้ว่าต้องผ่านด่านนี้ไปด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง และบางครั้งก็ต้องประสพกับสิ่งที่น่ากลัวอย่างยิ่งอีกด้วย เรียกว่าจะผ่านไปได้แต่ละครั้ง ก็แทบแยทีเดียว ผู้ที่หัดใหม่ควรจะได้รับ การดักเตือนในเรื่องนี้อย่างไรบ้าง ข้าพเจ้า

ก็ยังไม่สามารถบอกให้แน่ชัดได้ทุกแง่มุม ข้อความที่กล่าวมาแล้วหรือที่จะกล่าวต่อไป จึงเป็นเพียงประสบการณ์ส่วนตัวของคน ๆ หนึ่งเท่านั้นเอง

อันที่จริง จนถึงปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้เห็นผู้หนึ่งผู้ใดถึงแก่ความตายให้ดูต่อหน้าเลย แต่ข้าพเจ้าก็กล่าวได้ว่าหลังจากที่บุคคลเราพ้นจากภาระหน้าที่ในโลกมนุษย์นี้แล้วก็คงจะต้องไปมีชีวิตอยู่ในโลกที่สองดังกล่าวนี้อย่างแน่นอนโดยไม่มีข้อสงสัย บางท่านอาจกล่าวแย้งว่าประสบการณ์ของข้าพเจ้าต่าง ๆ นั้น อาจจะอธิบายโดยทฤษฎีอื่นอีก ก็น่าจะได้ คือหมายความว่าไม่จำเป็นจะต้องหมายความว่าถึงตายแล้วไม่สูญก็ได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าเอง ประสบการณ์ต่าง ๆ ในระยะ ๑๒ ปีที่ผ่านมา ทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่า ไม่มีทฤษฎีอื่นจะสามารถอธิบายปรากฏการณ์เหล่านั้นได้ดี เท่ากับเรื่องตายแล้วไม่สูญเลย

ครั้งหนึ่ง พอข้าพเจ้าออกจากกายเนื้อ ก็เกิดความรู้สึกว่าจะต้องรีบไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งให้ได้ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจขึ้นมาในขณะนั้นเองว่า จะต้องเดินทางไปไกล ๆ

สักแห่งหนึ่ง (ซึ่งก็เป็นการได้เดินทางไปจริง ๆ ทันทันที เพราะความคิดคือการกระทำ) ในที่สุดก็รู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ในห้องนอนห้องหนึ่งอย่างฉับพลันทันใด ในห้องนั้นข้าพเจ้าเห็นเด็กคนหนึ่งนอนอยู่ตามลำพัง เด็กคนนั้นอายุราว ๑๑ หรือ ๑๒ ขวบ และทันใดนั้นก็เกิด “รู้” ขึ้นมาเองจากภายใน ว่าเด็กคนนี้กำลังเหงาและมีความหวาดกลัว และก็ไม่สบายอีกด้วย ความ “รู้” ดังกล่าวนั้น เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นมาเองอย่างฉับพลันจากภายใน ซึ่งข้าพเจ้าเองก็อธิบายไม่ได้ว่า เกิดขึ้นมาได้อย่างไร แต่เดี๋ยวนี้นั้นข้าพเจ้ามีความคุ้นเคยต่อสภาวะเช่นนี้เสียแล้ว และก็เชื่อในความ “รู้” ดังกล่าวของตนเองได้ที่เดียว ข้าพเจ้าจึงคอยอยู่ใกล้เขาพักหนึ่ง โดยพยายามจะปลอบใจเขาให้สบายขึ้นบ้างด้วย ต่อมาเมื่อเห็นเขาค่อยสบายใจขึ้นบ้างแล้ว จึงจากเขาไป แต่ก็ได้บอกว่าจะกลับมาใหม่อีก ข้าพเจ้าได้กลับมาสู่ร่างกายโดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติแต่อย่างใด แต่ในตอนนั้นก็ไม่สามารถรู้ได้ว่า ตอนนั้นตนเองได้ไปอยู่ที่ไหนมา

ต่อมาอีกหลายสัปดาห์ ข้าพเจ้าได้ออกจากภายใน

และกำลังคิดว่าจะไปไหนสักแห่งหนึ่ง ก็พอดีเห็นเด็กชาย คนเดิมนั้น เขาเห็นข้าพเจ้าเหมือนกัน และได้เข้ามาใกล้ ในตอนนี้เขาไม่มีความหวาดกลัวอยู่เลย แต่ก็ยังรู้สึกงง ๆ ไม่รู้ว่าตนอยู่ที่ใดและไปอย่างไรจึงมาอยู่ที่นั่นได้

เขาได้หันมาทางข้าพเจ้าและถามว่า “นี่ผมจะทำอย่างไรดี?”

แต่ข้าพเจ้าเองก็นึกหาคำตอบไม่ถูกเหมือนกัน จึง ยกแขนขึ้นโอบไหล่ของเขาไว้เป็นเชิงปลอบใจ พร้อมกับ นึกในใจว่า นี่เราเป็นอะไรมีความรู้ขนาดไหน จึงจะให้ คำตอบแก่เขาในเรื่องเช่นนี้ได้ เพราะมันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ที่ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่มีความรอบรู้เพียงพอ อย่างไรก็ตาม เด็กชายผู้นั้นก็รู้สึกเบาใจไปบ้าง เมื่อข้าพเจ้าพยายาม ปลอบเขาเช่นนั้น โดยไม่ได้ให้คำตอบแต่อย่างใด

ต่อมาเขาก็เอ่ยถามขึ้นอีก “นี่ผมจะไปไหนดีครับ?”

ข้าพเจ้ายังคงตอบไม่ได้ตามเคย แต่ก็ไม่ได้กล่าว เลียงไปอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะนั้น คือบอกให้ เขารออยู่ที่นั่นก่อน และไม่ช้าก็จะมีผู้หวังดีมาช่วย และ เขาก็จะได้พาไปยังที่ที่ควรจะไป

ปรากฏว่า เขารู้สึกพอใจและโล่งใจไปได้เหมือนกัน ข้าพเจ้าเอาแขนโอบไหล่เขาไว้เช่นนั้นอีกพักหนึ่ง ทันใดนั้นก็รู้สึกผิดปกติในตัวเอง โดยปรากฏว่า มีสัญญาณเรียกมาจากภายใน ข้าพเจ้าจึงเอามือตบเขาที่ไหล่เบา ๆ เป็นเชิงปลอบใจ แล้วก็จากมา พอเข้ามาสู่ภายในแล้ว จึงได้ทราบว่านอนอยู่ผิดท่าไปทำให้ลำคอบิดเบี้ยว ซึ่งทำให้เกิดความตึงเครียดขึ้นในร่างกายเนื้อนั้นเอง หลังจากที่ได้แก้ท่านอนให้เป็นปกติ เพื่อให้ร่างกายได้พักผ่อนในท่าที่สบายแล้ว ข้าพเจ้าก็จัดแจงออกไปใหม่ยังที่เดิม เพื่อจะไปปลอบใจเด็กคนนั้นอีก แต่ก็ปรากฏว่าไม่พบเสียแล้ว ซึ่งหมายความว่าเขาอาจจะไปจากที่นั้นเสียแล้วก็ได้

เรื่องนี้มีตอนจบที่น่าสนใจอยู่หน่อยหนึ่ง คือ วันรุ่งขึ้น มีหนังสือพิมพ์ลงข่าวการตายของเด็กชายอายุ ๑๐ ขวบคนหนึ่งหลังจากที่เขาได้ป่วยเรื้อรังมาเป็นเวลานาน เด็กผู้นี้ถึงแก่ความตายในตอนบ่าย ก่อนที่ข้าพเจ้าจะถอดกายที่สองออกไปชั่วคราวเดียว ข้าพเจ้าคิดอยากจะไปหาบิดามารดาของเด็กคนนี้ แต่พยายามหาเหตุผลที่

สมควรอยู่เท่าไร ๆ ก็หาไม่ได้ เพราะการที่จะไปหาเขา ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกันมาก่อนเลยนั้น ก็จะต้องมีข้อแก้ตัวหรือ ข้ออ้างที่สมควร ไม่เช่นนั้นมันก็จะกลายเป็นเรื่องพิลึกไป เป็นที่น่าเสียดายว่า ในที่สุดข้าพเจ้าก็หมดทางที่จะไปหาเขาได้ เป็นอันว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะหาข้อมูล มายืนยันประกอบให้มากกว่านี้ได้ และการที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะไปลอบเขาให้หายเศร้าโศก โดยเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง นั้น ก็ทำไม่ได้อีกเช่นเดียวกัน

ในการเดินทางผ่านภูมิต่าง ๆ ของโลกที่สองไปได้ นั้น ผู้เดินทางจะต้องสามารถควบคุม หรือทำใจให้อยู่เหนือ “**สันดานดิบ**” (raw emotion) ของตนได้เสียก่อน ภูมิต่าง ๆ ของโลกที่สองนั้นมีมากมาย แต่ก็มีความเป็นอยู่จัดกันไว้เป็นพวกหรือเป็นกลุ่มอย่างมีระเบียบแน่นอน แต่ก็เป็นการยากอย่างยิ่งที่ผู้เดินทางจะสามารถบรรยาย เรื่องราวหรือความจริงดังกล่าวให้ผู้อื่นเห็นประจักษ์ได้ เรื่องเช่นนี้มีอุปสรรคยิ่งใหญ่อยู่ประการเดียวมาหลายร้อย หลายพันปีแล้ว นั่นคือ ทุกคนจะต้องผ่านพบด้วยตนเอง ไม่เช่นนั้นก็เชื่อไม่ได้

และที่สำคัญก็คือ ในบรรดาภูมิต่าง ๆ หลายต่อหลายภูมิที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยือน ปราบกฏว่า ผู้ที่อยู่ในภูมิต่าง ๆ เหล่านี้ยังเป็น “มนุษย์” อยู่เช่นเดิม จริงอยู่สิ่งแวดล้อมอาจเปลี่ยนไป แต่ลักษณะอัธยาศัยใจคอโดยส่วนใหญ่ก็ยังสามารถนับได้ว่าเป็นมนุษย์อยู่เช่นเดิมนั่นเอง

อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าได้ไปอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่มีลักษณะคล้ายกับสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ ดอกไม้ สนามหญ้า และทางเดินสายเล็ก ๆ มีต้นไม้ปกคลุมคดเคี้ยวไปมาทั่วบริเวณ ตามทางสายเล็ก ๆ เหล่านั้น ก็มีม้านั่งเรียงรายอยู่เป็นระยะ พร้อมกันนั้นก็ยังมีชายหญิงนับจำนวนร้อย ๆ เดินทอดน่องไปมาบ้าง นั่งอยู่บนม้านั่งบ้าง ในจำนวนคนเหล่านั้น บางคนก็มีท่าทางสงบดี บางคนก็ดูคล้าย ๆ กับจะหวั่นเกรงอะไรสักอย่าง แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่คล้าย ๆ กับจะตกใจ หรืองงวยในการที่มาอยู่ในสถานที่ที่ตนยังไม่คุ้นเคย ฉะนั้น พวกนี้มีท่าทางเหมือนกับว่าไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร หรือจะไปไหนดี

จะด้วยวิธีใดก็ไม่อาจบอกได้ ข้าพเจ้าเกิดความ

รู้สึกขึ้นมาว่านี่คือสถานที่นัดพบ อันเป็นสถานที่ที่มาถึงโลกนี้ใหม่ ๆ จะมารอบพบญาติหรือมิตรสหายจากที่นี่เอง ญาติหรือมิตรสหายของผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ นั้น จะมารับตัวเขาไปอยู่ในสถานที่สมควรแก่เขาเอง ข้าพเจ้ายังไม่เห็นว่าควรจะอยู่ในที่นี่ต่อไป เพราะเท่าที่มองเห็นก็ไม่ปรากฏว่ามีใครที่รู้จักด้วยเลย ดังนั้นจึงกลับมาเข้ากายเนื้อโดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นแต่อย่างใด

ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าออกจากกายเนื้อด้วยความประสงค์โดยเฉพาะว่า คราวนี้อาจจะไปหาที่อยู่ในภูมิสูง ๆ เพื่อจะถามปัญหาอะไรท่านสักอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินทาง (ด้วยกายที่สอง) อย่างรวดเร็ว รู้สึกตัวว่าผ่านไปinovภาค อันเว้งว่างไม่มีที่สิ้นสุด ต่อมาก็หยุดก็กลง เมื่อเหลียวมองไปรอบ ๆ ก็เห็นว่าตนเองมาอยู่ในหุบเขาแคบ ๆ ซึ่งดูก็มีลักษณะเหมือนกับหุบเขาตามธรรมดาทั่วไป มีบุคคลชายหญิงอยู่หลายคน ล้วนสวมเสื้อคลุมสีดำยาวจรดข้อเท้าทั้งสิ้น คราวนี้ข้าพเจ้าเกิดคิดขึ้นมาว่าจะต้องใช้วิธีการใหม่ จึงเข้าไปถามผู้ที่เป็นหญิงหลายคนและลองถามเขาว่าเขารู้จักข้าพเจ้าไหม

ทุกคนปรากฏว่าให้ความเคารพแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างดี และแสดงท่าทางสุภาพมาก แต่ก็ไม่มีใครตอบคำถามของข้าพเจ้าได้เลย ข้าพเจ้าจึงหันไปถามชายผู้หนึ่งซึ่งสวมเสื้อแบบนักบวช และเป็นผู้ซึ่งข้าพเจ้าคลับคล้ายคลับคลาว่าดูเหมือนจะได้เคยเห็นหน้ามาแล้ว ณ ที่ใดสักแห่งหนึ่ง

ชายผู้นั้นตอบว่า “ผมรู้จักคุณ” น้ำเสียงของเขา ดูไม่ตรีจิตและแสดงความคุ้นเคยเป็นอันดี

ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า ถ้าเช่นนั้นรู้ไหมว่าข้าพเจ้าเป็นใคร เขามองข้าพเจ้าด้วยสายตาที่แสดงว่าได้พบเพื่อนเก่าที่คุ้นเคยกัน แต่กำลังเป็นโลกความจำเสื่อมจะนั้น

“คุณจะรู้เอง” เขาตอบพร้อมกับยิ้ม

ข้าพเจ้าถามเขาอีกว่า ครั้งสุดท้ายนี้ข้าพเจ้าเป็นอะไร ความประสงค์ก็คือ ต้องการให้เขาเอ่ยชื่อข้าพเจ้าออกมา นั่นเอง

“ครั้งหลังนี้คุณเป็นพระรูปหนึ่งที่ โคช็อคสตัน ใน รัฐ เพนซิลวาเนีย” เขาตอบ

พอได้ยินคำตอบเช่นนี้ ข้าพเจ้าชักรู้สึกไม่สบายใจ
เลยขอตัวลากลับ แล้วรีบมาเข้ากายเนื้อตามเดิม

มาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง มีพระนิกายคารอลิกรูปหนึ่ง
ได้อุตส่าห์ค้นคว้าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้า เพื่อจะพิสูจน์ถึงความ
จริงว่า ในชาติก่อน ข้าพเจ้าเคยเป็นพระรูปหนึ่งที่ตำบล
ดังกล่าวหรือไม่ จากการสืบสวนต่อมา ทำให้ข้าพเจ้า
ประหลาดใจและดีใจไม่น้อย เพราะปรากฏว่า เคยมีวัด
ซึ่งเตี้ยวนี้อีกอบจะไม่มีใครรู้จักแล้ววัดหนึ่งใกล้กับ โคซ็อค-
สตันจริง ๆ ท่านนักบวชรูปนั้นอาสาว่า จะพาข้าพเจ้าไป
ที่นั่นเพื่อสืบสวนหาข้อมูลกันต่อไป แต่บังเอิญข้าพเจ้ายัง
หาเวลาว่างไม่ได้สักที หรือว่า อาจจะเป็นเพราะข้าพเจ้า
ยังไม่กล้าพอก็อาจจะเป็นได้ ตกลงการพิสูจน์ความจริง
เรื่องนี้คงจะต้องรอกันไปก่อน

เรื่องการถอดกายออกไปเที่ยวแบบนี้ยังมีอีกมาก
เป็นเรื่องแปลก ๆ เล่ากันเรื่อยไปก็คงจะไม่มีวันจบ เช่น
ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปปรากฏตัวที่เมืองแห่งหนึ่ง แต่ชาวเมือง
นั้นกลับเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูผู้มุ่งร้าย ข้าพเจ้าต้องวิ่ง
หลบ ๆ ซ่อน ๆ และสุดท้ายต้องเหินขึ้นไปตรง ๆ จึงได้

หลบหนีการจับกุมของพวกนั้นมาได้ คิด ๆ ก็น่าประหลาดใจที่เหตุใดบุคคลพวกนั้นจึงเห็นข้าพเจ้าเป็นศัตรูไปได้

จากประสบการณ์ครั้งนี้ แสดงว่าโลกที่สองนี้ไม่ใช่เป็นสถานที่ที่มีแต่ความสงบเยือกเย็นเสมอไป นอกจากนั้น บางครั้งก็มีเรื่องประหลาดลับสนเอาการ เช่นคราวหนึ่ง ข้าพเจ้าถูกชายแต่งตัวเรียบร้อยคนหนึ่งทักทายปราศรัยด้วย เขากล่าวว่า “คุณรู้จัก อาโรลิโอ เลอพรังโก ไหม ?”

ข้าพเจ้าตอบว่าไม่เคยเลย แต่ชายคนนั้นก็กลับกล่าวต่อไปว่า “ถ้าคุณลองคิดย้อนหลังไป ผมเชื่อว่าคุณคงจะนึกได้”

น้ำเสียงของเขามีลักษณะเป็นเชิงบังคับอย่างไรชอบกล ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ค่อยสบายใจ ข้าพเจ้าได้ตอบไปอีกว่า จำไม่ได้จริง ๆ ว่ารู้จักใครที่ชื่อนั้น

“ทำไม คุณไม่รู้จักใครที่นั่นเลยหรือ ?” เขาถามอีก

ข้าพเจ้าตอบไปว่า ไม่เคยเลยจริง ๆ และทันใดนั้นก็รู้สึกอ่อนเพลียจนยืนทรงตัวไม่ไหว ชายคนนั้นได้เข้ามา

ประคองข้าพเจ้าไว้ข้างหนึ่ง และมีใครที่มองไม่เห็นตัวมา ประคองไว้อีกข้างหนึ่ง แล้วทั้งสองก็เริ่มลากตัวข้าพเจ้า ไปยังทิศทางที่ดูเหมือนจะมีแสงสว่างอยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้า พยายามดิ้นหลุดออกมาได้ ในเมื่อนึกถึงสัญญาณที่เคย ใช้ในการกลับเข้าสู่กายเนื้อ และก็ได้กลับมาได้อย่างรวดเร็ว อาจเป็นได้ว่า ในคราวนี้ข้าพเจ้าคงจะถูกเข้าใจผิด คิดว่าเป็นใครคนหนึ่งเสียแล้วเป็นแน่ ถึงอย่างไรก็ขอให้ เป็นอย่างนั้นเถิด

ยังมีอีก ครั้งนี้ข้าพเจ้าไปปรากฏตัวอยู่ที่ไหนก็ไม่ ทราบชัด รู้สึกแต่ว่ามีสีเทาสลัว ๆ อยู่รอบตัว กำลังคิดว่า จะทำอย่างไรต่อไปดี ก็พอดีมีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาใกล้

“ดิฉันมาจากนิกาย....และจะมาช่วยคุณ” เธอก้าว ขึ้นแล้วก็เข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น พร้อมกับนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกขึ้นมาทันทีว่าเธอเกิดความต้องการทางเพศขึ้นมาเสียแล้ว ข้าพเจ้าจึงถอยออกห่างเพราะไม่เชื่อว่าทางนิกาย....นั้น จะมาให้ความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้าในแบบนี้

ต่อมาข้าพเจ้าได้ขอบใจเธอ และหันไปทางชาย อีกคนหนึ่งที่ยืนดูอยู่ใกล้ ๆ ซึ่งเขาได้พูดเสียงหนัก ๆ ว่า

“เป็นไง เตี่ยวันนี้คุณพร้อมที่จะเรียนรู้ เรื่องความลับของจักรวาลหรือยัง ?”

ข้าพเจ้าพยายามซ่อนความรู้สึกกระอักกระอ่วนไว้เสียโดยเสถามไปว่าเขาเป็นใคร

“อัลเบิร์ต มาเธอร์” เขาตอบเกือบเป็นเสียงตะโกน ซึ่งข้าพเจ้าเกิดความคิดว่า เขาเรียกชื่อข้าพเจ้ามากกว่าที่จะบอกชื่อของเขาเอง เสียงของเขาคล้าย ๆ กับจะเป็นทำนองโกรธฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงจากมาเสีย และได้กลับมาเข้ากายเนื้อโดยไม่มีคามผิดปกติอย่างไร ข้าพเจ้าได้ลองตรวจสอบหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชื่อ(สกุล)ว่า “มาเธอร์” ดูกีไม่พบข้อมูลอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับนักบวชที่ชื่อ กัตตัน มาเธอร์ ในศตวรรษที่ ๑๘ เลย

เท่าที่แล้วมานี้ พอจะกล่าวสรุปได้ว่า ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่า เหตุใดในครั้งหนึ่ง ๆ จึงได้ไปปรากฏตัวในทีนั้น ๆ ในสภานั้น ๆ อันที่จริง น่าจะมีเหตุผลบางอย่างแอบแฝงอยู่บ้างเป็นแน่ เป็นแต่ว่าในขณะที่ข้าพเจ้ายังหาคำตอบไม่ได้เท่านั้น

ก่อนจบบทนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเล่าเรื่องเพิ่มเติมอีก ๒ ตอน ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะผิดปกติอยู่สักหน่อย ดังต่อไปนี้

มีอยู่หลายครั้งเหมือนกัน ที่ความรู้สึกในการเดินทางเปลี่ยนใหม่ คือตามปกติจะเป็นไปอย่างรวดเร็วและเรียบง่าย แต่แล้วก็กลับเป็นความเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงคล้าย ๆ กับว่าเกิดมีพายุรุนแรงขึ้นในอวกาศ ในสภาวะเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่า ถูกพลังอันมหาศาลนี้พัดลอยคว้างคว่างไปมา มีอาการหกคะเมนกลิ้งไปกลิ้งมาตามเรื่อง คล้าย ๆ กับว่าตนเองเป็นใบไม้บาง ๆ ใบหนึ่ง ซึ่งถูกลมพายุพัดหมุนหกหน้าหกหลังไปตามยถากรรม ฉะนั้น ในสภาวะเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะรู้สึกหมดหนทางที่จะต่อสู้ หรือขัดขืนอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากปล่อยให้ไปจนหมดฤทธิ์ไปเอง ในที่สุดก็คล้ายกับว่าจะหลุดออกมาได้โดยไม่มีอันตรายอย่างใด ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าสิ่งเช่นนี้เกิดจากอะไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ แต่รู้สึกว่ามันจะเป็นเรื่องธรรมชาติเช่นนั้นเสียมากกว่า

สภาวะที่แปลกประหลาดประการที่สอง คือเรื่อง เครื่องหมายแปลกประหลาดบนท้องฟ้า ข้าพเจ้าเคยได้ เห็นเครื่องหมายนี้ราว ๕ หรือ ๖ ครั้ง ในเมื่อมี “ผู้ ช่วยเหลือ” ช่วยพาเดินทางไป มันมีลักษณะเป็นรูป สัญลักษณ์หยาบ ๆ (crude symbols) หลายประการ รวมกันเป็นแนวยาวพาดข้ามท้องฟ้าทิศหนึ่งของโลกที่สอง นั้น เวลาเราเดินทางผ่านแนวนี้ไปปรากฏว่าทุกคนต้อง อ้อมแนวเครื่องหมายนี้ไป คือจะผ่านทะลุไปไม่ได้เลย เพราะมันเป็นของแข็งและทึบแน่นอยู่ประจำที่โดยไม่ เคลื่อนไหวเลย

สัญลักษณ์ดังกล่าวนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถสังเกต ได้ ปรากฏว่าเป็นรูปชายคนหนึ่ง หญิงคนหนึ่ง บ้านหลัง หนึ่ง และสิ่งทีดูคล้าย ๆ กับจะเป็นสมการทางพีชคณิต อยู่กลุ่มหนึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นรูปหยาบ ๆ ไม่มีความประณีต วิจิตรสวยงามอย่างไร “ผู้คุ้มครอง” ของข้าพเจ้าได้เล่า เรื่องนี้ให้ฟัง ซึ่งปรากฏว่าเป็นเรื่องที่น่าดีเหมือนกัน

เขาเล่าว่า นานแสนนานมาแล้ว มีหญิงผู้มั่งคั่งและมี อิทธิพลมากคนหนึ่ง มีความปรารถนาจะให้บุตรชาย

ของตนไปสวรรค์ให้ได้ จึงมีนักบวชนิกายหนึ่ง (หรืออาจจะเป็นศาสนาหนึ่งก็ได้) รับอาสาจะช่วยให้เธอได้สำเร็จความประสงค์ในข้อนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าเธอจะต้องทำบุญให้แก่นิกายนั้นเป็นจำนวนเงินอันมหาศาลทีเดียว หญิงผู้นั้นยอมทำตามด้วยความเต็มใจ แต่แล้วปรากฏว่าบุตรชายของนางกลับไม่ได้ไปสวรรค์เลย นางโกรธมากที่ถูกนักบวชหลอกลวง ด้วยสาบานว่าจะแก้แค้นให้ได้ โดยยอมอุทิศเงินและอำนาจทั้งหมด สร้างเครื่องหมายสัญลักษณ์ดังกล่าวไว้บนท้องฟ้า เพื่อจะให้มันปรากฏประกาศความหลอกลวงของพระไว้ในที่เปิดเผยเช่นนั้น ตลอดอนันตกาล ทุกคนที่ได้เห็นก็จะได้รับรู้ถึงความลับลับปลิ้นปล้อนของพระในนิกายนั้น ๆ ไปอย่างไม่มีวันลืม

ปรากฏว่า ความประสงค์ของเธอเป็นผลสำเร็จ แม้ว่าในบัดนี้ชื่อของหญิงคนนั้น ที่บุตรชายของเธอนับถือในศาสนาิกายนั้น จะเลือนหายไปจากความทรงจำแล้วก็ตาม แต่เครื่องหมายแห่งความหลอกลวงนั้นก็ยังคงอยู่เช่นนั้น โดยไม่มีนักวิทยาศาสตร์ (ของโลกนั้น) สามารถทำลายหรือลบเลือนมันได้ ว่ากันว่าสิ่งที่ทำให้

เกิดความอึดอัดและอับอายนั้น ไม่ใช่เรื่องความลับลับของนิกายนั้น แต่เป็นเรื่องที่แสดงว่าไม่มีผู้ใด (ในโลกนั้น) สามารถทำลายเครื่องหมายนี้ได้เสียมากกว่า

อุปสรรคอันยิ่งใหญ่ในการศึกษาเรื่องโลกที่สองก็คือ มนุษย์ปัจจุบัน ได้รับความอบรมและย่อมนใจมาจากการศึกษาในทางโลกวัตถุเป็นส่วนใหญ่ เป็นการยากที่จะให้ปลงใจเชื่อได้ว่า โลกที่สองอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้มีอยู่จริง วิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับจิตใจในทางตะวันตก ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ก็มีแนวโน้มไปในทางไม่ยอมเชื่อว่าโลกที่สองมีอยู่จริง แม้ศาสนาของเราที่กล่าวถึงเรื่องนี้ อย่างกว้าง ๆ และคลุมเครือ และส่วนมากก็ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงเสียอีก หลักการทางวิทยาศาสตร์เท่าที่คิดค้นกันได้ ก็ยังไม่เพียงพอที่จะหาหลักฐานและข้อมูลมาสนับสนุนเรื่องนี้ได้

และที่สำคัญที่สุดก็คือ ยังมีเครื่องกีดขวาง (ตามธรรมชาติ) อยู่อีก เหตุใดจึงต้องมีเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็บอกไม่ได้เหมือนกัน หรืออันที่จริงคนอื่น ๆ ก็ยังไม่มีใครบอกได้ อย่างน้อยก็หมายถึงคนอื่น ๆ ในโลกภาคตะวันตก

ของเรา เครื่องกีดขวางดังกล่าวนี้ คล้าย ๆ กับสิ่งที่ทำให้ท่านไม่สามารถจำความฝันของท่านได้ (ในกรณีส่วนมาก) ในเมื่อท่านตื่นขึ้นมาแล้ว ซึ่งรวมทั้งความทรงจำต่าง ๆ จากการที่ท่านได้ไปเยือนโลกที่สองนี้มาแล้วในระหว่างหลับนั้นด้วย จริงอยู่ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าความฝันทุก ๆ ครั้งจะหมายถึงการไปเยือนโลกที่สองเสมอไป แต่ที่แน่นอนก็คือ ในบางครั้งก็อาจจะเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกที่สองได้จริง ๆ และทั้งนี้ก็จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อจิตได้เข้าสู่ภวังค์ลึกจนกระทั่งสามารถหลุดออกจากภุมิมนุษย์เข้าสู่ภุมิแห่งโลกที่สองได้ (โดยยังไม่ต้องถึงแก่ความตายเสียก่อน) ลักษณะหรือความสามารถของจิตเช่นนี้เรียกว่า Translation

กระบวนการที่เรียกว่า Translation ดังกล่าวนี้น่าจะเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของจิตสำนึก (Conscious mind) ที่จะศึกษาถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับจิตเหนือสำนึก (Superconscious mind) ซึ่งเกิดขึ้นในโลกที่สอง ซึ่งลำพังความสามารถของจิตสำนึกอย่างเดียว (โดยไม่อาศัยวิธี Translation) แล้ว ย่อมไม่สามารถจะเข้าถึงหรือเข้าใจได้

โดยถ่องแท้เลย จากประสบการณ์เกี่ยวกับการศึกษาสิ่ง
แวดล้อมของโลกนี้ที่แล้่ว ๆ มาโดยอาศัยกายที่สองนั้น
ปรากฏว่าแม้ในเรื่องธรรมดาที่สุดก็ยังมีโอกาสที่จะผิต
พลาดเกิดขึ้นได้เสมอ ดังนั้น การศึกษาเรื่องสภาพของ
โลกที่สองซึ่งอยู่เหนือวิสัยของจิตสำนึกมาก จึงอาจมี
ความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ไม่น้อยเหมือนกัน

ข้าพเจ้าคิดว่าคนส่วนมาก หรือบางทีก็อาจจะ
ทุกคนก็ได้ น่าจะได้เคยไปเยือนโลกที่สองมาแล้วทั้งนั้น
ในระหว่างหลับ ไม่ในเวลาใดก็เวลาหนึ่ง เหตุใดจึงต้อง
เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน อาจเป็น
ไปได้ว่าในวันหนึ่งข้างหน้า เมื่อความรู้ทางวิทยาศาสตร์
เกี่ยวกับชีวิตประเภทนี้ก้าวหน้าไปมากขึ้น ก็อาจเป็นการ
เปิดศักราชใหม่สำหรับมนุษย์ทั้งปวง ในตอนนั้นโลกเรา
ก็อาจจะมีการติดต่อกันกับโลกที่สองโดยสะดวก

ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าเราสามารถรอกไปได้ วันนั้นก็
คงจะต้องมาถึงจนได้

บทที่ ๒

ชีวิตหลังจากตาย

การค้นคว้าเรื่องหลังจากตายนี้ เมื่อมีเหตุผลและหลักฐานว่ากายที่สอง ซึ่งไม่ต้องอาศัยกายเนื้อนี้มีอยู่จริง ก็จะทำให้เกิดปัญหาตามมาอีกข้อหนึ่ง เป็นปัญหาซึ่งมนุษย์ได้พยายามคิดค้นกันมานานนักหนาแล้ว คือ ปัญหาที่ว่า **เรามีชีวิตอยู่ต่อไปได้หลังจากตายแล้วจริง ๆ** หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ **โลกและชีวิตหลังจากตายไปแล้วนั้นมีได้จริง ๆ หรือ ?** ทางศาสนาก็สอนให้เราโน้มใจเชื่ออย่างเดียว ซึ่งการสอนเช่นนี้ ย่อมไม่เป็นการเพียงพอสำหรับผู้ที่ต้องการเหตุผลและหลักฐานให้แน่นอน เพื่อที่จะได้ปลงใจเชื่อได้ด้วยความเต็มใจจริง ๆ

สำหรับข้าพเจ้า ก็กระทำได้เพียงทำหน้าที่เป็น

เสมือนผู้สื่อข่าว โดยพยายามใช้หลักความจริงที่เกิดขึ้นให้มากที่สุด และโดยไม่พยายามนำความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปแทรกแซงด้วยเลย ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างจากเหตุการณ์บางเรื่องซึ่งข้าพเจ้าจะขอรายงานให้ทราบแบบผู้สื่อข่าวจริง ๆ

ตัวอย่างที่ ๑ ดร. ริชาร์ด กอร์ดอน

ข้าพเจ้าได้พบ **ดร. ริชาร์ด กอร์ดอน** ครั้งแรกทีนครนิวยอร์ก ใน ค.ศ. ๑๙๕๒ เขาเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการรักษาโรคมายใน เราได้เป็นเพื่อนกัน และต่อมาเขาก็เป็นแพทย์ประจำครอบครัวของข้าพเจ้า **ดร. ริชาร์ด กอร์ดอน** เป็นผู้ทีกล่าวได้ว่า ประสบความสำเร็จในอาชีพเป็นอย่างดี เขามีความชำนาญมาหลายปี และเป็นผู้ที่มีอารมณ์ขันในแง่เยาะเย้ยหรือเสียดสีสังคมอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเขาเป็นคนมีปัญญาลึกซึ้ง และชอบมองโลกในแง่ของความจริงอย่างไม่ชอบการเคลือบแฝงเป็นนิสัยนั่นเอง ครั้งแรกที่เรารู้จักกันนั้น เขามีอายุในเกณฑ์ ๕๐ ปีแล้ว ดังนั้น จึงมีความจริงว่าข้าพเจ้าไม่ได้

เคยรู้จักเขาในตอนที่ยังเป็นหนุ่มกว่านั้นเลย เขาเป็นคน
ร่างเตี้ยบาง มีผมสีขาวยาวเส้นเหยียดตรง และมีท่าทางว่า
จะเป็นคนศิระชะล้าอันยิ่งขึ้นทุกที

ดร. กอร์ดอน มีลักษณะพิเศษประจำตัวอยู่ ๒
อย่าง ที่เห็นได้ชัดเจน คือประการแรก เขาตั้งใจว่าจะ
ขอมิชีวิตอยู่ให้นานที่สุด ดังนั้น จึงเป็นคนที่ระวังสุขภาพ
อนามัยอย่างกวัดขั้น เช่นคอยระวังจิ้งหะชีวิตไม่ให้มีการ
โลดโผนตื่นเต้นหรือรวดเร็วจนเกินไป ตามปกติเขาจะ
เดินอย่างช้า ๆ สงบเสงี่ยมไม่รีบร้อน นอกจากว่าจะมี
เรื่องจำเป็นขนาดคอขาดบาดตายจริง ๆ เท่านั้น ดังนั้น
จึงกล่าวได้ว่าในขณะที่คนอื่นเดินอย่างรีบร้อนเพื่อแข่งกับ
เวลาทัน เขาก็จะเดินอย่างทอดน่องตามสบายโดยระวัง
ไม่ให้จิตใจตื่นเต้นเสมอ

ประการที่สอง ถ้ามีใครมาหาเขาที่สำนักงาน เขามักจะมองออกไป
และเพ่งดูอย่างเงิบขริม โดยไม่ร้อง
ทักว่า “ฮัลโล” หรือพยักหน้าหรือโบกมือต้อนรับเลย
เขาจะจ้องเพ่งอยู่เช่นนั้น คล้าย ๆ กับจะพูดว่า “ไอ้หมอนี้มันจะมาหาอะไรของมันเป็นนะ”

มิตรภาพระหว่างข้าพเจ้ากับ ดร. กอร์ดอน เป็นไปอย่างสนิทสนม โดยที่ทั้งสองฝ่ายไม่ต้องเอ่ยปากให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบ มันเป็นเรื่องแปลกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผล ไม่มีคำอธิบาย เพราะอันที่จริง เราก็ไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย นอกจากว่าบังเอิญเกิดมาร่วมโลกในช่วงเวลาเดียวกันเท่านั้นเอง

ในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยม ดร. กอร์ดอน ที่สำนักงานของเขา และเราได้รับประทานอาหารกลางวันด้วยกันที่นั่นเอง ดูเขามีท่าทางเหน็ดเหนื่อยและกังวลชอบกมล ข้าพเจ้าจึงเอ่ยปากถามถึงสาเหตุของเรื่องนี้

จริง หมู่นี้ผมรู้สึกไม่ค่อยสบาย” เขาตอบด้วยท่าทางเหน็ดเหนื่อย แต่แล้วก็มีท่าทางแจ่มใสเป็นคนเดิม “ก็ทำไมนะ จะไม่ให้หมอเจ็บป่วยเป็นอะไรบ้างเลยทีเดียวหรือ ?”

ข้าพเจ้าหัวเราะ พร้อมกับแนะนำว่าเขาควรจะหาอะไรอย่างอื่นทำ เพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงเสียบ้าง

“ดีเหมือนกัน” เขารับคำอย่างใจลอย “แต่ก่อนอื่น ผมคิดว่าจะไปท่องเที่ยวยุโรปสักหน่อย”

ข้าพเจ้าได้กล่าวว่าเป็นการดีทีเดียว

“ผมมีตั๋วเดินทางไว้เรียบร้อยแล้ว” เขากล่าวต่อไป “เราเคยไปยุโรปมาหลายครั้งแล้ว แต่ครั้งนี้ผมจะพยายามไปดูสิ่งที่ไม่ได้ดูในคราวก่อน ๆ ให้ได้ คุณเคยไปประเทศกรีก ตุรกี สเปน ปอร์ตุเกส และอียิปต์ไหม?”

ข้าพเจ้าตอบว่า ยังไม่เคยเลย

“คุณควรไปนะ” เขากล่าวพร้อมกับเลื่อนจานอาหารออกไปห่างตัว “ยังไง ๆ ก็ควรรีบไปเสียตอนที่ยังมีโอกาสอยู่ สถานที่เหล่านั้นสมควรที่จะไปดูจริง ๆ ผมเองต้องไปให้ได้ ชินรอสซ่าเดี่ยวจะไม่มีโอกาส”

ข้าพเจ้าตอบว่าจะพยายาม และว่าข้าพเจ้าคงไม่มีคนใช้รออยู่ข้างหลังเป็นจำนวนมากเหมือนอย่างเขาเป็นแน่ เพราะฉะนั้นจะไปเมื่อไรก็คงจะได้ แต่สังเกตดูเขาขริ่มไปอีก

“บ๊อบ” เขาเรียกข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าอะไร เพราะกำลังรอให้เขาพูดต่อ
ไปเอง

“ผมไม่ชอบความรู้สึกของผมในเวลานี้เลย” เขาพูด
พยายามใช้ถ้อยคำอย่างระมัดระวัง “คือว่าผม.....ว่าแต่ว่า
คุณกับภรรยาไปเที่ยวยุโรปกันกับผมไม่ดีหรือ?”

เมื่อนึกถึงคำชักชวนครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็อดเสียใจไม่ได้
คิดว่าถ้าไปด้วยกันกับเขาในคราวนั้น ก็คงจะดีกว่านี้

ต่อมาอีกประมาณ ๑ สัปดาห์ ดร.กอร์ดอน กับ
ภรรยาก็ออกเดินทางโดยทางเรือไปประเทศสเปน หลังจากนั้น
ข่าวคราวของเขาก็เงียบหายไบนาน จนกระทั่ง
ข้าพเจ้าคิดว่าปานนี้เขาคงกำลังนอนฝังแดดกันอย่างสบาย
ใจ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนแล้วก็ได้

อีก ๖ สัปดาห์ต่อมา ภรรยาของ ดร.กอร์ดอน
ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า บอกว่า ดร.กอร์ดอนล้มเจ็บ
ลงในขณะที่อยู่ในยุโรป และเธอจำต้องงดโปรแกรมการ
เดินทางลงโดยด่วน เพราะ ดร.กอร์ดอนไม่ยอมรักษา

ตัวที่นั่น และยืนยันว่า จะกลับบ้านเกิดเมืองนอนให้ได้ โรคของเขาทำให้เขาได้รับความเจ็บปวดมาก และเมื่อมาถึงสหรัฐ ฯ ก็ต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดทันที

ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขาที่โรงพยาบาล แต่ไม่มีโอกาสได้พบ นอกจากคอยฟังอาการจากภรรยาของเขาเท่านั้น จากการผ่าตัด ทำให้แพทย์ได้ทราบว่า เขาเป็นมะเร็งในช่องท้องชนิดที่หมดทางรักษาได้เสียแล้ว ดังนั้น จึงไม่มีทางช่วยได้ นอกจากจะให้ใช้เวลาที่เหลือแห่งชีวิตอันเล็กน้อยนี้ ด้วยความทรमानให้น้อยที่สุดที่จะน้อยได้ เขาไม่มีโอกาสที่จะออกจากโรงพยาบาลมาอย่างคนมีชีวิตได้อีกแล้ว หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ร่างกาย ของเขาไม่อาจจะออกมาจากโรงพยาบาลอย่างมีชีวิตได้เสียแล้ว

เมื่อได้ทราบข่าวนี้ ข้าพเจ้าก็คิดว่าจะต้องหาวิธีพบเขาให้ได้ เมื่อนึกย้อนหลังไป ข้าพเจ้าก็คิดว่า อันที่จริง ดร. กอร์ดอน คงจะรู้ชะตาชีวิตของตนแล้ว ในวันที่ข้าพเจ้าพบเขาที่ที่ทำงานในวันนั้น เขาเป็นแพทย์รักษาโรคภายใน ดังนั้นก็คงจะทราบอาการของตนเองเหมือนกัน และด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงได้รับผลุนผลันเดินทางไปยุโรป

จนได้ เขาได้บอกข้าพเจ้าว่าจะไม่ยอมพลาดโอกาส และเขาก็ไม่ได้พลาดโอกาสนั้นจริง ๆ

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเป็นการจำเป็นที่จะต้องหาทางสนทนากับ ดร. กอร์ดอน ให้ได้ โดยด่วน นับตั้งแต่ได้รู้จักกันมา ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ปรึกษาให้เขารู้ถึงเรื่องราวส่วนตัวอันพิสดารของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าเกรงว่าเขาคงจะต้องหัวเราะเยาะข้าพเจ้า ยกใหญ่ และดีไม่ดีอาจส่งข้าพเจ้าไปหาลูกชายซึ่งเป็นจิตแพทย์เสียอีกด้วย

แต่บัดนี้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว เขากำลังเผชิญหน้ากับความจริงแห่งชีวิตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าอยู่ในฐานะที่อาจให้ความช่วยเหลือได้บ้างตามสมควร อันที่จริง ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ออกกว่าจะช่วยเขาได้โดยวิธีใด เป็นแต่นี้กว่าคงจะพอหาวิธีช่วยได้บ้างเท่านั้น

ข้าพเจ้าพยายามเข้าเยี่ยม ดร. กอร์ดอนครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะแพทย์อนุญาตให้เข้าเยี่ยม

ได้เฉพาะภรรยาเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ขอร้องภรรยาของเขา เพื่อขอเข้าเยี่ยมบ้าง แต่ก็ได้รับคำตอบว่า ดร. กอร์ดอน ถูกความเจ็บปวดของโรคร้ายทรมาณอยู่ตลอดเวลา แพทย์จำเป็นต้องให้ยาระงับประสาทไว้เรื่อย ๆ ดังนั้น จึงหาเวลาที่เขาจะมีสติหรือรู้สึกตัวได้ยากเต็มที จะมีบ้างก็ในตอนเช้า ซึ่งบางทีเขาก็จำเธอได้บ้าง แต่ก็ไม่แน่เสมอไป ข้าพเจ้าได้บอกเธอว่า ข้าพเจ้ามีข่าวสำคัญอย่างยิ่ง จะบอกแก่เขา แต่ไม่ได้อธิบายให้เธอทราบว่าเป็นเรื่องอะไร ดูเหมือนว่า มิสซิส กอร์ดอน พอจะสันนิษฐานได้ เหมือนกันว่า ข้าพเจ้าจะบอกกับสามีของเธอเรื่องอะไร เธอจึงแนะวิธีให้แก่ข้าพเจ้า

“ดิฉันคิดว่าคุณลองเขียนเป็นจดหมายดู” เธอกล่าว
“ดิฉันจะนำไปให้กับเขาเอง”

ข้าพเจ้าตอบว่าน่ากลัว ดร. กอร์ดอนจะไม่สามารถอ่านจดหมายด้วยตนเองได้

“ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะอ่านให้เขาฟังเอง ในเมื่อถึงเวลาที่เขาพอจะมีสติรู้สึกตัวขึ้นได้บ้าง”

เป็นอันว่าข้าพเจ้าต้องใช้วิธีนี้ เพราะไม่มีทางเลือกจริง ๆ มิสซิส กอร์ดอนได้อ่านจดหมายของข้าพเจ้าให้สามีของเธอฟังครั้งแล้วครั้งเล่า ในเมื่อเขาฟื้นขึ้น และพอมีสติจะฟังอะไรได้รู้เรื่องบ้าง ต่อมาเธอได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ดร. กอร์ดอนได้บอกกับเธอเอง ขอให้เธ้อ่านจดหมายของข้าพเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีก จึงเป็นที่น่าคิดว่าจะมีข้อความตอนใดตอนหนึ่งในจดหมายนั้นเป็นแน่ที่ ดร. กอร์ดอนต้องการจะจำไว้หรือพิจารณาข้อคิดให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นี่เป็นคำกล่าวของมิสซิส กอร์ดอน

พอได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียใจทันที คือเสียใจว่า หากข้าพเจ้าบอกเรื่องส่วนตัวอันประหลาดพิสดารของข้าพเจ้าให้เขาฟังเสียแต่แรก ๆ แล้ว บางทีเขาอาจจะไม่หัวเราะเยาะข้าพเจ้าก็ได้ และบางทีเราอาจได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้ได้ข้อคิดที่ดียิ่งขึ้นกว่านี้ก็ได้ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอนในจดหมายของข้าพเจ้าถึง ดร. กอร์ดอนก่อนที่เขาจะถึงแก่กรรม

“..... คุณคงจะจำได้ถึงการทดสอบที่คุณได้แนะนำให้แก่ผม ในเมื่อคุณรู้ว่าผมกำลังมีความวิตกกังวลใน

เรื่องบางอย่าง ตอนนั้นแหละ เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ บัดนี้ ไหน ๆ คุณก็ต้องอยู่ในโรงพยาบาลชั่วคราวระยะหนึ่งแล้ว ผมคิดว่าคุณน่าจะลองพิสูจน์หาความจริงบางอย่างดูด้วยตนเอง อันที่จริงที่ผมพูดนี้ คุณยังไม่ต้องเชื่อเลยที่เดียวก็ได้ ต่อไปเมื่อเวลาคุณค่อยยังชั่วแล้ว คุณอาจทดลองดูอีกก็ได้”

“เบื้องต้นที่เดียว คุณควรจะต้องรับรู้ความจริงที่น่าจะเป็นไปได้ไว้อย่างหนึ่ง แม้ว่าในตอนนี้คุณยังคิดตามไปไม่ถึงที่เดียวก็ตาม ความจริงดังกล่าวนี้คือความจริงที่ว่า **คุณสามารถจะคิด หรือทำอะไร ๆ หรือแม้แต่มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ โดยไม่ต้องอาศัยร่างกายเนื้อของคุณในปัจจุบันนี้เลย** ข้อสำคัญก็คือ เมื่อผมบอกคุณเรื่องนี้แล้วหวังว่า คุณคงจะไม่แนะนำให้ผมไปหาลูกชายของคุณซึ่งเป็นจิตแพทย์เสียดอกนะ ปัญหาเรื่องเช่นนี้ คนขนาด **ซิกมันด์ ฟรอยด์** (นักปราชญ์ทางจิตวิทยา) ยังไม่เข้าใจได้ถ่องแท้ดอก นอกจากนั้น ซิกมันด์ ฟรอยด์เอง ก็ยังทำอะไรโดยคิดถึงเงินเป็นใหญ่อยู่ (เขาจะมาเข้าใจในเรื่องซึ่งพันวิสัยของอำนาจเงินเช่นนี้ได้อย่างไรได้)

คุณอาจจะนึกว่าตั้งแต่เราารู้จักกันมา ผมยังไม่เคยปริปากพูดเรื่องนี้กับคุณเลย ซึ่งข้อนั้นก็จริงแต่เนื่องจากบัดนี้คุณจะถูกไปไหนมาไหนไม่ได้อีกเป็นเวลานานพอสมควร ผมจึงใคร่ขอให้คุณคิดเรื่องนี้อย่างจริงจัง เพราะเป็นเวลาอันสมควรแล้ว ต่อไปเรื่องนี้อาจเป็นประโยชน์แก่คุณได้เป็นอย่างมาก และผมก็หวังว่าคุณอาจจะได้พบข้อเท็จจริงบางอย่างที่ผมยังไม่ได้พบก็เป็นได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า คุณจะฝึกให้มีความสามารถ “ถอนตัว” ออกจากกายเนื้อนี้ได้มากน้อยเพียงใด ในขณะที่จำต้องให้กายเนื้อนั้นนอนพักอยู่ในโรงพยาบาล เช่นนี้ ถ้าคุณสามารถทำได้จริง มันจะเป็นประโยชน์แก่ตัวคุณเองได้มาก อย่างน้อยมันก็จะป็นวิธีหนึ่ง ที่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดลงได้ ขอให้คุณลองดูด้วยตนเองแล้วจะรู้ผล”

“.....ที่ผมพูดมาทั้งหมด ขอรับรองว่าเป็นเรื่องจริงคือไม่ได้ล้อหรือล่อหลอกคุณเลย ดังนั้น ขอให้คุณคิดเรื่องนี้อย่างจริงจัง ถ้าคุณทำได้ คุณจะประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ ในการที่จะเห็นประจักษ์ด้วยตนเอง

โดยไม่ต้องนึกเดาหรือเชื่อผู้อื่นว่า **กายที่สอง**ของคนเรา **มีอยู่จริง และสามารถมีอยู่ได้**หลังจากความตายจริง ๆ ในการทำเช่นนี้ อาจมีอุปสรรคอยู่อย่างหนึ่ง คือความกลัว ซึ่งผมคิดว่าไม่ควรจะให้เกิดมีขึ้น เพราะมันจะเป็นเสมือนกับกลัวเงาของตนเอง ฉะนั้น อันที่จริงมันเป็นเรื่องที่เป็นไปตามธรรมชาตินั่นเอง ไม่ใช่ของแปลกประหลาดอะไรเลย จงหัดนึกให้เคยชินว่า การที่คุณยังไม่มีประสบการณ์เรื่องนี้ด้วยตนเองนั้น ไม่ได้หมายความว่า มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวแต่อย่างใด สิ่งที่เรา还不知道ทั้งหลายนั้น มันปรากฏเป็นของน่ากลัวไปได้ ก็เพราะเรายังไม่รู้มันนั่นเอง ถ้ารู้เสียแล้ว มันก็ไม่มีอะไรที่น่ากลัว ดังนั้น ขอให้คุณจงลองพยายามโดยใช้สูตร ซึ่งผมจะให้ไว้ต่อไปนี้ ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ยาที่แพทย์ให้คุณไว้นั้น จะมีส่วนช่วยหรือขัดขวางแบบฝึกหัดที่ผมจะบอกคุณดังต่อไปนี้ อย่างไรก็ตาม อยากให้คุณลองดูก่อน ในครั้งแรก ๆ มันอาจจะยังไม่ให้ผลในทันทีทันใดก็ได้”

“.....และที่สำคัญก็คือ ถ้าคุณลองแล้ว ได้ผลอย่างไร ก็โปรดให้ผมได้ทราบบ้าง เมื่อคุณค่อยยังชั่ว

ขึ้นแล้ว ผมจะแวะมาเยี่ยมคุณ แล้วเราจะได้สนทนากัน โดยละเอียด อันที่จริง ผมอยากจะมาหาคุณด้วยตนเอง เป็นอย่างยิ่ง แต่โรงพยาบาลเขามีกฎข้อห้ามหุยมหิม เหลือเกิน ผมจึงมาด้วยตนเองไม่ได้ และได้มอบหมาย ให้ภรรยาคุณทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องนี้ให้คุณไปพลาง ๆ ก่อน ถึงอย่างไร ๆ ต่อไปผมก็พยายามจะมาพบคุณด้วยตนเอง ให้ได้ อย่าลืมแจ้งผลให้ผมทราบด้วยนะ.....”

น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสได้ทราบเลย ว่า ดร. กอร์ดอน ได้ลองทำตามแบบฝึกหัดที่ข้าพเจ้าแนะนำให้ไปหรือเปล่า เพราะข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจ ไม่กล้ารบกวนถามอะไรเธอมากนัก ในเมื่อได้ทราบอยู่ว่าเธอได้รู้แล้วว่า อาการป่วยของดร. กอร์ดอนครั้งนี้ ไม่มีหวังรอดอีกแล้ว นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจว่า เธอจะมีความคิดเห็นต่อจดหมายของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ดีไม่ดี เธออาจจะคิดว่าเป็นจดหมายแฉหรือเร่งให้สามีของเธอตายเร็วเข้าก็ได้

อาการของดร. กอร์ดอน เข้าขั้นโคม่า ต่อมาอีก

หลายสัปดาห์ แล้วเขาก็ได้ถึงแก่กรรมด้วยอาการอันสงบ โดยไม่ได้มีโอกาสดูกลับได้สติขึ้นมาอีกเลย

หลังจากที่เขาถึงแก่กรรมแล้ว ข้าพเจ้าได้คิดถึงเขาอยู่เรื่อย ๆ เป็นเวลาหลายเดือน แต่ก็ยังไม่กล้าที่ทดลองการ “ไปหา” เขาเร็วนัก เขาเป็นบุคคลคนแรกที่อยู่ใกล้กับข้าพเจ้าที่ได้ถึงแก่กรรมหลังจากที่ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์และความสามารถประหลาดนี้แล้ว เรื่องนี้จึงทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นและสนใจมากเป็นพิเศษมันเป็นโอกาสครั้งแรกของข้าพเจ้าจริง ๆ ที่จะได้ทดลอง “วิชา” ของตนเองดูสักที ข้าพเจ้าคิดว่า สมมติว่า ดร. กอร์ดอน ยังไม่ตาย คือยังมีชีวิตอยู่ในภุมิอื่นจริง ๆ เขาก็คงจะไม่รังเกียจเป็นแน่ ถ้าข้าพเจ้าจะสามารถไป “เยี่ยม” เขาได้สักวันหนึ่ง

การที่ต้องรอนานสักหน่อยนั้น ก็เพราะข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงจะต้องใช้เวลาพักผ่อนนานพอสมควร และนอกจากนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องใช้เวลารวบรวมความกล้าของตนเองอีกเหมือนกัน การ “ไปหา” ดร. กอร์ดอนครั้งนี้จะเป็นการทดลองในแบบนี้เป็นครั้งแรก เพราะเท่าที่

แล้วมา ข้าพเจ้ายังไม่ได้เคยกระทำเช่นนี้มาก่อนเลย
อดคิดไม่ได้ว่าน่าจะต้องเสี่ยงอันตรายอยู่ไม่น้อย

ครั้นแล้ว บ่ายวันเสาร์วันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจ
ลองดู ต้องใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง จึงเกิดความสั่น
สะเทือนภายในขึ้นได้ ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็หมุนตัวออก
จากกายเนื้อ พร้อมกับท่องอยู่ในใจว่า ต้องการพบ
ดร. กอร์ดอน ต้องการพบดร. กอร์ดอน

ต่อมาสักพักหนึ่ง ก็รู้สึกตัวว่าได้เคลื่อนไหวขึ้น
อย่างรวดเร็ว มีลมพัดผ่านร่างไปอย่างเบา ๆ แต่รู้สึกว่า
มีการเคลื่อนไหวจนคล้าย ๆ กับจะตกลาย และพร้อม
กันนั้น ก็รู้สึกว่ามือ ๆ หนึ่งมาช่วยพยุงข้าพเจ้าไว้ที่ได้
ข้อศอกข้างซ้าย แน่แล้ว คงต้องมี “ใครคนหนึ่ง” มา
ช่วยพาข้าพเจ้าไปหาเขาจริง ๆ

เวลาผ่านไปชนิดที่ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายแสนนาน
ข้าพเจ้าก็หยุดก็ลง หรืออันที่จริงจะพูดว่าถูกบังคับให้
หยุดก็คงจะได้ เมื่อลืมตาขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าตนมา
ยืนอยู่ในห้องใหญ่แห่งหนึ่ง ในตอนนี้ก็ยังไม่หายงงตี

ข้าพเจ้าเกิดรู้สึกขึ้นมาเองว่าสถานที่นี้คงจะเป็นสถาบันอะไรสักอย่างหนึ่ง ในตอนนี้มีมือที่พุงข้าพเจ้าไว้ได้ข้อศอกนั้น ก็ดันข้าพเจ้าให้ไปใกล้ประตูที่เปิดอยู่ประตูหนึ่ง และพอถึงประตูก็กระตุกให้ข้าพเจ้าหยุด ที่ตรงนี้เอง ข้าพเจ้าสามารถจะมองเข้าไปเห็นความเป็นไปของห้องที่อยู่ถัดไปได้ พร้อมกันนี้ก็มิเสียงผู้ชายพูดอยู่ที่ข้างหูด้านซ้ายของข้าพเจ้าว่า

“ยืนอยู่ที่นี้ก่อน อีกประมาณสัก ๑ นาที ดร. กอร์ดอนจะออกมาให้เห็น”

ข้าพเจ้าก้มศีรษะรับคำ และยืนคอยอยู่ที่นั่น ในห้องนั้นมีคนกลุ่มหนึ่ง ประมาณ ๓ หรือ ๔ คนในกลุ่มนั้นกำลังฟังชายหนุ่มคนหนึ่งทำท่าทางเล่าอะไรให้ฟังอยู่อย่างตื่นเต้น ชายคนนี้อายุประมาณ ๒๒ ปี

แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้เห็น ดร. กอร์ดอน จึงยืนคอยต่อไป คิดว่าเขาคงจะมาปรากฏตัวในไม่ช้านี้ ยิ่งยืนคอย ก็ยิ่งรู้สึกร้อนอบอ้าวมากขึ้นทุกที จนกระทั่งรู้สึกว่าจะทนไม่ไหว ข้าพเจ้าไม่ทราบเหมือนกันว่าอะไรทำให้

ข้าพเจ้ารู้สึกร้อนถึงขนาดนั้น แต่ก็คิดว่ากำลังจะทนไม่ไหวแน่ เพราะรู้สึกคล้ายกับว่า มีเหงื่อไหลออกมาเต็มหน้า ในตอนนั้น คิดอยู่ว่าถ้าดร. กอร์ดอนไม่ออกมาให้เห็น ก็เป็นอันว่าเราจะไม่ได้พบกันเสียแล้ว

ข้าพเจ้าหันไปทางคนกลุ่มนั้น คิดว่าจะลองถามเขา ดูสักทีเรื่อง ดร. กอร์ดอน ทันใดนั้นเอง ชายคนรูปร่างเตี้ยบาง มีผมเป็นปอยใหญ่ที่หน้าก็หยุดพูดทันที และหันมามองข้าพเจ้าเขม็งอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วเขาก็หันกลับไปพูดเรื่องเดิมของเขากับชายอื่น ๆ ต่อไป

ความร้อนเพิ่มมากขึ้นทุกที และข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า จะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงคิดว่าจะต้องกลับเข้าร่าง และได้ถอยออกมาจากห้องนั้น ขากลับก็รู้สึกว่ากินเวลานานโขอยู่ เมื่อกลับมาเข้าร่างเต็มแล้ว ข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่าหนาว และมีอาการชาเล็กน้อย แต่ไม่ปรากฏว่ามีเหงื่อไหลออกมาตามใบหน้าเลย

ด้วยความรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่ง และเขียนบันทึกเรื่องนี้ไว้ คงจะต้องมีเหตุแปลกประหลาด

บางอย่างเสียแล้ว ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องผิดหวังอย่างไม่น่าเป็นไปได้ในครั้งนี้ เวลาที่ออกจากกายเนื้อไปในครั้งนี้ นานถึงสองชั่วโมง

แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ยอมแพ้ เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าก็มักจะมึนสียตื้อเช่นนี้อยู่ในสันดานด้วย ดังนั้น ในวันเสาร์ต่อมาข้าพเจ้าก็พยายามอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้า ออกจากร่างกายเนื้อและเริ่มทอ้งในใจว่า ต้องการพบ ดร. กอร์ดอน ต้องการพบ ดร. กอร์ดอน ก็ได้ยินเสียงพูดข้างหู เป็นเสียงแสดงถึงความรำคาญ บอกว่า

“จะต้องการพบเขาอีกทำไม ? เมื่อวันเสาร์ที่แล้ว ก็ได้พบเขาครั้งหนึ่งแล้ว”

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ จนสะดุ้งและกลับมาเข้าร่างตามเดิม ต่อจากนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง และมองไปรอบ ๆ ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย ทุกอย่างก็เป็นปกติเหมือนเดิมน่าแปลกมาก แต่ข้าพเจ้าก็ยังขินคิดว่าจะต้องพยายามอีกในวันต่อไป

ข้าพเจ้านึกย้อนหลังกลับไปถึงคำพูดที่ว่า ได้พบ

ดร. กอร์ดอน “เมื่อวันเสาร์ที่แล้ว” แต่ข้าพเจ้าก็รู้ดีว่าไม่ได้พบเขาเลยอย่างแน่นอน ทวนนึกถึงคำกล่าวที่ว่า จะพบเขาได้ใน ๑ นาที ซึ่งต่อมาก็ ๑ นาที ก็มีชายร่างเตี้ย บาง มีปอยผมปอยใหญ่ที่หน้า ได้หันมาจ้องมองข้าพเจ้าเขม็ง เขาไม่ได้พูดอะไรกับข้าพเจ้าเลย ท่าทางเหมือนกับกำลังใช้ความคิดอยู่ อันที่จริงเขาก็เป็นคนร่างเตี้ย บาง เหมือนกับดร. กอร์ดอน นั่นเอง เป็นแต่ว่าอายุไม่ใช่ ๗๐ เพราะชายคนนั้นประมาณว่าอายุ ๒๒ ปี เท่านั้น

แต่หรือว่ามันอาจจะเป็นไปได้ไหม ที่ข้าพเจ้าได้พบ ดร. กอร์ดอนแล้วจริง ๆ เป็นแต่ว่าได้พบเขาในวัยซึ่งข้าพเจ้าคิดไม่ถึงในตอนนั้น เพราะรูปร่างของเขาไม่เหมือนกับ ดร. กอร์ดอนในวัย ๗๐ ที่ข้าพเจ้ารู้จักเลย อันที่จริง ถ้าภาพที่ข้าพเจ้าเห็นเป็นภาพลวงตา คือคิดไปเองแล้ว ภาพนั้นก็น่าจะต้องเป็นดร. กอร์ดอน ในวัยที่ข้าพเจ้าเคยเห็นและรู้จักมาก่อนแล้วนั่นเอง

เพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ให้แจ่มชัดยิ่งขึ้น ในวันต่อมาข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมภรรยาของดร. กอร์ดอนที่บ้าน และได้ขอ

ดูภาพของเขาเมื่ออายุอยู่ในวัย ๒๒ ข้าพเจ้าไม่ได้บอกเธอถึงสาเหตุที่ต้องการดูภาพนั้น และเมื่อเธอได้นำภาพที่ข้าพเจ้าต้องการมาให้ดูแล้ว ความคาดคิดของข้าพเจ้าก็เป็นอันถูกต้อง เพราะภาพของดร. กอร์ดอน ในวัยหนุ่มเหมือนชายคนที่ข้าพเจ้าเห็นในระหว่างการถอดกายเนื้อออกไป เมื่อวันเสาร์ที่แล้วอย่างแน่นอน มิสซิส กอร์ดอน ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ในวัยหนุ่มนั้น ดร. กอร์ดอน เป็นคนเอาการเอางาน และเข้มแข็งว่องไวมาก ทำอะไรมักรวดเร็วรีบร้อนเสมอ และมีปอยผมสีทองปอยใหญ่ที่หน้าด้วย

เป็นอันว่า ข้าพเจ้าได้เห็น ดร. กอร์ดอนแล้วจริง ๆ เมื่อไรหนอจึงจะมีโอกาสเห็นเขาอีก

ตัวอย่างที่สอง มิสซิส ดับบลิว

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเราตกลงใจว่าจะย้ายบ้านพอดี มีผู้มาซื้อ เราจึงได้ขายบ้านเก่าของเรา แต่เนื่องจากหาบ้านใหม่ไม่ทัน เราจึงได้ไปเช่าบ้านเขาอยู่ชั่วคราวก่อน

สถานที่ใหม่นี้เป็นที่ที่น่าสนใจมาก เพราะเป็นบ้าน
ปลูกอยู่บนยอดเนินหินเล็ก ๆ ริมแม่น้ำ เราได้เข้าบ้าน
หลังนี้โดยผ่านทางสำนักงานตัวแทน และไม่ได้พบกับ
เจ้าของบ้านหลังเก่าเลย ข้าพเจ้ากับภรรยาเลือกเอาห้อง
ที่ใหญ่ที่สุดเป็นห้องนอน

หลังจากที่เราย้ายมาได้ประมาณ ๑ สัปดาห์ คืน
หนึ่งเราได้เข้านอน และภรรยาของข้าพเจ้าหลับไปแล้ว
แต่ข้าพเจ้ายังนอนลืมตาอยู่ในห้องซึ่งมืดสลัว ๆ มองฝ้า
หน้าต่างซึ่งสูงจากพื้นถึงเพดานออกไปข้างนอก และแล้ว
ก็เกิดความสั่นสะเทือนภายในขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจ
จึงทำให้นึกสงสัยว่าข้าพเจ้าควรจะให้มีประสบการณ์เช่นนี้
ใหม่ ในสถานที่ที่เราเพิ่งมาอยู่เช่นนี้

ข้าพเจ้ากำลังอยู่ในระหว่างการถอดกายเนื้อเกือบ
จะเต็มที่อยู่แล้วก็พอดีเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างปรากฏ
ขึ้นที่ประตูทางเข้าห้อง สิ่งนั้นมีรูปร่างและขนาดเท่ากับ
ร่างของคนนั่นเอง

ตามปกติข้าพเจ้ามีนิสัยค่อนข้างจะระแวงคนแปลก

หน้า ดั่งนี้คราวนี้จึงตกลงใจว่าจะรอดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น
ร่างขาวโพลนนั้นเคลื่อนตัวเข้ามาในห้อง วนไปรอบ ๆ
เตียงนอน ผ่านด้านที่ข้าพเจ้านอนอยู่ห่างไม่เกิน ๑ ฟุต
ในขณะที่ผ่านเลยไปทางด้านห้องน้ำ ซึ่งมีประตูจากห้อง
ข้าพเจ้าเปิดออกไปได้ ตอนนี้องข้าพเจ้ามีโอกาสสังเกต
ได้ว่าเป็นร่างของหญิงสันทัดคนหนึ่ง ผมยาวตรง ดวงตา
ลึก อายุอยู่ในราวกลางคน

ร่างนั้นเข้าไปอยู่ในห้องน้ำประมาณสักพักหนึ่ง แล้ว
ก็ออกมาและเดินรอบเตียงนอนอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึง
ลุกขึ้นนั่ง คือคงจะนั่งด้วยกายที่สองที่ถอดออกมาแล้ว
นั่นเอง และเอื้อมมือไปแตะตัวเธอ เพื่อจะทดลองดูว่า
จะสัมผัสถูกต้องได้หรือไม่

ร่างนั้นคงจะเห็นอาการเคลื่อนไหวของข้าพเจ้า จึง
หยุด และหันมามองข้าพเจ้า แล้วก็พูดขึ้น ในระหว่างที่
เธอพูดนั้น ข้าพเจ้าสามารถได้ยินถนัด และนอกจากนั้น
ยังสามารถเห็นหน้าตาและฝ่ามือหน้าตาที่อยู่เบื้อง
หลังเธอได้ตลอด โดยเห็น ผ่านทะลุ ตัวเธอไปนั่นเอง

“คุณจะทำอย่างไรกับภาพเขียนเหล่านี้น ?” เป็น

เสียงพูดของร่างนั้น และข้าพเจ้าก็เห็นริมฝีปากเคลื่อนไหวได้ถนัด

ในการตอบ ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไร ในตอนนั้น จึงได้ให้คำตอบให้เธอมีความหวังเป็นอย่างดี โดยตอบว่าข้าพเจ้าจะดูแลรักษาไว้เอง ขอให้เธออย่าเป็นห่วงเลย

เธอยิ้ม เมื่อได้ยินคำตอบของข้าพเจ้า ครั้นแล้วเธอก็ได้ยื่นมือออกมาทั้งสองข้าง พร้อมกับจับมือของข้าพเจ้า ไปบีบไว้ในระหว่างมือทั้งสองของเธอเป็นการแสดงความขอบคุณและดีใจ รู้สึกว่ามีมือนี้เป็นมือจริง ๆ มีความอบอุ่นเหมือนมือคนตามปกติ และก็เป็นมือที่มีชีวิตจริง ๆ เธอบีบมือของข้าพเจ้าเล็กน้อย แล้วปล่อยออก ต่อจากนั้นก็เคลื่อนกายไปรอบเตียงและออกจากประตูไป

ข้าพเจ้าคอยอยู่ต่อมาอีกพักหนึ่ง แต่ก็ไม่เห็นเธอกลับมาอีก จึงนอนลง กลับเข้ากายเนื้อตามเดิมแล้วลุกออกจากเตียง ออกจากห้องไปดูตามที่ต่าง ๆ จนทั่ว แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดแปลกปลอมเข้ามาเลย จึงได้กลับมาเขียนบันทึกเรื่องนี้ แล้วเข้านอนใหม่ และหลับไป

ต่อมาอีกสองสามวัน ข้าพเจ้าได้พบจิตแพทย์คนที่อาศัยอยู่ข้าง ๆ บ้านใหม่ ชื่อ **ดร. แชนวดี กาน** (แปลกอยู่อย่างหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ามักจะบังเอิญพบจิตแพทย์เสียเรื่อย) จึงได้ถามเขาว่าเขารู้จักเจ้าของบ้านที่ข้าพเจ้าเช่าอยู่ไหม

“รู้ครับ ผมรู้จักเขาดีทีเดียว” ดร. กาน ตอบ “คุณนายดับบลิว ได้ถึงแก่กรรมเมื่อประมาณ ๑ ปีมาแล้ว หลังจากนั้น สามีของเธอก็ไม่ยอมเข้าไปอยู่ในบ้านอีก เขาย้ายไปแล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย”

ข้าพเจ้าจึงกล่าวน่าเสียดายมาก เพราะบ้านหลังนี้น่าอยู่จริง ๆ

“ก็แต่ว่ามันเป็นบ้านของเธอผู้ภรรยาละ” ดร. กาน กล่าว “เธอถึงแก่กรรมในห้องที่คุณนอนอยู่นั้นแหละ”

ข้าพเจ้ากล่าวว่าน่าสนใจมาก และแสดงว่าเธอคงจะชอบบ้านหลังนั้นมากทีเดียว

“ชอบมากทีเดียว” ดร. กานตอบ “และโดยเฉพาะเธอชอบภาพเขียนมาก เธอเอาภาพเขียนเหล่านั้น

แขวนไว้ทั่วไปในบ้านนั้น กล่าวได้ว่าบ้านหลังนั้นคือชีวิตของเธอที่เดียว”

ข้าพเจ้าถามว่าเขามีรูปถ่ายของคุณนายเจ้าของบ้านหลังนั้นไหม

“เดี๋ยว ผมขอนึกก่อน” เขานั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “อ้อ นึกออกแล้ว ผมมีรูปหมู่อยู่รูปหนึ่ง เธอถ่ายรวมกันกับอีกหลายคน ผมจะลองหาดู”

ดร. คานกลับมาพร้อมด้วยรูปถ่ายหลังจากค้นหาอยู่พักหนึ่ง ในรูปถ่ายมีภาพทั้งชายและหญิง รวมกันประมาณ ๕๐ หรือ ๖๐ คน ส่วนมากก็มองเห็นแต่ศีรษะอยู่เรียงกันเป็นแถว ๆ เขาจ้องมองรูปอยู่พักหนึ่ง พร้อมกับกล่าวว่า “เธอคงจะอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งในภาพนี้เอง”

ข้าพเจ้าได้ชะโงกไปมองดูบ้าง หลังจากค้นหาอยู่ครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าก็ชี้ไปที่รูปหนึ่งซึ่งอยู่ในแถวที่สอง และถามเขาว่ารูปนั้นใช่ไหม

“นั่นละ ใช่แล้ว” ดร. คานตอบพร้อมก็จ้องมอง

ข้าพเจ้าด้วยความสงสัย แล้วเขาก็กล่าวว่า “ถ้าฉันคุณคงเคยเห็นรูปของเธอในบ้านนั้นมาแล้วเป็นแน่”

ข้าพเจ้ารับคำ แล้วเลยถามต่ออย่างทำเป็นไม่สนใจนัก ว่า คุณนายดับลิว มีลักษณะหรือนิสัยอะไรเป็นพิเศษ ผิดกับคนอื่นอยู่บ้างไหม

“เอ เท่าที่ผมนึกได้ในเวลานี้ ก็รู้สึกว่าจะไม่มีอะไรพิเศษนะ” เขากล่าว “แต่ผมจะต้องลองนึก ๆ ดูก่อน”

ข้าพเจ้าจึงขอบคุณเขา และบอกว่าจะต้องขอลากลับก่อน และพอหันหลังกลับจะเดินออกจากบ้าน ก็พอดีเขาเรียกให้ข้าพเจ้าหยุดก่อน

“ผมนึกออกแล้ว” เขากล่าว “เวลาที่เธอรู้สึกขบ-คุณใคร เธอมักจะจับมือของคนนั้นไปไว้ในมือทั้งสองของเธอแล้วบีบเบา ๆ เป็นไง เรื่องนี้พอจะเป็นประโยชน์กับคุณบ้างไหม ?”

ดร. คาน คงนึกไม่ถึงเลยว่า คำตอบของเขาตอนนี้ มีประโยชน์แก่ข้าพเจ้าอย่างมากมายเพียงใด

ตัวอย่างที่ ๓ แอ็กนิว บานสัน

ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทอยู่อีกคนหนึ่ง ชื่อ **แอ็กนิว บานสัน** เป็นคนอายุรุ่นเดียวกับข้าพเจ้า และเราทั้งสองมีอะไรเหมือนกันหลายอย่าง ข้าพเจ้ารู้จักเขามาเป็นเวลา ๘ ปี เขาเป็นนักบิน และได้เดินทางโดยเครื่องบินของบริษัทที่เขาทำงานอยู่บ่อยครั้ง เขาเป็นคนสนใจค้นคว้าเรื่องแรงต้านทานความโน้มถ่วงเป็นพิเศษ และเราได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันหลายครั้ง เขามีห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาเอง ซึ่งเขาใช้เป็นทีค้นคว้าในเรื่องนี้โดยเฉพาะ ในบรรดาเรื่องที่เราได้อภิปรายกันนั้น มีอยู่เรื่องหนึ่ง คือว่าในยุคที่เครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ มีราคาแพงมากเช่นนี้ ทำอย่างไรเราจึงจะมีวิธีทำการทดลองและสาริตเรื่องแรงต้านทานความโน้มถ่วงนี้ได้อย่างชัดเจน

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ข้าพเจ้ามีกิจธุระต้องเดินทางไปนครนิวยอร์ก และได้พักอยู่ในห้องของโรงแรมแห่งหนึ่ง โดยมีเวลาว่างเหลืออยู่ในตอนบ่ายชั่วโมงหนึ่ง ข้าพเจ้า

จึงตกลงใจว่าจะพักเอาแรงสักสิบหนึ่ง ตอนที่กำลังจะม่อยหลับนั้นเองก็ได้ยินเสียงของบานสนพูดขึ้นว่า

“มีหนทางที่จะพิสูจน์เรื่องแรงต้านทานความโน้มถ่วงได้จริง ๆ คุณจงลองสาธิตดูด้วยตนเอง เพราะถึงอย่างไรก็ได้รับการฝึกฝนในทางนี้มาแล้ว”

ข้าพเจ้าผลุดลุกขึ้นนั่งทันที ความม่งวงงุนหายไปดังปลิดทิ้ง ข้าพเจ้ารู้ดีว่าเสียงนั้นหมายถึงอะไร เป็นแต่ว่าข้าพเจ้ายังไม่มี ความกล้าพอที่จะทดลองให้เห็นจริงเท่านั้น แต่มีปัญหาคือ เหตุใดเสียงของ บานสนในความฝันครั้งนี้ จึงดูชัดเจนเหลือเกิน ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกา ก็เห็นว่า เป็นเวลา ๓ โมง ๑๕ นาที ตอนนีความม่งวงงุนหายไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นและออกไปข้างนอก

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาบ้าน ๒ วันต่อมา ก็รู้สึกว้ากกรรยาของข้าพเจ้าเจียบขริ่มไปมาก ข้าพเจ้าจึงถามเธอว่ามีเหตุอะไรเกิดขึ้น

“ดิฉันเห็นคุณกำลังมีงานยุ่งที่นิวยอร์ก ก็เลยไม่อยากจะรบกวนคุณให้ยุ่งใจมากขึ้นอีก” เธอตอบ “เดี๋ยวนี้

แอ็กนิว บานสัน ถึงแก่ความตายเสียแล้ว เครื่องบินของเขาขัดข้อง เขาพยายามนำลงในทุ่งนานอกเมืองโอไฮโอ แต่ไม่สำเร็จ”

พอได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็นึกถึงเสียงของ บานสัน ที่พูดกรอกหูข้าพเจ้าตอนที่อยู่ในโรงแรมที่นิวยอร์กขึ้นมาได้ จึงถามเธอว่าเขาถึงแก่ความตายเมื่อ ๒ วันมาแล้ว ตอนบ่าย ๓ โมง ๑๕ นาทีใช่ไหม

เธอมองข้าพเจ้าอยู่เป็นครูใหญ่จึงตอบรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

แต่เธอไม่ได้ถามข้าพเจ้าว่ารู้เช่นนั้นได้อย่างไร ดูเธอจะรู้มานานแล้วว่า ข้าพเจ้าคงจะรู้ได้เองเสมอในเรื่องเช่นนี้

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าพยายามสงบใจอยู่เป็นเวลานานหลายเดือน เพื่ออดใจไม่ให้คิดอยากจะ “ไปเยี่ยม” บานสัน เหมือนดังที่เคยไปเยี่ยมคนอื่น ๆ มาแล้ว ข้าพเจ้าคิดเอาเองโดยไม่ต้องมีเหตุผลมาอ้างอิงหรือยืนยันว่า ในกรณีของความตายอย่างรุนแรงเช่นนี้ เขาคงจะต้องใช้

เวลาพักผ่อนนานพอดู ข้าพเจ้าไม่อาจรับรองว่าความคิด
เช่นนี้จะถูกต้อง แต่ก็คิดว่ามันน่าจะเป็นเช่นนั้น

แต่พอนานเข้า ข้าพเจ้าก็ชักจะอดใจไม่ไหว ดังนั้น
บ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็เตรียมตัวไปเยี่ยม
บานสัน จนได้

หลังจากเตรียมตัวอยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง ข้าพเจ้า
ก็ “หลุด” ออกมาจากกายเนื้อได้ ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่
ได้เดินทางอย่างรวดเร็วไปในความมืด พร้อมกับท่องชื่อ
แอ็กนิว บานสัน อยู่ในใจไปตลอดเวลา

พักหนึ่งข้าพเจ้าก็หยุด หรือจะว่าถูกบังคับให้หยุด
ก็คงจะได้ ตอนนีู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ในห้องที่ค่อนข้างมืด
มีใครคนหนึ่งพยุงร่างกายของข้าพเจ้าไว้ให้อยู่ในท่ายืน
หลังจากคอยอยู่ครู่หนึ่ง ก็ปรากฏว่า มีปุยมเมฆขาวกลุ่ม
หนึ่งปรากฏ พุ่งขึ้นมาจากช่องแห่งหนึ่งที่พื้นที่อยู่ข้างหน้า
เมฆกลุ่มนั้น เริ่มปรากฏเป็นรูปร่างคนเข้าทุกที และมี
บางสิ่งบางอย่างบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่า ในเมฆกลุ่มนั้น
คือบานสันนั่นเอง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่สามารถมอง

เห็นร่างของเขาได้ถนัด ถึงกับจะจำได้โดยไม่ผิดพลาดก็ตาม มีเสียงของเขาพูดออกมาอย่างตื่นเต้น แต่ก็แสดงถึงความสุขหรือความยินดีว่า

“นี่แน่ะบ๊อบ คุณคงจะไม่เชื่อเลยว่ามันเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์เหลือเกิน ตั้งแต่ผมได้ผ่านเข้ามาอยู่ในที่นี่แล้ว”

เท่านั้นเอง สำหรับการไปเยี่ยมบานสัน ต่อจากนั้น ปุยมะเมกลุ่มนั้นก็เริ่มคืนตัวหายเข้าไปในช่องที่ปรากฏออกมา มือของใครคนหนึ่งที่ยุงข้าพเจ้าไว้ที่ข้อศอกก็กระตุ่นให้ข้าพเจ้ากลับออกไปจากที่นั่น และในไม่ช้า ข้าพเจ้าก็กลับมาเข้ากายเนื้อตามเดิม

ดู ๆ เรื่องทั้งสอง คือ **บานสัน** กับ **ดร. กอร์ดอน** นี้ก็ออกจะมีสิ่งที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือคนทั้งสองคงจะมีเรื่องใหม่ ๆ และประสบการณ์ใหม่ ๆ ในโลกใหม่มากเกินไป จนไม่มีเวลาพอที่จะมาสนใจในเรื่องเก่าของโลกเก่า ๆ นี้อีกต่อไปแล้ว

สมมติว่าท่านผู้อ่านจะคิดว่ามันเป็นภาพมายาหรือ

ภาพลวงตาที่ข้าพเจ้าคิดฝันไปเอง ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ซ้ำแบบใครเลยทีเดียว ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านพบที่ไหนมาก่อนว่า จะมีใครได้พบภาพลวงตาเกี่ยวกับคนที่จากโลกนี้ไปแล้วเช่นนี้ และสมมติว่ามันเป็นภาพลวงตาจริง ท่านจะเอาหลักนี้มาอธิบายเหตุการณ์ที่เสียงมารรอกหูข้าพเจ้าในโรงแรม ที่นิวยอร์กได้อย่างไร เหตุไรจึงมีความบังเอิญอย่างถูกต้องกับความเป็นจริงในภาพลวงตาเช่นนั้น

ตัวอย่างที่ ๔ คุณพ่อของข้าพเจ้า

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ บิดาของข้าพเจ้าถึงแก่กรรม โดยมีอายุได้ ๘๒ ปี อันที่จริง เมื่อเล็ก ๆ ข้าพเจ้าไม่ค่อยถูกกับบิดาของข้าพเจ้านัก เคยแข็งข้อเอาบ่อย ๆ แต่พอโตขึ้น กลับรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น

ท่านเป็นลมครั้งหนึ่งเมื่อหลายเดือนก่อนหน้านี้ และตั้งแต่นั้นก็ทำให้ท่านเป็นอัมพาตและพูดไม่ได้เลย การพูดไม่ได้นี้เป็นเรื่องที่ทรมานใจท่านมาก โดยเฉพาะ

เมื่อคำนึงถึงความจริงที่ว่าท่านเป็นนักภาษาศาสตร์ และตลอดชีวิตของท่านได้อุทิศให้แก่การศึกษาและการสอนเรื่องภาษาต่าง ๆ ตลอดมา

ในระยะเวลานี้ ทุกคราวที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยม ท่านจะแสดงอาการว่า ได้พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะพูดให้ข้าพเจ้าทราบถึงความในใจของท่าน เป็นอาการที่ทำให้ข้าพเจ้าตื่นตันใจอย่างยิ่งด้วยความสงสารและเห็นใจในความทุกข์ของท่าน แม้ปากของท่านจะเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ แต่ดวงตาของท่านก็จ้องมองข้าพเจ้าด้วยอาการอันขอร้องให้ข้าพเจ้าเข้าใจในความคิดและความรู้สึกของท่าน เท่าที่ท่านจะทำได้ก็คือมีเสียงครางเบา ๆ ออกมาจากลำคอเท่านั้น ข้าพเจ้าก็พยายามพูดปลอบใจไปเท่าที่จะทำได้ ส่วนท่านก็พยายามจะพูดตอบให้ได้ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ท่านจะสามารถเข้าใจคำพูดของข้าพเจ้าได้หรือเปล่า

ท่านถึงแก่ความตายอย่างสงบ ในขณะที่กำลังหลับในตอนบ่ายวันหนึ่ง อันที่จริง ท่านก็มีชีวิตที่ได้รับความสำเร็จในการทำงานอย่างน่าภูมิใจแล้ว ดังนั้น ความตาย

ของท่านจึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกหลายอย่างระคนกัน คือใจหนึ่งก็เศร้าใจที่ท่านต้องจากไป แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นความโล่งใจที่ท่านได้พ้นความทุกข์ทรมานไปเสียได้

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ความจริงอันมีค่าสำหรับชีวิตจากท่านหลายประการด้วยกัน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าต้องระลึกถึงท่านด้วยความกตัญญูตลอดไป

สำหรับในขณะนี้ เนื่องจากเป็นการจากไปของบุคคลผู้ใกล้ชิดที่สุดในครอบครัวของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจึงต้องใช้หลักความจริงที่เรียนรู้มาให้เป็นประโยชน์มากที่สุด และก็เป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าจะได้ใช้ความเชื่อในหลักการที่ค้นพบมาให้เป็นประโยชน์มากที่สุดด้วย

ข้าพเจ้าคอยหาโอกาสโดยสงบอยู่เป็นเวลานานหลายเดือน สาเหตุทั้งนี้ส่วนหนึ่งก็เนื่องมาจากการงานส่วนตัวด้วย เพราะในระหว่างนั้นบังเอิญมีเรื่องธุรกิจมากมาย จนหาเวลาพักผ่อนเพื่อคลายอารมณ์อย่างแท้จริงไม่ได้เลย ต่อมา คิณหนึ่งข้าพเจ้าตื่นขึ้นเมื่อเวลา ๓ นาฬิกา และรู้สึกว่าสมควรจะลองไปเยี่ยมท่านได้แล้ว

ข้าพเจ้าดำเนินตามกรรมวิธีที่เคยปฏิบัติ และก็รู้สึกว่ ความสั่นสะเทือนภายในเกิดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ครู่หนึ่งข้าพเจ้าก็ออกมาจากภายในได้อย่างง่ายดาย และรู้สึกตัวว่า ลอยขึ้นไปอย่างเป็นอิสระในความมืด คราวนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้การกำหนดจิตด้วยการท่องชื่อของท่านไว้เหมือนอย่างที่เคยทำในคราวก่อน ๆ แต่ใช้ความนึกถึงท่านโดยตรงเป็นเครื่องนำทาง

รู้สึกว่ เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วไปในความมืด รอบข้างข้าพเจ้ามองไม่เห็นอะไรเลย ที่รู้สึกว่ มีการเคลื่อนไหว ก็เพราะมีลมพัดผ่านตลอดเวลา เป็นลมที่หนัก ๆ หนัก ๆ คล้ายกับมีสภาพเป็นของเหลวฉะนั้น ดังนั้นความรู้สึกที่เกิดขึ้น จึงมีลักษณะคล้ายกับเป็นการลอยผ่านไปใต้น้ำหลังจากการดำดิ่งลงมาจากที่สูงฉะนั้น ทันใดก็รู้สึกตัวว่ หยุดก็กลง แผลกอยู่อย่างหนึ่งที่คราวนี้ไม่ปรากฏว่ มีใครมาช่วยทำให้หยุด หรือมีมือของใครมาช่วยพยุงข้าพเจ้าไว้ได้ข้อคอกเหมือนครั้งก่อน ๆ ข้าพเจ้ากวาดสายตาไปรอบ ๆ ก็พอจะมองเห็นว่ เป็นห้องใหญ่ มีแสงสว่างสลัว ๆ

ดูเหมือนข้าพเจ้าจะรู้ขึ้นเองโดยทางใดก็ไม่อาจทราบได้ว่า สถานที่นี่คือโรงพยาบาลหรือไม่ก็สถานพักฟื้นแห่งใดแห่งหนึ่ง แต่เท่าที่เห็นก็ไม่ปรากฏว่ามีเครื่องมือทางแพทย์ที่เราใช้กันในโลกมนุษย์ปรากฏอยู่เลย ข้าพเจ้ามองดูรอบ ๆ พร้อมกันนั้นก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี นอกจากจะคิดว่า ไม่ช้าคงจะได้เห็นบิดาของข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเป็นแน่

ห้องที่ข้าพเจ้าเข้าไปยืนอยู่นั้นเป็นห้องใหญ่ และมีประตูเปิดออกไปสู่ห้องอื่นได้อีกหลายประตูด้วยกัน ข้าพเจ้าจึงมองไปที่ประตู ๒ แห่ง ซึ่งมีคนเข้าออกหลายคน แต่ไม่มีใครสนใจข้าพเจ้าเลย จนทำให้รู้สึกวุ่นวายกลัวจะมาผิดที่เสียแล้ว

ห้องที่สามเป็นห้องเล็ก ๆ ขนาดกุฏิพระ มีหน้าต่างเล็ก ๆ อยู่สูงขนาดระดับไหล่ และอยู่ทางด้านตรงข้ามกับประตู มีชายคนหนึ่งยืนพิงกำแพงมองออกไปข้างนอก หน้าต่างหันหลังให้ข้าพเจ้า ดังนั้นในขณะที่ข้าพเจ้าก้าวเข้าไปในห้อง จึงยังไม่ได้เห็นหน้าของเขา

ครั้นแล้วเขาก็หันกลับมาและเห็นข้าพเจ้า ดวงหน้าของเขาแสดงความประหลาดใจอย่างยิ่ง และแล้วคุณพ่อ “ที่ตายไปแล้ว” ก็พูดกับข้าพเจ้า

“เอ๊ะ นี่ลูกมาทำอะไรอยู่ที่นี่นะ ?” ท่านพูดด้วยความประหลาดใจคล้าย ๆ กับคนที่เดินทางไปค่อนโลกแล้ว มาพบคนที่อยู่ทางบ้านข้างหลังเข้าโดยไม่ได้นึกฝันจะนั่น

แต่ข้าพเจ้าพูดไม่ออกในตอนนั้น เพราะความรู้สึกตื่นเต้นมีมากเกินไป จึงได้แต่ยืนอยู่เฉย ๆ คุณพ่อของข้าพเจ้าตรงเข้ามาหาพร้อมกับกางแขนออก พอมาถึงตัวท่านก็จับข้าพเจ้าไว้ที่ใต้แขนทั้งสองข้าง และยกตัวข้าพเจ้าขึ้นสูง พร้อมกับหมุนตัวไปรอบ ๆ ในทำนองเดียวกันกับที่ท่านเคยอุ้มข้าพเจ้าเมื่อยังเป็นเด็ก ๆ อยู่นั่นเอง

หลังจากที่ท่านได้ปล่อยข้าพเจ้าลงแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ถามท่านว่า เต็มวันนี้ท่านรู้สึกสบายดีแล้วหรือ

“สบายดีทีเดียว ลูก” ท่านตอบ “ไม่มีความเจ็บปวดเหลืออยู่อีกแล้ว”

แต่คำถามของข้าพเจ้าดูเหมือนว่าจะไปทำให้ท่านนึกถึงสิ่งที่ท่านควรจะลืมไปเสียจะดีกว่า คือความเจ็บปวดของร่างกายเนื้อเดิม ดังนั้นพอพูดเสร็จ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าคุณมีอาการหมดเรี่ยวหมดแรงลงไปเป็นอย่างมาก ท่านหันหน้าไปทางอื่น และแล้วก็ดูเหมือนว่าจะลืมไปเลยว่าข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่นั่นกับท่านด้วย ดูท่านผอมลงไป และรูปร่างของท่านนั้นในขณะนั้นก็คล้ายกับคนอายุอยู่ในราว ๕๐ ซึ่งทั้งนี้ข้าพเจ้าคิดเทียบเอาตามรูปถ่ายเก่า ๆ ของท่าน

เป็นอันว่าการพบของเราจะต้องยุติลงเพียงแค่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกขึ้นมาเช่นนั้น พร้อมกับค่อย ๆ ถอยออกมาจากห้องและหันหลังกลับ เดินทางมาเข้าร่างเดิม ซึ่งในตอนขากลับนี้รู้สึกว่าเร็วกว่าขาไปมาก

มีปัญหาที่น่าคิดอยู่อย่างหนึ่ง คือคุณพ่อของข้าพเจ้าคงจะต้องได้รับความทรมานมากทั้งทางกายและใจเพราะท่านไม่สามารถบอกให้ผู้อื่นเข้าใจ และช่วยท่านบรรเทาอาการเจ็บป่วยของร่างกายได้อย่างไร ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ร่างกายเนื้อนี้คงจะเป็นที่จำขังที่ทารุณมากที่สุดทีเดียว

และการหันไปจากมันเสียได้ด้วยความตายก็คงจะเป็นการหันทุกข์จากที่คุมขังไปได้เป็นอย่างดี

จนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ยังคิดไม่ตกว่า ควรจะไปเยี่ยมท่านอีกสักครั้งดีไหม มันอาจจะเป็นการดีก็ได้หรือ อาจจะเป็นการไม่สมควร (เพราะจะรื้อฟื้นสัญญาในอดีตของท่านเข้าอีก) ก็ได้ ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ถูกจริง ๆ

อันที่จริง ยังมีประสบการณ์เรื่องอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้าโดยตรง แต่ก็มีผลกระทบต่อใจมากพอ ๆ กัน ทั้งหมดนั้นก็ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความเชื่อมั่นในหลักการที่กล่าวได้ว่า **จะเป็นการปฏิวัติแนวความคิดและความเชื่อมั่นของคนสมัยปัจจุบันอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือ คือชนิดที่คนสมัยปัจจุบัน (ผู้เชื่อแต่ในเรื่องวัตถุอย่างเดียว) จะตามกันไม่ทันเลยทีเดียว** แต่หลักการใหม่ ๆ ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้แหละ จะทำให้เราเห็นได้อย่างชัดเจนตามความเป็นจริงว่า ความทุกข์และความสุขต่าง ๆ ของเราในโลกนี้ ล้วนเป็นสภาพที่มีความสำคัญเพียงน้อยนิดเดียว ไม่ควรที่จะยึดถือเป็นแก่นสารเลย เพราะชีวิตของเราบนดาวพระเคราะห์ดวงนี้

ก็เปรียบเสมือนช่วงเวลาที่ทำค่าไม่ได้เลย เมื่อเทียบกับระยะเวลาแห่งความเป็นอยู่อันไม่มีที่สิ้นสุด (ในภพภูมิอื่น) แนวความคิดนี้เองจะทำให้มนุษย์เรามีโอกาสได้ตระหนักถึงความจริงซึ่งมีขอบเขตไพศาลเกินกว่าที่จิตสำนึกของเขาจะคาดคะเนไปถึงได้ และมันจะเป็นความจริงที่ยั่วยุผู้ที่ช่างคิดให้ครุ่นคิดคำนึงอยู่เรื่อยไป และก็จะทำให้ผู้ที่คิดว่าตนมีสติปัญญา (ในทางวัตถุ) อันสูงลิ่วซึ่งนั้น จะต้องพบข้อบกพร่องของตนเองอยู่เรื่อยไปเหมือนกัน

ถ้าท่านได้อ่านเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้ว ท่านก็จะตระหนักถึงความจริงที่ว่ามนุษย์เราสามารถจะมีชีวิตและสืบต่อนิสัยใจคอของเราได้ต่อไป โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยกายเนื้อนี้เลยก็ได้จริง ๆ

และถ้าความจริงที่กล่าวมานี้ทำให้ท่านรู้สึกมีความหวังใหม่ ๆ ขึ้นมาบ้าง (เพราะไม่คิดว่าจะต้องพึ่งพาอาศัยหรือเป็นทาสของกายเนื้อนี้อยู่ตลอดไป) ก็นับว่าความพยายามของข้าพเจ้าได้ให้ผลคุ้มค่าแล้ว

บทที่ ๗

นรก-สวรรค์ ขยู่ใต้ไถน ?

ถ้ามนุษย์เรามีกายที่สองจริง และถ้ากายที่สองไม่ได้ตายตามไปกับกายที่หนึ่งจริง ๆ และยิ่งกว่านั้น ถ้าบุคลิกภาพหรืออรรถยาศัยใจคอของแต่ละคนยังสืบต่อไปได้กับกายที่สอง ซึ่งเป็นกายใหม่ในรูปเก่าได้จริง ๆ แล้วก็คิดว่าเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไร ? นี่แหละ เราก็มาถึงปัญหาเก่าแก่ ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็ยังคงต้องการคำตอบอยู่เหมือนเดิม

จนถึงทุกวันนี้ ก็นับเป็นปีที่ ๑๒ ของประสบการณ์นอกกายเนื้อของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่อาจกล่าวได้ว่า ได้พบประจักษ์พยานอย่างแน่นอน ซึ่งแสดงว่าสวรรค์และพระผู้เป็นเจ้ามีอยู่จริง ๆ ดังที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ไบเบิล

นั้น แต่หรือว่าบางทีข้าพเจ้าอาจจะได้พบแล้วแต่ตนเองไม่รู้จักหรือไม่เข้าใจเสียเอง ก็อาจเป็นไปได้กระมัง คิดไปคิดมา เรื่องเช่นนี้ก็มิมีทางที่จะเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน คือมันเป็นเครื่องแสดงว่าข้าพเจ้ายังมีคุณธรรมไม่สูงพอนั่นเอง แต่กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นมานั้นอาจเป็นของจริง หรือเป็นพื้นฐานของความจริง แต่ทว่าข้อความในคัมภีร์นั้นอาจถูกบิดเบือนไปจากการจดจำหรือคัดลอกกันมาผิด ๆ เป็นเวลาหลายต่อหลายศตวรรษแล้วก็ได้

ลองคิดกันถึงเรื่องการสวดอันวอน ซึ่งเราถือกันว่าเป็นหนทางเดียวที่ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แต่เท่าที่เราได้รับการสั่งสอนให้สวดอันวอนกันอยู่ทุกวันนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า มันเป็นเหมือนการที่เราท่องสูตรเคมีไปเหมือนนกแก้วนกขุนทอง โดยไม่ได้รู้เลยว่ามันมีความหมายอย่างไร หรือว่าไม่เคยรู้เลยว่าธาตุที่ประกอบกันเป็นสูตรนั้น ๆ มีลักษณะและสภาวะเป็นอย่างไร หรืออีกอย่างหนึ่งก็คล้าย ๆ กับการที่เด็ก ๆ ของเราร้องเพลง “สะพานลอนดอนจะพังแล้ว” (London Bridge Is Falling Down) ซึ่งเขาก็ร้องส่งเดชไปตามเนื้อและทำนองเช่นนั้น

เอง โดยที่แกก็หาไม่รู้ว่ามีเนื้อความว่าอะไร นี่แหละอารยธรรมของเรามีเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้มา พัวพันอยู่เต็มไปหมด และเรื่องการสวดอ้อนวอนพระเจ้า ก็เป็นเรื่องหนึ่งในบรรดาเรื่องเหล่านี้

แต่บางครั้ง และในบางแห่งก็ดูจะมีผู้เข้าใจเรื่องโดย ถ่องแท้อยู่เหมือนกัน เขาพยายามสั่งสอนคนอื่นให้เข้าใจถึงวิธีการและเจตนารมณ์ที่แท้จริง แน่ละ ในการสอนนี้ก็มีบางคน que เข้าใจถึงเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังบ้าง แต่บางคนก็เป็นแบบเดิม คือ ไปติดอยู่แต่คำพูด ต่อมา คำพูดนั้น ๆ ก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลาอีก ครั้นแล้วหลักการและเจตนารมณ์ที่แท้จริงก็ค่อย ๆ เลือนหายไป (เหลือแต่คำพูด) จนกระทั่งช้า ๆ นาน ๆ ก็มีผู้มาค้นพบหลักการและเจตนารมณ์เดิมเข้าอีก ซึ่งอาจจะเป็นการโดยบังเอิญก็ได้ ข้อสำคัญก็คือ ในการค้นพบหลักการและเจตนารมณ์ที่อยู่เบื้องหลังนั้น ก็เป็นการยากที่ผู้ค้นพบจะสามารถทำให้ประชาชนเห็นว่า วิธีการอย่างเก่าซึ่งถือกันมาเป็นเวลานานแสนนานแล้วนั้น ยังไม่ถูกต้องนัก

นี่คือความเห็นของข้าพเจ้าเท่าที่พอจะกล่าวสู่กันฟัง

ได้ คือว่าวิธีการเก่า ๆ ของเรานั้น ยังไม่เพียงพอ หรืออีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะข้าพเจ้ายังมีคุณสมบัติไม่พอเสียเองก็ได้ หรืออีกประการหนึ่งอีกที คืออาจเป็นเพราะว่าวิธีการสดอ่อนวอนที่ข้าพเจ้าใช้อยู่ยังเป็นการไม่เพียงพอเอง หรือว่ายังไม่สมควรนักก็ได้ กล่าวโดยสรุปก็คือ เท่าที่ได้ลองใช้มาแล้วนั้นปรากฏว่ามันไม่ค่อยได้ผลเสียเลย

ตัวอย่างที่ ๑

ขอยกตัวอย่างสักเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้ ในการออกไปจากร่างกายเนื้อครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังเดินทางกลับมามีอย่างปกติ ซึ่งก็คิดว่าคงจะไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นเป็นแน่ แต่ครั้นแล้ว จู่ ๆ ข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกตัวว่า ได้ปะทะเข้ากับสิ่งกีดขวางซึ่งดูคล้ายกับจะเป็นกำแพงขวางหน้าอยู่ โดยไม่นึกฝัน เจ้าสิ่งนี้ปรากฏว่าเป็นกำแพงที่บีบแข็งจริง ๆ มันกั้นขวางหน้าอยู่พอดี ทำให้ข้าพเจ้าหมดทางไปขึ้นมาโดยฉับพลัน ความจริงในตอนนั้นข้าพเจ้าก็

ไม่ได้รู้สึกเจ็บตัวมากมายนัก เป็นแต่ความรู้สึกจะตกใจเสียมากกว่า

ลองเอามือคลำดู ก็รู้สึกว่าเป็นวัตถุที่บแข็ง คล้าย ๆ กับจะทำด้วยแผ่นเหล็กกล้าเชื่อมติดกันไว้จะนั้น แต่ละแผ่นมีลักษณะโค้ง ๆ คล้ายกับจะเป็นส่วนหนึ่งของลูกโลกอะไรอย่างหนึ่งจะนั้น

ลองผลัดดู แต่ก็ไม่ไหว ลองขึ้นไปข้างบน ลงมาข้างล่าง ไปทางซ้าย ย้ายมาทางขวาก็ไม่เป็นผล ทำอย่างไรดี เพราะข้าพเจ้ารู้แน่ว่าร่างกายเนื้อของข้าพเจ้าอยู่ทางด้านหลังของเจ้าแผ่นเหล็กประหลาดนี้แน่นอน ข้าพเจ้าพยายามดึง ดัน ผลัก แกะ และอะไร ๆ ทุกอย่างเท่าที่จะทำได้อยู่กับมันประมาณ ๑ ชั่วโมงก็ไม่มีผลคืบหน้า จึงต้องลองใช้วิธีสวดอ้อนวอนดู พยายามใช้การสวดอ้อนวอนหมดทุกแบบเท่าที่ได้เคยเรียนรู้มา พร้อมทั้งยังได้คิดขึ้นเองอีกด้วยเท่าที่จะนึกคิดได้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในระหว่างนั้นได้ใช้ความพยายามทางใจอย่างมหาศาล คือไม่ได้สวดอ้อนวอนเล่น ๆ เหมือนดังที่เคยทำมาบ่อย ๆ เลย เพราะข้าพเจ้าตกใจมากจริง ๆ มีวิธี

การหรือกำลังใจแคไหนก็นำออกมาใช้หมด แต่ก็ไม่เป็นผล ข้าพเจ้าถูกตรึงอยู่กับที่เสียแล้ว ดูท่าว่าจะกลับไปเข้าร่าง กายเนื้อไม่ได้ เพราะเจ้าแผ่นเหล็กวิฤตถารนี้เอง

มาถึงตอนนี้ ชักเริ่มเสียขวัญแล้ว ข้าพเจ้าตะกุก ตะกายใหญ่ ปากก็ร้องโวยวายพร้อมกับสะอื้นไปด้วย แต่ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่มีผลอีก จนกระทั่งหมดแรงไปเอง เมื่อหมดท่าข้าพเจ้าก็เลยหมดฤทธิ์ ต้องล้มตัวลงนอน กลิ้งอยู่ตรงหน้ากำแพงอันหนาและเย็นชืดนั้นเอง

ไม่ทราบเหมือนกันว่าได้นอนกลิ้งอยู่ ณ ที่นั้นเป็น เวลานานสักเท่าไร จึงได้ค่อยได้สติขึ้นมาคิดหาทางแก้ไข สถานการณ์ต่อไป ข้าพเจ้าจะทนอยู่ในสภาวะเช่นนี้ได้ อย่างไร มันเป็นสถานการณ์แปลกประหลาดที่ข้าพเจ้า ยังหาทางออกไม่ได้ ข้าพเจ้าลองหวนนึกดูว่า ตนเองได้ เคยตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้มาก่อนหรือไม่หนอ ?

ลองนึกทบทวนย้อนหลังไปหลายปี นึกถึงวันหนึ่ง ข้าพเจ้ากับเพื่อนคนหนึ่งได้ซื้อเครื่องบินมาลำหนึ่งเป็นเครื่อง ที่เรายังไม่รู้จักคุ้นเคยกับทางบินของมันนัก เหตุผลที่ซื้อ

ก็คือว่ามันราคาถูกดี และก็ยังคงอยู่ในสภาพที่ดีด้วย หลังจากซื้อมาแล้ว เราได้ลองบินเล่นอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ หลายครั้ง และครั้งนั้นก็เกิดความคิดว่าจะต้องลองนำมันบินผาดโผนดูสักที เราได้ขอยืมร่มชูชีพมาได้ แล้วก็ติดเครื่องเร่งขึ้นไปถึงระดับหนึ่งหมื่นฟิต จากการทดลองบินผาดโผนท่าง่าย ๆ ก็รู้สึกว่ามันตอบสนองต่อการบังคับควบคุมได้ดี จึงคิดว่าจะลองทำดูอีกที เราได้งยหัวขึ้นได้หาระดับสูง และกำลังจะลงดำดิ่งมาอีก แต่ครั้งนี้ปรากฏว่ามันควงส่ว่านลงมาดื้อ ๆ เราได้พยายามแก้ไขมันทุกวิถีทาง ตามตำรับตำราที่ได้เล่าเรียนและฝึกหัดมาซึ่งครั้งก่อน ๆ ก็เคยใช้ได้ผลดี แต่ครั้งนี้ไม่ได้ผลเลย เครื่องบินพุ่งเข้าสู่พื้นดินท่าเดียว ยิ่งแก้ก็ดูว่าจะยิ่งหนักขึ้น และบัดนี้พื้นโลกข้างล่างก็ดูเหมือนจะลอยละลิวเข้ามาหาเราอย่างรวดเร็ว และใกล้เข้ามาทุกขณะ

บิล หันมามองข้าพเจ้า หน้าของเขาขาวซีด เสียงเขาตะโกนออกมาว่า “ออกเถอะอยู่ไม่ได้แล้ว”

อันที่จริง ข้าพเจ้าก็กำลังเตรียมตัวจะกระโจนออกอยู่แล้วเหมือนกัน ที่ยังรีรออยู่บ้างก็เพราะความเสียดาย

เงินที่ได้อุตสาหกรรมเก็บหอมอมริบไว้เป็นเวลานาน กว่าจะซื้อเครื่องบินลำนี้ได้ ในตอนนั้นข้าพเจ้าหาเหตุผลอยู่ในใจว่า เราได้พยายามลองอะไรมาหลายอย่างแล้ว ตามที่กฎข้อบังคับเขาวางไว้ มีที่ยังไม่ได้ลองก็อีกอย่างหนึ่งคือสิ่งที่เขาห้ามไว้นั่นเอง ไหน ๆ เรื่องก็มาถึงขนาดที่แก้ไขไม่ได้แล้วข้าพเจ้าควรลองทำสิ่งที่เขาห้ามไว้สักหน่อยจะเป็นไรไปนักเทียว ถึงอย่างไร ๆ มันก็คงไม่มีทางขาดทุนยิ่งไปกว่านี้อีกแล้วไม่ใช่หรือ ?

มือเร็วเท่าความคิด ข้าพเจ้าโยกคันบังคับไปทางด้านหลังซึ่งเป็นทิศทางที่เขาห้ามเด็ดขาดในขณะที่เครื่องบินกำลังควงสว่าง แต่มันกลับได้ผลอย่างวิเศษ เครื่องบินเงยหัวขึ้นได้และไต่ขึ้นหาระดับสูงอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นข้าพเจ้าก็พยายามร่อนจนอยู่ในระยะที่ปลอดภัย ในที่สุดเราก็พามันลงมาถึงพื้นโลกโดยสวัสดิภาพ ซึ่งปรากฏว่าเราทั้งสองคลานออกมา ตัวสั่นด้วยความตกใจยังไม่หายดีทั้งคู่ เราได้บินผาดโผนเป็นวงกลมแบบควงออก ซึ่งเป็นท่าที่เสี่ยงอันตรายกว่าแบบควงเข้ามาใกล้เกินไป อันที่จริงเรายังไม่เคยเห็นใครทำเช่นนี้มาก่อนเลยเสียด้วยซ้ำ นี่ถ้าให้ทำอีกครั้งก็เป็นไม่ยอมเด็ดขาด

เมื่อนึกถึงเรื่องการดำดิ่งควงสว่างแบบออกเช่นนี้แล้ว ก็ย้อนกลับมานึกถึงปัญหาเฉพะหน้า ดูเปรียบเทียบกัน บ้างเช่นเดียวกับในเรื่องควงสว่าง ข้าพเจ้าได้ลองหมด แล้วทุกทาง เท่าที่คิดว่าจะเป็นผลดี เช่นดันไปข้างหน้า ข้างบน ข้างล่าง ข้างซ้าย และข้างขวาซึ่งทั้งหมดมันก็ไม่เป็นผล

ตกลงมันก็เหลืออีกวิธีเดียวแบบควงสว่างนั่นเอง คือ วิธีที่ฝืนกฎแห่งเหตุผล และดูไม่ค่อยจะเข้าท่าเลย แต่ ไหน ๆ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ถ้าจะลองดูสักหน่อย มันก็ คงไม่เสียอะไรมากไปกว่านี้มิใช่หรือ

เอาละ ข้าพเจ้าตกลงลองวิธีที่เหลือซึ่งดูมันออกจะ วิตถารสิ้นดี ผล ข้าพเจ้ากลับมาเข้าร่างกายเนื้อได้จริง ๆ ในครู่ต่อมา

ก็ทางไหนล่ะ ท่านผู้อ่านคงอยากทราบ ก็ทางที่ เหลือ คือถอยหลังกลับไปนั้นแหละมันเหลืออยู่ทางเดียว และมันก็ได้ผลจริง ๆ อย่างอัศจรรย์ ข้าพเจ้าถอยหลัง กลับไปยังทิศทางเดิมที่มา แล้วก็เดินทางต่อไปได้โดยสะดวก

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้ หรือถ้าท่านจะถามว่า เจ้ากำแพงเหล็กนั้นคืออะไร มันมาขวางทางอยู่ได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้อีกตามเคย

บางท่านอาจจะกล่าวว่า การสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ว่าจะไร้ผลเสียทีเดียว เพราะถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ได้กลับมาด้วยความสวัสดิภาพแล้วไม่ใช่หรือ ? อาจจะใช่กระมังแต่ข้าพเจ้าก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันไม่ได้เป็นไปอย่างที่ทางศาสนาสอนไว้เลยนี่ คือไม่เห็นมีเทพยดาที่ไหนเหาะกระวีกระวาดมาช่วยเหลือข้าพเจ้าให้ได้เห็นใจกันสักหน่อย

ตัวอย่างที่ ๒

อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าไปเยี่ยมน้องชายของข้าพเจ้าและครอบครัวของเขาที่บ้าน แล้วเลยถือโอกาสค้างคืนที่บ้านของเขาเลย คืนนั้นรู้สึกเพลีย ดังนั้นพอเข้าห้องนอนได้ก็เตรียมตัวนอนเลยทีเดียว โดยไม่ได้ทราบว่าจะหัวเตียงนอนของข้าพเจ้าอยู่ชิดกับฝาประจันห้อง ซึ่งทาง

อีกฟากหนึ่งเป็นห้องที่หลานสาวอายุ ๔ ขวบนอนอยู่
เตียงของแกก็ตั้งชิดฝาด้านหัวเตียงของข้าพเจ้าพอดี

พอล้มตัวลงนอน ก็เกิดความลึนสะเทือนภายในอีก
เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เลยเกิดความคิดว่า ดีเหมือนกัน
ไหน ๆ มาแล้ว ก็ลองออกไปจากกายเนื้อเพื่อลองสำรวจ
ดูอะไร ๆ ในสถานที่ไกลจากบ้านของตัวเองสักครึ่งเดือน
จะได้เกิดความรู้แปลก ๆ ขึ้นมาบ้าง

พอออกจากกายเนื้อ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีร่าง ๓ ร่าง
ในห้องนั้น ข้าพเจ้าจึงระวังตัวคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ กายเนื้อ
ก่อน ยังไม่อยากจะออกไปห่างนัก เดียวจะกลับเข้าที่เดิม
ไม่ได้อีก ปรากฏว่าร่างทั้งสามนั้นอย่างเข้ามาใกล้ ๆ และ
ก็เริ่มดึงข้าพเจ้าทีเดียว มันไม่ใช่เป็นการดึงอย่างรุนแรง
เท่าใดนัก แต่ก็เป็น การดึงอย่างตั้งใจจริง ๆ คงจะต้อง
การดูกิริยาอาการของข้าพเจ้าด้วยว่าข้าพเจ้าจะทำอย่างไร
สังเกตดูรู้ว่าทั้งสามคนพากันสนุกสนานดีที่ได้มาช่วยกัน
ดึงข้าพเจ้าอยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้าพยายามสงบใจให้เป็นปกติ
แต่อีกฝ่ายหนึ่งก็มีถึงสามแรงด้วยกัน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้า

เกิดความไม่แน่ใจว่าจะสามารถกลับเข้าร่างกายเนื้อได้
ทันเวลาไหม เพื่อเกิดพลาดพลั้งเสียท่าเข้าจริง ๆ

ดังนั้น ข้าพเจ้าก็สวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้า โดย
ใช้กันทุกแบบทุกวิธีที่จะนึกขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าขอให้พระเจ้า
เป็นเจ้าจงทรงเสด็จมาช่วยข้าพเจ้า แล้วก็สวดอ้อนวอน
ในนามของพระเยซูคริสต์ให้มาช่วยอีก ต่อจากนั้นก็ขอ
ให้ท่านนักบุญต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้านึกชื่อได้มาช่วยกันอีก

ได้ผลเหมือนกัน คือเจ้าสามคนนั้นหัวเราะเยาะกัน
ใหญ่ ครั้นแล้วมันก็ชักคะเย่อข้าพเจ้าหนักขึ้นอีก

“นี่ ฟังนะ” เจ้าคนหนึ่งพูดพร้อมกับหัวเราะ
“ฟังเขาสวดอ้อนวอนพระเจ้าซี” มันพูดอย่างดูถูกและ
เย้ยหยัน

ชักโกรธเมื่อได้ฟังมันพูดเยาะเย้ย ข้าพเจ้าเลยออก
แรงดิ้นใหญ่ และกลับมาเข้ากายเนื้อจนได้ พอเข้าได้ก็
ลุกขึ้นนั่งด้วยความโล่งใจ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กร้อง
มาจากห้องข้าง ๆ ลงนั่งฟังเฉย ๆ อยู่พักใหญ่ เพราะ
คิดว่าไม่ช้าแม่ของเด็กก็คงจะมาปลอบให้แกตัวเอง แต่

หลังจากลืบทว่านาที่ผ่านไป ดูก็ไม่มีท่าทางว่าแกจะนั่งได้เลย ข้าพเจ้าจึงต้องลุกขึ้นเข้าไปดูเหตุการณ์ แต่ก็เห็นน้องสะใภ้ของข้าพเจ้ากำลังอุ้มเด็กอยู่แล้วปรากฏว่าแม่หนูกำลังสะอึกสะอื้นอย่างรุนแรง ข้าพเจ้าจึงถามว่าแกเป็นอะไรไป และมีอะไรที่ข้าพเจ้าพอจะช่วยเหลือได้ไหม ?

“อีกสักประเดี๋ยวแกก็คงจะนั่งเองละค่ะ” น้องสะใภ้ของข้าพเจ้าตอบ “แกคงจะฝันร้ายกระมัง ดิฉันพยายามทำอย่างไร ๆ แกก็ยังไม่ยอมตื่นสักที”

ข้าพเจ้าถามว่าแกร้องมานานสักเท่าใดแล้ว

“เพิ่งสักครู่หนึ่งก่อนที่คุณพี่จะเข้ามาແหละค่ะ” เธอตอบ “อันที่จริงแกไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อนเลย เพราะตามปกติก็จะหลับสนิททุกคืน”

ข้าพเจ้าจึงบอกว่ามีอะไรให้ร้องเรียกกันอีกได้แล้วก็กลับมาห้อง ต่อมาอีกสักพักหนึ่ง แม่หนูก็ค่อย ๆ เงียบเสียงร้องให้ลง และก็กลับไป

ในเรื่องนี้จึงมีข้อที่น่าสงสัยว่า การที่แม่หลานสาวของข้าพเจ้าฝันร้ายอย่างไม่ยอมตื่น จนร้องไห้ยกใหญ่

ทั้ง ๆ ที่กำลังหลับนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไหม ?
หรือว่ามันอาจจะมีเรื่องเกี่ยวข้องกันกับเรื่องของข้าพเจ้า
อยู่ด้วย

อันที่จริง ยังมีตัวอย่างอื่น ๆ อีกมากเกี่ยวกับเรื่อง
การสวดอ้อนวอนซึ่งไม่ค่อยจะได้ผล คืออย่างน้อยก็ไม่ได้
ผลตามแบบที่ควรจะเป็น

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับเรื่องสวรรค์นรกนี้ ก็ยังมี
รายงานที่น่าสนใจพอเป็นที่น่าเชื่ออยู่บ้างเหมือนกัน คือ
ทำให้เกิดความคิดว่า ถ้าสวรรค์และนรกมีจริง ก็คงจะอยู่
ณ ที่ใดที่หนึ่งในโลกที่สอง นี้เอง

น่าสังเกตว่า ในการเดินทางออกนอกกายเนื้อไป
ในที่ต่าง ๆ นั้น รู้สึกว่าจะต้องผ่านโลก หรือภูมิอะไร
เป็น “ชั้น ๆ” ไปเรื่อย ๆ ดังที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้แล้ว
“ชั้น ๆ” ที่กล่าวเหล่านี้คล้าย ๆ กันว่าจะเป็นส่วนที่อยู่
ใกล้ชิดกับโลกมนุษย์เรามากที่สุด และก็คงจะมีการเกี่ยว
ข้องกันบางอย่างด้วย มันดูคล้าย ๆ กันจะเป็นมหาสมุทร
อันกว้างใหญ่มีสีเทาปนดำ คอยดูดบุคคลหรืออะไรที่ผ่าน

ไปอยู่อย่างกระหายจะนั้น และถ้าเราไปทำให้เกิดความกระเทือนเข้าสักเล็กน้อย ก็จะทำให้สัตว์หรืออะไรที่อยู่ในบริเวณ “ชั้น เหล่านี้รู้สึกตัว และจะคอยจ้องตอดและรบกวนเราอยู่ตลอดเวลา”

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ขณะที่เราผ่านอาณาบริเวณเช่นนี้ไป เราจะมีลักษณะคล้าย ๆ กับเป็นเหยื่อที่เขาใช้ตกปลา ห้อยต่องแต่งเคว้งคว้างอยู่กลางทะเลอันกว้างใหญ่จะนั้น ถ้าท่านเคลื่อนไหวไปเรื่อย ๆ และไม่สนใจหรือแสดงกิริยาหวาดสะดุ้งต่อพวก “ปลา” ที่มาคอยจ้องตอดและรบกวนหรือมองดูด้วยความสนใจ ท่านก็จะผ่านไปได้โดยไม่มีเหตุการณ์อะไรมากมาย แต่ถ้าท่านรีบร้อนกระหืดกระหอบ หรือไปแสดงอาการปฏิกิริยาโต้ตอบกับเจ้าพวก “ปลา” เหล่านั้นเข้าละก็ทีนี้มันจะพากันตื่นเต้นใหญ่ และก็จะแห่กันมาใหญ่ พร้อมกับมาคอยจ้องกัด ตอด ผลัก ดัน ทั้ง ต่าง ๆ นานาไม่มีที่สิ้นสุด

น่าสงสัยว่าอาณาบริเวณดังกล่าวนี้จะเป็นปากทางเข้าสู่ “นรก” ไซ้ไหม ? เท่าที่สันนิษฐานดูก็น่าจะเป็นไปได้เช่นนั้น เพราะเจ้าตัวอะไร ๆ ที่มาคอยตอด ทั้ง

ดิ่ง กัด ฯลฯ นั้น มันก็มีลักษณะสมควรที่จะเป็นผีหรือ
ปีศาจร้ายได้อย่างดีทีเดียว คุณลักษณะมันไม่ใช่มนุษย์แต่
ต่ำกว่ามนุษย์ (Subhuman) เสียมากกว่า

เจ้าพวกนี้เป็นใคร และอะไรกันแน่ ? ข้าพเจ้าเอง
ก็ยังตอบให้แน่ชัดลงไปไม่ได้ เพราะยังไม่อยากิริรออยู่
นาน ๆ เพื่อสำรวจให้แน่ชัดลงไป เท่าที่ประสบมาก็เป็น
เรื่องบังเอิญเสียมากกว่า และเท่าที่เอาตัวรอดมาได้ก็นับ
ว่าเป็นบุญเหลือหลายแล้ว

ในโลกเหล่านี้ มีความจริงอยู่ว่า ความคิดเป็นสิ่งที่
มีตัวตนจริง ๆ และนอกจากนั้นยังเป็นตัวตนที่สำคัญที่
สุดเสียด้วย และตัวท่านเอง คือความดี และความเลว
ของท่านก็เป็นเรื่องที่ท่านได้สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วยตนเอง
(คือจะต้องรับผลด้วยตนเองเหมือนกัน) ดังนั้นถ้าท่าน
เป็นมาตกรด้วย ซึ่งเป็นผู้มีใจด้านหรือบอดต่อความดี
ทั้งปวง ท่านก็ต้องเข้าไปอยู่ในภูมิหรือ “ชั้น” ที่จะมี
แต่คนประเภทเดียวกันกับท่านเต็มไปหมด ลองคิดดูเอา
เองก็ได้ว่าในโลกหรือสังคมเช่นนี้ จะมีความสงบสุข
หรือเดือดร้อนเพียงใด ในเมื่อเห็นได้ชัดว่า ทุกคนจะคิด

แต่การเบียดเบียนกันเองอย่างทารุณอยู่ตลอดเวลา ไม่มีใครเลยในสังคมนี้ที่จะมีความปลอดภัยจากผู้อื่นเลย เพราะจะมีแต่การประทุษร้ายกันไปกันมาอยู่โดยไม่มีวันหยุดยังพักผ่อนลงได้

ที่กล่าวมานี้คือหลักการใหญ่ ซึ่งถ้าเข้าใจดีแล้วก็สามารถนำไปคิดแยกแขนงออกเป็นหลักย่อยได้อีกนานาประการ เพราะในทางตรงกันข้าม คือเกี่ยวกับความคิดที่ดี ๆ เช่นการคิดช่วยเหลือซึ่งกันและกันก็จะตกอยู่ในหลักเช่นว่านี้เหมือนกัน คือผู้ที่มีใจเป็นกุศล ชอบสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้อื่น ก็จะได้ไปอยู่ในภูมิที่มีแต่คนที่ชอบสงเคราะห์ช่วยเหลือกันและกันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าชะตาชีวิตในอนาคตของแต่ละท่านก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์เจตนา แลอัธยาศัยใจคอ หรือความหยาบและประณีตแห่งจิตของท่านเอง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้จะดำเนินการเป็นตัวจักรกลอันสำคัญที่สุดอยู่ในจิตของท่านตลอดเวลา ซึ่งท่านเองอาจจะไม่รู้สักตัวเลยก็ได้ ที่นี้ อารมณ์ เจตนาหรืออัธยาศัย อะไรที่มีอำนาจรุนแรงกว่าเพื่อนและทำงานในจิต (ไร้สำนึก) ของท่านมากกว่า

เพื่อน อารมณ์ เจตนาหรืออหยาศัยนั้น ๆ แหละ จะเป็นตัวการทำให้ท่านเข้าถึงภูมิหรือ “ชั้น” ที่เหมาะสมแก่ท่านเองในภพหน้า

ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องนี้อย่างแน่ใจ ก็เพราะได้มีประสบการณ์ทำนองนี้มาแล้วด้วยตนเองจริง ๆ ทุกครั้งที่ออกเดินทางไปนอกกายเนื้อ มันเป็นไปตามกฎดังกล่าวนั้น ทุกครั้ง ไม่ว่าจะข้าพเจ้าจะต้องการให้มันเป็นเช่นนั้นหรือไม่ก็ตาม คราวใดที่เกิดความคิด หรือความต้องการสอดแทรกเข้ามา ก็ตามหรือเกิดมีความอยากในทางที่ผิดรุกรานเข้ามาในใจได้ก็ตาม ผลก็จะออกมาทำให้ต้องไหลไปในทางที่ผิด หรือเลวร้ายได้ทุกที โดยที่ไม่สามารถจะช่วยตนเองไว้ได้เลย

พูดถึงภูมิหรือ “ชั้น” ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาแล้วนั้น ก็น่าจะแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภทคือ บางแห่งก็น่าจะกล่าวว่าเป็นนรกได้จริง ๆ และบางแห่งก็สมควรจะกล่าวว่าเป็นสวรรค์ได้เหมือนกัน แต่นอกจากนั้นก็ยังมีบางแห่งที่มีลักษณะและความเป็นไปคล้ายคลึงกับ

โลกมนุษย์เรามาก (จนไม่น่าจะจัดว่าเป็นสวรรค์หรือนรก โดยเด็ดขาดได้)

ดังนั้น ถ้าหากว่าโลกที่สองมีส่วนที่พอจะเรียกว่า เป็นนรกได้พอสมควร แต่ก็ยังไม่สามารถจะจัดว่าเป็น สวรรค์ได้เช่นนี้ ก็น่าสงสัยว่าสวรรค์ที่แท้จริงจะอยู่ที่ไหน กันแน่ และพระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จอยู่ ณ ที่ใด หรือว่า ที่ข้าพเจ้าได้ไปรู้เห็นมายังไม่หมดทีเดียว ?

อย่างไรก็ตาม มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่งคือ ใน ระหว่างที่ข้าพเจ้าเดินทางไปเยี่ยมโลกที่สองนั้น หลายต่อ หลายครั้ง มีเหตุการณ์แปลกประหลาดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น ไม่ว่าข้าพเจ้าจะอยู่ ณ ที่ใดในโลกที่สองนั้น เหตุการณ์ นี้ก็จะเกิดขึ้นเหมือนกันเสมอ เรื่องเป็นดังนี้

ในระหว่างที่กำลังดำเนินงานกันไปตามปกตินั้น จะปรากฏมีเสียงสัญญาณดังขึ้นฟังดูคล้าย ๆ กับเป็นเสียง แตรเป่าฉะนั้น ทุก ๆ คนไม่มีใครแสดงอาการตื่นเต้น เมื่อได้ยินเสียงแตรนี้ รู้สึกว่าทุก ๆ คนเคยชินกับเสียงนี้ มาแล้วเป็นอย่างดี แต่เมื่อมีเสียงแตรนี้ดังขึ้น ทุก ๆ คน

ก็หยุดพูดเหมือนกันหมด หรือถ้ากำลังทำอะไรอยู่ ก็หยุดทำสิ่งนั้นเหมือนกันและพร้อมกันหมด มันคล้าย ๆ กับว่าจะป็นสัญญาณว่าจะมีท่านผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งอาจจะเป็นองค์หนึ่งหรือหลายองค์ก็ได้ กำลังจะเสด็จผ่านมาฉะนั้น

ที่แปลกก็คือ ไม่เห็นมีใครแสดงอาการตื่นเต้น ก้มลงกราบหรือคุกเข่าลงแต่อย่างใด ตรงกันข้าม ทุก ๆ คนจะแสดงกิริยาอาการเหมือนกับว่าเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่สุด คือได้ผ่านมาเสียจนชินชา และทุกคนก็มีหน้าที่จะต้องหยุดการกระทำอย่างอื่นทั้งหมดไว้ชั่วขณะโดยไม่มีข้อยกเว้น เพื่อหันมาทำกิจเกี่ยวกับเรื่องนี้เสียก่อน

วิธีทำก็คือ เมื่อปรากฏมีเสียงคล้ายแตรดังกังวานขึ้น ทุก ๆ คนก็จะพากันนอนลง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็น การนอนหงาย ดังนั้น ลำตัวจะโค้งขึ้น และเปิดให้เห็นบริเวณท้องน้อย แต่ไม่เปิดไปถึงอวัยวะสืบพันธุ์ พร้อมกันนั้นก็หันหัวไปทางใดทางหนึ่งเหมือน ๆ กัน เพื่อว่าจะได้ไม่เห็น “ท่าน” ในเวลาที่ “ท่าน” ผ่านมา ข้าพเจ้าคิดว่าที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อจะทอดตัวลงเป็นสะพานหรือพื้นเพื่อให้ “ท่าน” ผู้นั้นเหยียบผ่านไป ข้าพเจ้าเคยเกิด

ความคิดขึ้นมาว่า “ท่าน” ผู้นั้นบางครั้งอาจจะเลือกเอาใครคนหนึ่ง ที่นอนราบอยู่นี้ให้ไปกับท่านก็ได้ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็คงจะหมายความว่าต่อจากนั้น จะไม่มีใครได้เห็นหรือได้ยินข่าวของคน ๆ นั้นอีกเลย ส่วนการที่เปิดท้องน้อยออกให้เห็นหรือให้เหยียบนั้น ก็คงจะเป็นเครื่องหมายแสดงถึงศรัทธาอย่างสูงสุดนั่นเอง เพราะท้องน้อยเป็นส่วนของร่างกายที่อ่อนแอที่สุด คือไม่มีกระดูกเป็นเครื่องป้องกันเลย ดังนั้น จึงอาจได้รับอันตรายโดยง่ายกว่าอวัยวะอื่น ๆ ในขณะที่ “ท่าน” ผ่านไปนั้น ไม่ปรากฏว่ามีใครเคลื่อนไหว และไม่มีแม้กระทั่งความคิด ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งเงียบหมด เป็นการหยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ชั่วคราว ในขณะที่ “ท่าน” เดินทางผ่านไป

ข้าพเจ้าได้ประสบเหตุการณ์นี้หลายครั้ง และก็ได้นอนลงเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน มีข้อสังเกตว่าในตอนนั้นไม่มีความคิดที่จะทำอย่างอื่นเลย รู้สึกว่ามโนคิดไม่ได้จริง ๆ ในขณะที่ “ท่าน” ผ่านไปนั้น จะมีเสียงดนตรีดังขึ้น พร้อมกันนั้นก็เกิดความรู้สึกว่า มีพลัง

อะไรอย่างหนึ่งที่เราขัดขืนไม่ได้มาฉายแสงอยู่เหนือศีรษะ และค่อย ๆ จางออกไปในระยะไกล ข้าพเจ้ายังจำได้ว่า ครั้งหนึ่งเคยนึกเสียว ๆ ว่า นี่ถ้าเมื่อ “ท่าน” จับได้ว่า เราเป็นคนแอบมาอยู่ในที่นี้กับเขาบ้าง จะมีอะไรเกิดขึ้น หนอ ลองถามตัวเองว่าอยากให้ “ท่าน” มาพบเข้าไหม ก็ยังตอบไม่ได้เหมือนกัน

พอ “ท่าน” ผ่านไปแล้ว ทุกคนก็ลุกขึ้น แล้วเมื่อมีงานอะไรค้างอยู่ก็ทำกันต่อไป ไม่ปรากฏว่ามีใคร พูดถึงเรื่องนี้อีก หรือแม้แต่คิดถึงก็ดูจะไม่มี ทุกคนถือว่าเรื่องนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และก็ต้องยอมรับมัน โดยไม่ปริปาก มันเป็นเรื่องธรรมดา ๆ ซอบกล คล้าย ๆ กับการหยุดรถเมื่อถึงไฟแดง หรือคอยให้ขบวนรถไฟ ผ่านไปก่อน ในเมื่อถึงทางรถไฟผ่านจะนั้น ดูไม่มีใคร เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญอะไรนักหนา แม้ว่าเป็นเรื่องที่เขา รู้ว่าเขาจะต้องกระทำก็ตาม

น่าสงสัยว่า “ท่าน” ที่ผ่านมานั้น เป็นองค์พระผู้ เป็นเจ้าหรือ ? หรือว่าเป็นพระบุตรของท่าน ? หรือว่า เป็นผู้แทนของท่านกันแน่ ?

ข้าพเจ้าได้เคย “ไป” ถึงสถานที่อันวิเศษสุดแห่งหนึ่งเป็นเวลา ๓ ครั้ง ความ “วิเศษสุด” ของสถานที่ดังกล่าวนั้น เป็นสิ่งสุดวิสัยจริง ๆ ที่จะพรรณาออกมาให้ท่านเห็นหรือเข้าใจได้ด้วยคำพูด ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าสภาวะเช่นนี้เอง น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของสวรรค์ที่ศาสนาทั้งหลายกล่าวถึงหรือมันอาจจะเป็นนิพพาน เป็นสมาธิหรือเป็นประสบการณ์อันสูงสุดที่นักวิชาลึกลับทั้งหลายได้บันทึกหรือเล่าต่อกันมานับเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัยแล้วก็ได้ มันเป็นสภาวะอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าแต่ละคนต่างก็บรรยายไปตามความรู้สึกของตนเองต่าง ๆ กัน ซึ่งอันที่จริงก็เป็นสภาวะอย่างเดียวกันนั่นเอง

สำหรับข้าพเจ้า รู้สึกว่ามันเป็นสภาวะแห่งความสงบอย่างแท้จริง แต่ก็ประกอบไปด้วยอารมณ์อันดีมด่ำสุดที่จะพรรณนา คล้าย ๆ กับว่ากำลังลอยฟ่องไปท่ามกลางปุยเมฆบาง ๆ อันอบอุ่นฉะนั้น ในสภาวะเช่นนั้น ไม่มีข้างล่างหรือข้างบน ไม่มีอะไรอื่นดำรงอยู่แยกออกไปจากตัวเราเลย ความอบอุ่นดังกล่าวนี้ไม่ใช่อยู่รอบ ๆ ตัวหรือว่าข้างนอกตัวเรา แต่มันอยู่ที่ตัวเรา และแผ่ซ่านไป

ทั่วตัวเราเอง ในสภาวะแวดล้อมที่บริสุทธิ์วิเศษเช่นนี้ เรา จะรู้สึกเอิบอาบซาบซ่านด้วยความสุขตลอดเวลา

ปุยมเมทที่เราลอยฟ่องผ่านไปนั้น ก็มีแสงและสีสดสวยต่าง ๆ ฉายกวาดไปกวาดมาทำให้เกิดเป็นประกาย วูบวาบเล่นสีหลอกล้อกันอยู่ตลอดเวลา และเมื่อลำแสง หรือสีเหล่านั้นแต่ละอย่างกวาดตัวเราไป ก็ทำให้เรารู้สึก สดชื่นยิ่งขึ้น ลำแสงที่กล่าวนี้มีอยู่ทุกสี ตลอดจนถึงสีที่ เราไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในโลกนี้ ทุก ๆ สีของสเปกตรัม จะปรากฏผ่านวูบวาบไปมาตลอดเวลาอย่างซ้ำ ๆ นีมนวล ไม่ใช่ปรากฏขึ้นและดับไปอย่างรวดเร็ว และแต่ละสีและแสงจะก่อให้เกิดความรู้สึกเยือกเย็นและเบาสบายได้เช่น เดียวกัน กล่าวโดยส่วนรวมก็คล้าย ๆ กับที่เราไปเป็น ส่วนหนึ่งของทัศนียภาพอันเย็นตา ตอนที่ดวงอาทิตย์ กำลังจะตกดิน เมื่อแสงสีต่าง ๆ ค่อย ๆ เหลือบและ จางเข้าหากัน เราก็คเป็นส่วนหนึ่งของสีแสงอันสุขใสและ เย็นตาเหล่านั้นด้วย ตลอดเวลาเราจะได้ “เต็ม” ความ หวานชื่นของสีแห่งสเปกตรัมเหล่านั้นได้อย่างเต็มอิม ทุก สิ่งทุกอย่างเหล่านี้เราจะรู้สึกได้อย่างลึกซึ้งว่า อันที่จริง

มันเป็นของ ๆ เราอย่างแน่แท้ และสภาวะดังกล่าวนี้ก็คือสภาวะดั้งเดิมของเรานั่นเอง นี่แหละคือ “บ้านเดิม” สถานที่อยู่หรือสภาวะอันแท้จริงของเราทุกคน

ในขณะที่ท่านลอยฟ่องไปตามสบายท่ามกลางบุยุเมฆบาง ๆ นั้น จะมีเสียงดนตรีดังแผ่ว ๆ อยู่โดยรอบ มันไม่ใช่เสียงดนตรีที่ดังขึ้นเป็นครั้งคราว แต่รู้สึกว่ามันจะเป็นเสียงที่บรรเลงอยู่เช่นนั้นเป็นประจำ และมันจะทำให้เราเกิดความเคลิ้มฝันไปตามเสียงนั้นด้วยความสุข ข้าพเจ้ากล่าวว่าเป็นเสียงดนตรีก็จริง แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เสียงดนตรีชนิดที่เราเคยได้ยินได้ฟังกันในโลกนี้เลย มันมีความประสมประสานกันระหว่างเสียงที่กลมกลืนสนิทแนบแน่น มันมีอิทธิพลอันลึกซึ่งสามารถเร้าอารมณ์ที่แฝงตัวอยู่ในส่วนลึกที่สุดของจิตให้ออกมารับและดื่มเอาความหวานนั้นได้อย่างเต็มอิม ไม่มีจริง ๆ ไม่มีดนตรีของโลกเราจะสามารถก่อให้เกิดอารมณ์อันสูงส่งและลึกซึ่งถึงปานนั้นได้เลย จิตใจของเราจะถูกหล่อหลอมและโอบอุ้มด้วยดนตรีสวรรค์ชนิดนี้แผ่รังสีซาบซ่านอยู่ทุกขณะ ที่สำคัญก็คือ ข้าพเจ้ามองไม่เห็นต้นกำเนิดของเสียงดนตรี

นั้นเลย รู้สึกว่าจะเป็นเสียงดนตรีที่เกิดจากสภาวะเช่นนั้น เป็นของที่มีอยู่ประจำสภาวะเช่นนั้นรอบ ๆ ตัวเราและในที่สุดก็เป็นตัวเรานั้นเอง

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของความจริงอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเราได้เข้าถึงในสภาวะดังกล่าวมาแล้วนั้น แต่มันก็เป็น การเพียงพอที่ทำให้เราได้คิดว่า ความจริงอันยิ่งใหญ่ “ทั้งหมด” นั้นจะมีความไพศาลลึกซึ้งมหึมาสักเพียงไร ท่านอาจจะเคยเห็นทัศนียภาพยามค่ำ ตอนที่ดวงอาทิตย์ จะลับขอบฟ้าที่หมู่เกาะฮาวายอันสวยงาม มีเมฆบาง ๆ สดสีอันรุ่งโรจน์เป็นชั้นและเป็นหลืบเล็กหรือน้อยแสน จะวิจิตรพิสดาร ท่านอาจจะได้เคยยืนอยู่แต่ลำพังผู้เดียว ในป่าเปลี่ยว มองเห็นต้นไม้ขนาดชนิดกวัดไกวโอนออน ไปมาตามกระแสลมในยามเงียบสงัด ท่านอาจจะได้เคย ฟังเสียงดนตรีแผ่ว ๆ ที่เตือนให้ระลึกถึงความหลังอัน สดชื่น ประทับใจไม่รู้ลืม ทั้งหมดนี้จะทำให้ท่านล่องลอย ไปไกลแสนไกล ไปสู่ดินแดนที่ท่านเองก็ไม่สามารถจะนึก ออกหรือกล่าวได้ว่าอยู่ ณ ที่ใด แต่ท่านก็จะรู้ได้ด้วย ความสำนึกอันถ่องแท้ไม่ผิดพลาดว่า “นี่แล้ว คือบ้านเดิม ของเรา ที่นี่เองคือที่ที่เราได้จากมา นานแสนนาน”

ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ก็คือว่าในสถานที่ หรือสภาวะเช่นนี้ เราไม่ได้อยู่คนเดียวเลย มีผู้อื่นอีกมากมายอยู่ใกล้ ๆ ตัวเรา รอบ ๆ ตัวเรา หรือว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับตัวเราอย่างแยกไม่ออก บุคคลเหล่านี้ไม่มีชื่อและเราก็ไม่สามารถบอกได้ว่าเขามีรูปร่างเป็นอย่างไร แต่เราก็รู้ได้ว่าเขามีอยู่เป็นอยู่ และเราก็มีความสัมพันธ์แนบแน่นกันกับเขา อย่างแยกไม่ออกในสภาวะความรู้ อันเป็นหนึ่ง เขาเหล่านี้มีสภาพเหมือนกันกับเรา เขาอยู่ข้าง ๆ เราเขาเป็นตัวเรา เขาเป็นสภาวะดั้งเดิมหรือว่าเป็นบ้านเดิมของเรานั้นเอง ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเราเป็นความอ่อนโยนนิ่มนวล คล้าย ๆ กับมีกระแสไฟฟ้าอย่างอ่อนเป็นสะพานต่อเชื่อมทำให้ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสภาวะ “ทั้งหมด” เพราะเราต่างก็รู้ว่าส่วนย่อย ๆ ของเราแต่ละส่วนนั้นยังไม่มีคุณสมบัติอยู่ในตัวเอง นอกเสียจากว่าจะได้สัมพันธ์และต่อเนื่องเข้าด้วยกันอย่างแนบแน่นเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ตระหนักถึงความจริงอีกอย่างหนึ่งว่า ในสภาวะเช่นนี้ อารมณ์ที่ลึกซึ้งและท่วมทับเอิบอาบอยู่ภายในใจของเรานั้น ไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาทางกายและวาจาก็ได้ เพราะมันเป็น

สภาพที่เปิดเผยอยู่ในตัวเองแล้วโดยไม่ต้องอาศัยความพยายามใด ๆ เลย การส่งและรับอารมณ์เป็นไปตามปกติหรืออัตโนมัติของใจ โดยไม่ต้องอาศัยกาย วาจา เป็นเครื่องมือแต่อย่างใด ทั้งนี้เป็นไปตามธรรมชาติของสภาวะเช่นนี้ ซึ่งการรับรู้อารมณ์มีใจเป็นสื่อเพียงอย่างเดียว ไม่ต้องอาศัยกายวาจาอีกต่อไป

นอกจากนั้น ในสภาวะเช่นนี้ ไม่มีความรู้สึกถึงความแตกต่างในเรื่องเพศอีกต่อไป ตัวเราเองซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “ทั้งหมด” นั้น เป็นทั้งเพศหญิงและชาย มีทั้งพลังบวกและลบ มีทั้งสภาวะของโปรตอนและอิเล็กตรอน ความรักระหว่างชายและหญิงไหลเวียนอยู่เสมอทั้งออกจากตัวเราและเข้ามาสู่ตัวเรา มีทั้งความสัมพันธ์แบบพ่อแม่และลูก ๆ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ชั้นอุดมคติและอุดมการณ์อันสมบูรณ์ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ รวมตัวกันเป็นกระแสไหลเวียนแนบเนื่องสนิทกันอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ในตัวเรา และผ่านตัวเราไปตลอดเวลา นี้แหละคือที่อยู่ดั้งเดิม “บ้านเก่า” ของเราทุกคน

ความมหัศจรรย์ไพศาลของสภาวะที่กล่าวมาทั้งหมด

นั้นมีเพียงไร ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถจะคาดคะเนได้ แต่เราจะรับรู้ด้วยตนเองถึงความมียู่ของ “พระบิดา” ซึ่งเป็นบิดาของเราอย่างแท้จริง เป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งทั้งปวงขึ้นมาดังที่เราเห็นอยู่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน แม้มันเราก็เป็นสิ่งหนึ่งในจำนวนสิ่งทั้งหลายนับไม่ถ้วนที่พระบิดาได้ทรงสร้างขึ้นมา จริงอยู่การสร้างขึ้นมาทำอย่างไร หรือว่าจะต้องสร้างขึ้นมาทำไม เราย่อมไม่สามารถทราบได้ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ในสภาวะดังกล่าวนี้ เรามีความสุขเหลือล้นแล้ว เพราะเราได้กลับมาอยู่ ณ ที่ที่เป็นสถานที่ของเราโดยตรงอย่างแท้จริง

ข้าพเจ้าเคย “ไป” ณ ที่หรือสภาวะเช่นนี้ ๓ ครั้ง และทุกครั้งก็ต้องกลับมาด้วยความไม่เต็มใจเลย ทุกครั้งข้าพเจ้าจะต้องกลับมาด้วยความรู้สึกเศร้าและเสียดาย โดยมีใครคนหนึ่งพากลับมาเสมอ และเมื่อหลังจากกลับมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องรู้สึกเศร้าสลดด้วยความคิดถึงอย่างรุนแรง ทำให้รู้สึกเหงาหงอยมีนซีมอย่างมากมาย ไปเป็นเวลาหลายวัน ความรู้สึกเมื่อได้กลับมาสู่โลกมนุษย์ดังเดิมนี้อคล้าย ๆ กับว่าตนเป็นคนแปลกถิ่น ได้หลงพลัด

เข้ามาอยู่ในสังคมของคนแปลกหน้า ซึ่งดูอะไร ๆ มันแปลกประหลาดและอยู่ผิดที่ไปเสียหมด ในเมื่อเทียบกับความรู้สึกสดชื่นอิมเอิบที่ได้รับขณะอยู่ที่ “บ้านเดิม” อันไกลแสนไกลนั้น

นี่คือที่เราเรียกกันว่า “สวรรค์” ใช่ไหม ?

ด้วยความอาลัยแทบใจจะขาด ข้าพเจ้าพยายามหาทาง “สร้าง” สภาวะเช่นนั้นเลียนแบบขึ้นในโลกมนุษย์บ้าง คิดว่าได้สักแค่ไหนก็เอาดี ข้าพเจ้ายังจำได้ว่าเมื่อตอนเป็นเด็กเคยว่ายน้ำเล่นในสระว่ายน้ำ ซึ่งเขาประดับไฟสีต่าง ๆ อย่างสวยงามไว้อ่างใต้ เมื่อมองดูจากข้างบน ก็ทำให้มีสีเหลืองต่าง ๆ ตัดกันสวยงามดีเหมือนกัน ที่บ้านในชนบทของเราในปัจจุบันก็มีสระว่ายน้ำอยู่เหมือนกัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงลงมือหาไฟสีต่าง ๆ มาประดับไว้อ่างใต้บ้าง คิดว่าจะต้องพยายามทำให้เหมือนรังสีที่เห็นฉายผ่านปุยมะมในสภาวะ “บ้านเก่า” นั้นให้จงได้ แต่เสร็จแล้วผลที่ได้รับก็ไม่ใช่ที่พอใจหรือไกลเคียง เพราะความสดใสของสีแสงต่าง ๆ ในโลกนี้มัน

ช่างไกลกันกับในที่นั้นอย่างเทียบกันไม่ติดเลยทีเดียว ในด้านเสียงดนตรี ข้าพเจ้าเอาลำโพงไปติดตั้งไว้ได้สระ โดยปล่อยเสียงออกมาจากเครื่องภายในบ้าน ด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้าสามารถจะนอนลอยอยู่บนผิวน้ำพร้อมกับฟัง ดนตรี และเห็นแสงสีไปด้วย ซึ่งดู ๆ ก็น่าเป็นสุขดี แต่ เสร็จแล้ว ผลที่ได้รับก็ห่างไกลกันมากเช่นเคย มันมีคุณ ภาพช่างไม่ใกล้เคียงกันเสียเลย

บทที่ ๘

ไพลยพิสัยและการสะโกลที่สาม

น่าประหลาดอย่างหนึ่ง ที่นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันนี้สามารถจะคิดคำนึงถึงความมีอยู่ของโลกที่เราอาจเรียกว่าโลกที่ ๓ (Locale 3) ได้ง่ายกว่าโลกที่ ๒ เสียอีก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมันมีทางหาเหตุผลในหลักวิชาฟิสิกส์ และหลักการที่เกี่ยวข้องกับอย่างอื่น ๆ อีก

โลกที่ ๓ (Locale 3) นี้มีสภาวะเป็นอย่างไร ขอให้ท่านพิจารณาได้จากบันทึกต่อไปนี้

๑. วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๑๙๕๘ เวลาบ่าย

ความสิ้นสະเทือนภายในเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและง่ายดาย และก็ไม่ได้ทำให้เกิดความอึดอัดอย่างใด ตอน

ที่มันเกิดอาการสะเทือนอย่างรุนแรงนั้น ข้าพเจ้าลองพยายามจะแยกตนเองออกจากกายเนื้อให้ได้ แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่สำเร็จ ไม่ว่าจะลองแบบไหน ๆ ก็ออกไปไม่ได้อยู่นั่นเอง จึงนึกขึ้นได้ถึงแบบหมุนตัว ซึ่งคล้าย ๆ กันว่าเป็นการนอนพลิกตัวไปอีกข้างหนึ่งฉะนั้น พอนึกได้ก็ลองดูทันที คือลองพลิกตัวไปอีกข้างหนึ่งก็เป็นผลสำเร็จ เพราะรู้สึกว่ากายเนื้อไม่ได้หมุนตามไปด้วย ลองเคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ จนกระทั่งหน้าคว่ำลงซึ่งเป็นท่าที่ตรงข้ามกับกายเนื้อที่กำลังอยู่ในท่านอนหงาย พอหมุนตัวกลับได้ ๑๘๐ องศา กายกับเนื้อ ก็เกิดมีรูโพร่งขึ้นทันที รู้สึกว่าจะเป็นช่องโพร่งอะไรสักอย่างในกำแพงซึ่งหนาประมาณ ๒ ฟิต และเท่าที่มองเห็นก็รู้สึกว่ายาวเหยียดออกไปไม่รู้จบทุกด้าน

น่าประหลาดอีกอย่างหนึ่งที่รูโพร่งนี้มีเส้นขอบของมัน เป็นลักษณะเหมือนกับร่างกายของข้าพเจ้าพอดี ลองเอามือจับและคลำดู ก็รู้สึกว่ามึนลักษณะแข็ง ๆ และราบเรียบ แต่เส้นขอบของโพร่งนี้ เท่าที่สัมผัสจากมือของกาย ซึ่งไม่ใช่กายเนื้อ ก็รู้สึกว่าค่อนข้างหยาบกระด้าง

ลองชะงอกเข้าไปดู ก็ไม่ปรากฏว่ามีอะไรอยู่ด้านหลัง นอกจากความมืดทึบทึม อันที่จริง ความรู้สึกบอกตนเอง ว่ามันไม่ใช่เป็นความมืดของห้องมืด แต่เป็นความมืดอันหาขอบเขตไม่ได้เลย คล้าย ๆ กับว่า ข้าพเจ้ากำลังโผล่หน้าต่างออกไปดูความมืดของห้วงอวกาศอันกว้างขวางไพศาลอย่างไม่มีขอบเขตเลยนั่นเอง พร้อมกับนั้นก็รู้สึกขึ้นมาเองว่า นี่ถ้าสายตาดีกว่านี้สักเล็กน้อยก็คงจะได้เห็นดวงดาวใหญ่น้อยเต็มไปหมด

ข้าพเจ้าลองเคลื่อนไหวผ่านโพรงนั้นออกไปอย่างระมัดระวังโดยจับขอบทั้งสองข้างไว้อย่างมั่นคงและโผล่ศีรษะออกไปข้างนอก ไม่มีเลย ไม่มีอะไรเลยจริง ๆ นอกจากความดำมืดไม่มีผู้คน ไม่มีวัตถุอะไร ๆ เลยแน่นอน ความรู้สึกนี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องหดศีรษะกลับมามองเดิมด้วยความหวาดหวั่น ต่อจากนั้นก็หันร่างกลับไปตามเดิมจนครบ ๑๘๐ องศา แล้วก็กลับมาเข้ากายเนื้อตามเดิมเวลาที่ผ่านไปรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าเพียงไม่กี่นาที แต่เมื่อดูนาฬิกาจึงทราบว่าได้ออกไปจากกายเนื้อนานถึง ๑ ชั่วโมง ๕ นาที

๒. วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๑๙๕๘ เวลากลางวัน

คราวนี้ความลั่นสะเทือนเกิดขึ้นอย่างรุนแรง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้าลองใช้วิธีหมุนตัว ก็รู้สึกว่าได้ผลจึงเลยหมุนไปจนครบ ๑๘๐ องศา ครั้นแล้วก็ปรากฏเป็นกำแพงและช่องโพร่งเหมือนเดิม ตลอดจนถึงความดำมืดสนิทข้างหลังช่องนั้นเช่นเดิม คราวนี้ข้าพเจ้าคิดว่า จะใช้ความระมัดระวังให้มากกว่าแต่ก่อน จึงค่อย ๆ ลองยื่นมือข้างหนึ่งออกไปความคลำดูในความมืดนั้น แต่ก็ต้องประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อรู้สึกว่ามีมือ ๆ หนึ่งมาจับมือของข้าพเจ้าไว้ แล้วก็เขย่าเสียด้วย มือนี้เท่าที่รู้สึกจากสัมผัส ก็ปรากฏว่าเป็นมือคนเราดี ๆ นี่เอง มีความอบอุ่นเหมือนมีเลือดมีเนื้อแบบมือธรรมดา หลังจากที่ได้เขย่ามือกันแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบชักมือกลับมาเสีย ครั้นแล้วด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็ค่อย ๆ เอื้อมความออกไปอีก มือนั้นก็ปรากฏออกมาจับมือข้าพเจ้าเขย่าอีก และต่อจากนั้นก็เอากระดาษแผ่นหนึ่งใส่ลงในมือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าชักมือเข้ามาและก้มลงมองในกระดาษแผ่นนั้นก็เห็นว่ามีตำบลดำอยู่แห่งหนึ่งเขียนไว้บนกระดาษนั้น เมื่อ

เห็นแล้วข้าพเจ้าก็ยื่นมือออกไปเอากระดาษแผ่นนั้นส่งคืน ได้มีการเขย่ามือกันอีก แล้วข้าพเจ้าก็ชักมือกลับหมุนตัว กลับมาดังเดิมเพื่อเข้ากายเนื้อ เสร็จแล้วก็ลุกขึ้นนั่ง (ด้วยกายเนื้อ) คราวนี้มีอะไรแปลก ๆ ดิพิทกล เห็นจะต้องลอง สิบดูตำบलที่แถว ๆ บรอดเวย์สักหน่อย ถ้าเผื่อมันเป็น ตำบलที่อยู่ในนิวยอร์กจริง ๆ

๓. วันที่ ๕ ธันวาคม ๑๙๕๘ ตอนเช้า

ข้าพเจ้าใช้วิธีหมุนตัวตามเดิม และก็พบช่องโพรงนั้น อีก คราวนี้ตั้งใจจะระวังให้มากขึ้นอีก จึงค่อย ๆ เอา มือทั้งสองโผล่ออกไปกวาดดูก่อน ได้ผลตามเคยเหมือนกัน คือคราวนี้มีมือ ๒ มือ มารวมมือทั้งสองของข้าพเจ้า ไว้พร้อมกัน และต่อจากนั้นก็มิเสียงเรียกชื่อข้าพเจ้าเป็น ครั้งแรกของประสบการณ์แบบนี้ทีเดียว เสียงนั้นเป็น เสียงผู้หญิง พูดค่อย ๆ เสียงต่ำ ๆ แต่มีแววแสดงอาการ ร้อนรน คล้าย ๆ กับว่าต้องการจะปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นจาก หลับ แต่ในเวลาเดียวกันก็ไม่อยากรบกวนฉะนั้น เสียงนั้น

เรียกว่า “บ๊อบ บ๊อบ” ข้าพเจ้าสะดุ้ง แต่แล้วก็แข็งใจถามออกไปว่า “นั่นเธอชื่ออะไรนะ ?” คล้ายกับจะพยายามหาหลักฐานให้แน่นนอนขึ้นฉะนั้น ลังเกตได้อย่างหนึ่งว่า เมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำถามออกไป ก็คล้าย ๆ กับว่า คำกล่าวนั้นจะทำให้เกิดความลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง เหมือนกับการที่เราเอาก้อนหินขว้างลงไปในสระหรือบ่อที่มีน้ำนิ่งอยู่แต่เดิมฉะนั้น คือมีเสียงกระฉอกชู่ซ่าและแตกปะทุทำนองนั้น เสียงนั้นเรียกชื่อข้าพเจ้าซ้ำอีกและข้าพเจ้าก็กล่าวคำถามซ้ำอีก ในระหว่างนี้ มือทั้ง ๒ นั้นก็ยังคงกุมมือทั้ง ๒ ของข้าพเจ้าอยู่

เพื่อที่จะทดลองดูให้แน่ใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกิดขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าจึงชักมือออก กลับมาเข้ากายเนื้อโดยวิธีหมุนตัวย้อนกลับมาทางเดิม ลุกขึ้นนั่ง และกล่าวคำถามนั้นด้วยกายเนื้อดูให้แน่ใจ เสร็จแล้วก็ลงนอนหมุนตัวกลับออกจากกายเนื้อใหม่ และชะโงกหน้าออกไปกล่าวคำถามนั้นที่ปากช่องนั้นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ปรากฏว่ามีเสียงตอบ พยายามเรียกครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งรู้สึกว่าการลั่นสะเทือนซึกจะลดกำลังลงแล้ว ซึ่งเป็นสัญญาณ

ว่าข้าพเจ้าจะไม่สามารถไปอยู่นอกกายเนื้อได้อีกนานนัก จึงต้องกลับมาเข้ากายเนื้อดังเดิม

๔. วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๑๙๕๘ เวลากลางคืน

เมื่อออกจากกายเนื้อ ก็พบช่องโพรงนั้นอีกเช่นเคย ข้าพเจ้ารวบรวมความกล้าโดยยื่นศีรษะโผล่ออกไปนอกช่องนั้นดู ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเรียกอย่างตื่นเต้นว่า “มาดูนี่เร็วเข้า” แต่ข้าพเจ้าก็มองไม่เห็นใคร หรือว่าทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะข้าพเจ้าหลับตา (เนื้อ) เสียในขณะที่ระหว่างที่มีความสะเทือนก็ได้กระมัง การที่ข้าพเจ้าหลับตาก็เพื่อไม่ให้ใจออกแวกไปในทางอื่น เป็นอันว่าไม่มีใครปรากฏตัวขึ้นมาเลย นอกจากว่ามีเสียงเรียกซ้ำมาอีกครั้งหนึ่ง ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณสัมผัสอ่อนน้อมกำลังลงแล้ว เป็นอันว่าอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ จึงต้องกลับมาเข้ากายเนื้อโดยไม่มีเหตุการณ์คืบหน้าอย่างใดอีก

๕. วันที่ ๑๕ มกราคม ๑๙๕๘ ตอนบ่าย

เริ่มการค้นคว้าเรื่องโพรงประหลาดนี้อีก ครั้งนี้รู้สึก

ประหม่าเมื่อเอามือข้างหนึ่งล้วงเข้าไปลองความดู แต่
แล้วก็เกิดความคิดปล่อยวางได้ในทันที นี่ก็แน่ใจว่า เอา
ละทีนี้จะมีมือคนหรือเล็บของสัตว์อะไร ๆ มายึดมือของ
ข้าพเจ้าไว้ก็ลองกันดูที เพราะอย่างน้อยข้าพเจ้าก็ไม่ได้
คิดว่าจะป็นศัตรูกับใคร พอคิดเช่นนั้นก็ปรากฏมีมือมา
จับมือของข้าพเจ้าไว้แล้วบีบด้วยอาการแสดงความเป็น
มิตร ข้าพเจ้าจึงบีบตอบ พร้อมกับเกิดความรู้สึกว่า เจ้า
ของมือนั้นก็ได้แสดงความเป็นมิตรกับข้าพเจ้าเหมือนกัน
เสร็จแล้วก็กลับมาเข่าร่าง แต่คราวนี้รู้สึกขลุกขลักเล็กน้อย
เห็นจะเป็นเพราะตื่นเต็นนั่นเอง

๖. วันที่ ๒๑ มกราคม ๑๙๕๘ กลางคืน

ลงมือสำรวจโพร่งพิสดารนี้อีก ลองเอามือล้วงความ
เข้าไปในโพร่งลึกเข้าไป ครั้นแล้วก็แหยมือเข้าไปอีกข้าง
หนึ่ง ทันใดก็รู้สึกว่ามืออะไรคล้าย ๆ ตะขอมาฝังลงไป
มือ ยิ่งพยายามชักมือออก มันก็ยิ่งฝังลึกลงไปมากขึ้น
แต่ในที่สุดก็ดึงเอามือกลับออกมาจนได้ ยังตกใจไม่หาย
อันที่จริง มันก็ไม่ได้ทำให้เกิดความเจ็บปวดอะไรมาก

มายนัก เป็นแต่ว่ามันทำให้ตกใจเสียมากกว่า รีบกลับมา
เข้ากายเนื้อแล้วมองดูมือขวาของกายเนื้อ แต่ก็ไม่ปรากฏ
ว่ารอยอะไรอยู่เลย นอกจากว่ายังมีความรู้สึกตักค้างอยู่
คล้าย ๆ กับว่ามีอะไรมาทิ่มแทงลงไปอยู่เรื่อย ๆ

๓. วันที่ ๒๕ มกราคม ๑๙๕๘ กลางคืน

อดใจไม่ได้ต้องลองอีก ค่อย ๆ ล้วงเข้าไปในโพรง
คราวนี้มีมือมาจับมือของข้าพเจ้าไว้แน่น แต่ดีหน่อยที่
ไม่มีตะขอมาทิ่มตำอีก ครั้นแล้วมือนั้นก็ส่งของข้าพเจ้า
ผ่านไปให้มือที่สอง ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ปล่อยมือจากมือ
ที่สอง แล้วลองคลำ ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อจะได้รู้ว่ามิอะไร
ต่อไป ปรากฏว่าเหนือมือนั้นขึ้นไปก็มีแขน เหนือแขน
ขึ้นไปก็มีบ่าไหล่อีกด้วย น่าสนใจมาก กำลังจะพยายาม
คลำต่อไปเรื่อย ๆ เจ้าความสิ้นสะเทือนก็เกิดอ่อนกำลัง
ลงเสียอีก เลยต้องรีบกลับมาเข้ากายเนื้อ แต่เมื่อกลับ
มาแล้ว ก็ไม่เห็นว่ามีความจำเป็นหรือความผิดปกติทาง
กายอย่างใดที่ทำให้ต้องรีบกลับมาเช่นนั้น เพราะแขน

หรือเขาก็ไม่ได้เป็นตะคริวแต่อย่างใด หรือว่าอาจจะเป็น เพราะมีเสียงอะไรผิดปกติชั่วขณะก็ได้กระมัง

๘. วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๘ ตอนบ่าย

เรื่องโพรงพิสดารยังจบไม่ได้อีก ลองเอามือล้วง เข้าไปอีกตามเคย ครั้งแรกก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลองล้วง ลึกลงไปอีก คราวนี้รู้สึกว่าร้อนมือขึ้นมาทันที คล้าย ๆ กับว่าข้าพเจ้าได้เหย่มือลงไปใต้น้ำร้อนที่มีกระแสไฟฟ้า ประจุอยู่ด้วยฉะนั้น ชักตกใจ เลยรีบกลับมาเข้ากายเนื้อ พิจารณาดูมือ (ของกายเนื้อ) ก็ปรากฏว่ายังรู้สึกชาและ เต็มตุบ ๆ อยู่ ลองคิดว่ามันอาจจะเป็นเพราะท่านอนที่ ผิดปกติ ทำให้การไหลเวียนของโลหิตขัดข้องไปเอง ก็ ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะท่านอนก็เป็นปกติดี ความรู้สึกชา และเต็มตุบ ๆ ที่มีอยู่ยังคงมีอยู่ หลังจากนั้นประมาณ ๒๐ นาที จึงค่อย ๆ หายไป

๙. วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๘ ตอนบ่าย

วันนี้ลองออกจากกายเนื้อและกลับมาเข้ากายเนื้อโดย

ทางแนวดิ่ง ต่อจากนั้นก็หมุนตัวเข้าไปที่โพรงประหลาด ลึกลับนั้นทันที คราวนี้รวบรวมกำลังใจเต็มที่ พุ่งปราด ผ่านช่องโพรงนี้เข้าไปอย่างรวดเร็ว คล้ายกับนกว่ายน้ำ ว่ายพุ่งตัวผ่านรูอะไรอย่างหนึ่งใต้น้ำจะนั้น ต่อจากนั้นก็ รู้สึกว่าได้กระทบเข้ากับอีกด้านหนึ่งของรู ซึ่งเป็นกำแพง เหมือนกับด้านที่ผ่านมานั่นเอง ข้าพเจ้าพยายามจะมองหาให้เห็นอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่มันก็มีดสนิท จึงคิดว่า เห็นจะต้องแก้ปัญหาข้อใจนี้ให้ตกกันเสียที ไม่เช่นนั้น มันก็ค้างเติ่งอยู่เรื่อยไป จึงพุ่งตัวต่อไปตามแนวตรงห่าง ออกไปจากช่องนั้น

ครั้งแรกก็เคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ ก่อน แต่ต่อมาก็เร่งความเร็วขึ้นทุกที แต่แม้ว่าจะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ก็รู้สึกว่ามีความต้านทานหรือเสียดสีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในระหว่างนี้ก็อดนึกประหลาดใจไม่ได้ว่าอะไร หนอที่จะเกิดขึ้นข้างหน้านั้น แต่เวลาผ่านไปรู้สึกว่ามันก็ยังไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดวิตกกังวลขึ้นมาเองอีก น่าประหลาดจริง ๆ มันไม่มีอะไรเลย ไม่รู้สึกว่า ได้กระทบอะไรเลย สภาวะเช่นนี้นาน ๆ ไปก็ทำให้ข้าพเจ้า

ชักใจไม่ค่อยดี พอต่อไปก็ทำให้เกิดกลัวขึ้นมาเลยทีเดียว คือกลัวว่าอาจจะหลงทางเสียแล้วก็ได้ พอคิดเช่นนี้ก็ชลด ความเร็วลง แล้วก็หยุด ต่อจากนั้นก็หันหลังกลับมุ่งหน้า มาทางปากช่องที่ผ่านมามาตั้งเดิม ขากลับนี้ก็เสียเวลา เท่า ๆ กับขาไป ตลอดทางก็วิตกกังวลมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเห็นแสงสว่างอยู่เหนือช่องโพรงที่เข้ามา ข้าพเจ้า รีบพุ่งตัวขึ้น และออกมาจากโพรงกลับมาเข้ากายเนื้อได้ เหลือบดูนาฬิกา จึงได้รู้ว่าคราวนี้เดินทางออกนอกกาย เนื้อไปนานถึง ๓ ชั่วโมง ๑๕ นาที

๑๐. วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๘ กลางคืน

เป็นอันได้รู้กันเสียทีคราวนี้ โพรงนี้มีคนอยู่จริง ๆ นะแหละ คำวันนี้เอง เวลา ๑ ทุ่มครึ่ง ลองเข้าไปสำรวจ ดูอีกทีอย่างไม่ต้องเกรงอะไรทั้งนั้น พอลอดช่องเข้าไปก็ ยืนขึ้นทันที พร้อมกันนั้นความรู้สึกก็บอกตัวเองว่ามีใคร คนหนึ่งยืนอยู่ที่นั่นด้วย และรู้ต่อมาอีกด้วยว่าเป็นผู้ชาย อันที่จริงความรู้ที่กล่าวนี้ไม่ได้เกิดจากการมองเห็นแต่ อย่างไม่ มันเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นในใจเอง แต่แล้วก็มีเรื่อง

แปลกพิสดารเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าคุกเข่าลงแสดงความ
 ขอบใจเบื้องหน้าเขาแล้วก็สะดุ้งออกมาด้วย หลังจากนั้น
 เมื่อสงบสติอารมณ์ได้แล้ว ก็ถอยกลับออกมาจากโพรงนั้น
 และมาเข้ากายเนื้อน่าประหลาดที่ว่าชายคนนั้นเป็นใคร ?
 และที่ประหลาดยิ่งกว่านั้นมากก็คือ เหตุใดข้าพเจ้าจึง
 เกิดอารมณ์เช่นนั้นขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน พยายาม
 นึกย้อนหลังไปครั้งแล้วครั้งเล่า ก็บอกตนเองไม่ได้ ว่า
 มีเหตุผลอย่างไร จึงได้กระทำอะไรพิลึก ๆ อย่างนั้น
 ลงไปได้

๑๑. วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๑๙๕๘ กลางคืน

เรื่องรูพิลึกนี้ยังไม่จบ เพราะยังไม่เข็ด อยากรจะ
 หาคำตอบให้ได้ เข้าไปครั้งนี้ ภายในก็ยังดำมืดเหมือน
 เดิม แต่ครั้งนี้รู้สึกเฉย ๆ คือไม่ค่อยเกิดความรู้สึกกลัว
 หรือหวาดหวั่นเท่าใดนัก ไม่มีมือสั่น ไม่มีคนอยู่ แต่
 รู้สึกว่ามีอะไรแข็ง ๆ อยู่ใต้เท้า ดังนั้นจึงพยายามล้มตา
 เพื่อจะได้เห็นอะไรให้ได้ พอล้มตาได้แล้ว คราวนี้ก็
 เห็นจริง ๆ คือเห็นว่า ตนเองมายืนอยู่ใกล้สิ่งปลูกสร้าง

หลังหนึ่ง ซึ่งท่าทางดูน่าจะเป็นยุ่งข้าวมากกว่าที่จะเป็นบ้านที่อยู่อาศัย บ้านนี้ตั้งอยู่กลางทุ่งกว้าง ทันใดนั้นก็คิดว่าอยากจะเหินขึ้นไปบนอากาศสักหน่อยถ้าจะดี เพราะตอนนั้นท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินแจ่มใส ไม่มีเมฆเลย แต่ทำอย่างไร ๆ ก็ยกตัวขึ้นจากพื้นดินไม่ได้ เอ หมายถึงว่าในที่นี้ตัวเราถ้าจะมีน้ำหนักเหมือนในโลกมนุษย์ของกายเนื้อเสียแล้วกระมัง ห่างออกไปประมาณ ๑๐๐ ฟุต ข้าพเจ้ามองเห็นสิ่ง ๆ หนึ่งมีลักษณะคล้าย ๆ กับบันได แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็ปรากฏว่าเป็นหอคอยสูงประมาณ ๑๐ ฟุต ตอนนั้นนึกขึ้นมาว่า เราคงจะต้องใช้ลานบินหรือยกพื้นช่วยในการเหินบ้างเป็นแน่ ดังนั้น จึงปีนขึ้นไปบนหอคอยจนถึงยอดแล้วก็กระโดดออกมาทันที คิดว่าคราวนี้คงลอยอยู่ได้แน่ แต่ผลก็คือ ตกลงมาข้างล่างเสียงดังตึกใหญ่อย่างไม่มีท่าเลย นึก ๆ ดูตอนนั้นความรู้สึกของข้าพเจ้าคงจะเหมือนกับความรู้สึกของนกที่ถูกตัดปีกเสียแล้วนั่นเอง

ข้าพเจ้ารีบลุกขึ้นยืน พร้อมกับนึกในใจว่าเรานี้โง่มากที่ไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่เคยทำได้ผลมาแล้ว ข้าพเจ้าจึง

ชูแขนทั้งสองเหยียดขึ้นในท่าบิน ซึ่งก็ได้ผลสมใจ คือ ค่อย ๆ เหนือขึ้นและต่อจากนั้นก็ร้อนไปสำรวจบริเวณนั้น โดยรอบ ในขณะที่กำลังร่อนลมเล่นอยู่นั่นเอง ก็มีสิ่งหนึ่ง บินผ่านแว็บไป เมื่อหันตามไปดูก็เห็นเจ้าสิ่งนั้นบินไป ทางกำแพงด้านที่มีช่องโพรงอยู่ ด้วยเหตุใดไม่ปรากฏ เกิดความกลัวขึ้นมาว่า เจ้าสิ่งนี้อาจพันลวดรูปไป แล้วเลย ไปเข้ากายเนื้อของข้าพเจ้าแทนข้าพเจ้าก็เป็นได้ เร็วเท่า ความคิด ข้าพเจ้ารีบหมุนตัวกลับแล้วดำดิ่งเพื่อจะผ่าน ไปเข้าช่องนั้น แต่แล้วก็ได้ทราบว่ที่ข้าพเจ้าคิดว่าเป็น ช่องหรือโพรงอะไรนั้น ความจริงก็คือหน้าต่างด้านหนึ่งของสิ่งก่อสร้างนั่นเอง อย่างไรก็ตามเป็นอันว่าข้าพเจ้า ผ่านช่องหน้าต่างนั้นมาได้ และรีบกลับมาเข้าร่างเนื้อได้ โดยสวัสดิภาพ

แต่เมื่อกลับมาแล้ว ก็เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างดูเรียบร้อยดี ไม่มีอะไรผิดปกติ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจออกไปใหม่ เพราะความสิ้นสะเทือนในตอนนี่ยังมีกำลังแรงพออยู่ ข้าพเจ้าพุ่งตัวผ่านช่องโพรงนั้นออกไปสู่แสงสว่าง ทางอีกด้านหนึ่ง คราวนี้สังเกตเห็นคนสองคน เป็นชาย

หนึ่งหญิงหนึ่ง กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้นอกสถานที่ก่อสร้าง
นั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถจะติดต่อกับผู้ชายได้ แต่กับ
ผู้หญิงดูเหมือนจะพอดติดต่อกันได้บ้าง เพราะรู้สึกว่าจะ
จะรู้ว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น ลองถามดูว่าเธอรู้ไหมว่าข้าพเจ้า
เป็นใคร แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบนอกจากเธอจะแสดงว่ารู้ว่า
ข้าพเจ้ามาอยู่ที่นั่นเท่านั้นเอง ตอนนี้อะไรจะเกิดขึ้น
จะอ่อนกำลังลง ข้าพเจ้าจึงต้องถอยกลับมาเข้าภายใน
เวลาที่ผ่านไปในตอนนี้อยู่ ๔๐ นาที

ขั้วสันนิษฐาน

ข้าพเจ้าได้กล่าวมาอย่างยืดยาวกับเรื่องการสำรวจ
ช่องโพรงลึกกลับ ซึ่งมีปัญหาว่าเรื่องนี้มีสาระเพียงไร ?
เมื่อดูเผิน ๆ มันก็คล้าย ๆ กับจะเป็นเรื่องของภาพหลอน
คือเห็นไปเองไม่ได้เรื่องราวสาระอะไร แต่เมื่อพิเคราะห์
ดูอีกที จะเห็นว่ามันมีรายการคงที่อยู่ประการหนึ่ง และ
ก็มีรายละเอียดเพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่าประหลาด

ประการแรกก็คือ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีเรื่องของใครที่

ไหนเท่าที่ทราบมา จะนำมาเปรียบเทียบกับเรื่องพิลึกนี้
 ได้เลย ดู ๆ ไปมันก็คล้ายกับจะไม่ใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 เองโดยบังเอิญ แต่ทำให้เรารู้สึกว่ามีแผนการอะไรสัก
 อย่างอยู่เบื้องหลัง และก็เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันอยู่ได้ครั้งแล้ว
 ครั้งเล่า ทำให้เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่มาก

ประการที่สอง เหตุการณ์เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยกรรม
 วิธีประจำแบบหนึ่งคือ ๑/ มีความสิ้นสະเทือนนำมาก่อน
 ๒/ มีการหมุนตัวเป็น ๑๘๐ องศา เพื่อออกจากกายเนื้อ
 และ ๓/ ปราบกฐมีโพรงประหลาดเกิดขึ้นทุกครั้ง จะเห็น
 ได้ว่าการทดลองเรื่องนี้ไม่ได้ทำครั้งเดียว แต่รวมทั้งหมด
 ถึง ๑๑ ครั้ง

การหมุนตัวไป ๑๘๐ องศาเพื่อออกจากกายเนื้อ ก็
 เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่เหมือนกัน มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้อง
 กันกับความกว้างของมุมในเรื่องนี้หรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่า
 นักพิลึกน่าจะลองพิจารณาหาเหตุผลความเกี่ยวข้องของดู
 บ้าง นอกจากนั้นการศึกษาทฤษฎีเรื่องรูปแบบของคลื่น
 (Wave form studies) ที่นำมาประยุกต์ในกรณีนี้ ก็น่า
 จะเป็นทฤษฎีที่มีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน

ความดำมืดของโพร่งนั้นอาจเป็นเพราะความสามารถในการเห็นของข้าพเจ้ายังไม่สูงพอก็เป็นได้ ในการทดลองระยะแรก ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะจำเป็นต้องหลับตาเสียด้วย ในระหว่างที่เกิดความสั่นสะเทือนขึ้น เพราะการทำเช่นนั้นจะเป็นทางช่วยรักษาความสั่นสะเทือนให้คงอยู่ได้ แต่ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าพยายามลืมตา (ในขณะที่ออกจากกายเนือไปแล้ว) เพื่อจะได้มีโอกาสเห็นอะไร ๆ บ้าง ก็รู้สึกว่าได้ผลบ้าง น่าคิดว่าถ้าในระหว่างที่ข้าพเจ้า “บิน” เดินทางไปในระยะไกล ๆ นั้น ลองลืมตาดูบ้าง ก็อาจจะได้เห็นอะไร ๆ มากขึ้นก็ได้กระมัง

แต่เรื่อง “มือ” ลึกลับ นี้ น่าประหลาดมาก ยังหาทางอธิบายไม่ได้เลย จะว่ามีเหตุจูงใจให้เห็นหรือรู้สึกไปเองก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะครั้งต่อ ๆ มาก็คได้ประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้อีก แต่สำหรับแผ่นกระดาษที่มีตำบลที่อยู่เขียนไว้นั้น อาจจะพอสันนิษฐานได้ว่าเป็นความจำในเรื่องเก่า ๆ ถูกฟื้นขึ้นมา (คือเป็นนิวรรณ์) ในเมื่อมีเหตุการณ์เกี่ยวกับการจับมือกันกับใครคนหนึ่งในการพบหรือรู้จักกับคน ๆ นั้นเป็นครั้งแรกก็ได้ เรื่องตะขอที่

มาเกี่ยวหรือเจาะเข้าไปในมือของข้าพเจ้าก็ยังไม่หาเหตุผลไม่ได้เหมือนกัน

การมีเสียงเรียกชื่อนี้ เป็นเรื่องไม่ใช่ผิดปกติวิสัยนัก เคยมีเรื่องราวบันทึกไว้มากมายด้วยกัน ว่าอยู่ดี ๆ ก็เกิดมีเสียงเรียกชื่อขึ้นมาลอย ๆ โดยไม่รู้ว่ามาจากไหน ทั้งในเวลาตื่นและเวลาหลับ มีนักจิตวิทยาหลายคนได้พยายามอธิบายเรื่องนี้ไว้หลายอย่างด้วยกัน ซึ่งก็มีเหตุผลพอฟังได้บ้าง แต่บางครั้งสำหรับบางรายก็ไม่มีเหตุผล หรือทฤษฎีข้อไหนใช้ได้เลยเหมือนกัน

การที่เกิดมีใครอื่นรู้ว่าข้าพเจ้าโผล่ศีรษะเข้าไปในช่องโพรงนั้น ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดมาก เท่าที่ได้เคยอ่านรายงานของคนอื่น ๆ มา ก็ปรากฏว่าถ้าจะมีคนรู้เห็นก็มักจะเป็นจากระยะทางไกล แต่ของข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณ ๆ นั้นอยู่ใกล้กับปากช่องนั่นเอง เรื่องเวลาการเดินทางก็อีกเรื่องหนึ่งซึ่งยังไม่มีโอกาสจะสอบกับของรายอื่นว่าใกล้เคียงหรือห่างไกลกันเพียงไร

สภาพอารมณ์ของข้าพเจ้าในขณะที่พบกับ “ใครคน

หนึ่ง” ในโพรงนั้นก็เป็นเรื่องทีลึกลับพิสดารอยู่ไม่น้อย เหตุใดข้าพเจ้า จึงเกิดความรู้สึกด้อยและมีอารมณ์ตื่นตันถึงขนาดนั้น เป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่เหมือนกัน สรุปความก็คือมันมีความแปลกประหลาดที่ในการทดลองครั้งต่อ ๆ มา ก็มีรายการส่วนใหญ่เหมือน ๆ กัน ผู้ช่างคิดอาจกล่าวว่าเป็นเรื่องเพื่อฝัน คือเห็นภาพหลอนไปเองก็ได้

โลกที่สาม กล่าวโดยย่อ ก็ดูจะเป็นโลกทางวัตถุ และฟิสิกส์ ซึ่งมีสภาวะความเป็นไปคล้ายกับโลกเรามากทีเดียว สิ่งแวดล้อมธรรมชาติก็เหมือนกัน มีต้นไม้ บ้านเมืองผู้คน ศิลปวัตถุ และสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นลักษณะของสังคมที่มีอารยธรรมพอสมควร มีบ้านช่อง ครอบครัวยุทธกิจต่าง ๆ และมีคนทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพด้วย มีถนนซึ่งมียานพาหนะแล่นผ่านไปมา มีทางรถไฟและขบวนไฟด้วย

ที่ในส่วนที่ไม่ค่อยเหมือนที่เดียวกันก็มีบ้างเหมือนกัน อันที่จริง ในตอนแรกข้าพเจ้าเองก็คิดว่ามันคงจะเป็นสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งในโลกมนุษย์เราเอง ที่ยังไม่มีผู้ใดรู้จัก เพราะมันมีลักษณะชวนให้คิดดั่งนั้นจริง ๆ แต่

เมื่อได้ศึกษาดูถี่ถ้วนแล้ว ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าไม่ใช่แน่ คือไม่ใช่สถานที่ในโลกนี้เลย ไม่ว่าจะเป็นในอดีตหรืออนาคตก็ตาม

สิ่งแรกที่เข้ากันไม่ได้ คือ ความเจริญทางวิทยาศาสตร์ ไม่มีเครื่องมือเกี่ยวกับไฟฟ้าเลย คือว่าสิ่งที่เกี่ยวกับไฟฟ้าก็ดี ไฟฟ้าแม่เหล็กก็ดี หรืออะไร ๆ ที่เกี่ยวกับสาขาวิชาทั้งสองนั้นก็ดี ไม่เห็นมีอยู่ คือว่า ไม่มีแสงสว่างจากไฟฟ้า ไม่มีโทรศัพท์ วิทยุ โทรทัศน์ หรือพลังงานไฟฟ้าเลย

แหล่งเกิดของกำลังงานที่มีการเผาไหม้ภายในก็ดี ที่ใช้แก๊สโซลีน หรือน้ำมันก็ดี ก็ไม่เห็นมีอีก แต่ก็แปลกที่มีการใช้กำลังจากเครื่องจักรด้วย เมื่อพิจารณาอย่างละเอียดถึงหัวรถจักรคันหนึ่งที่ใช้ลากจูงสิ่งทีคล้ายกับจะเป็นรถโดยสารสมัยโบราณเต็มที ก็ปรากฏว่าใช้กำลังไอน้ำขับเคลื่อน รถโดยสารก็ดูเหมือนว่าจะทำด้วยไม้ ส่วนหัวจักรก็ทำด้วยเหล็ก แต่ก็ยังเป็นแบบซึ่งไม่เคยเห็นในแบบเก่า ๆ ที่ไหนของโลกเราเลย ความกว้างของรางก็แคบ

กว่ามาตรฐานของเรา และแคบกว่ารางขนาดแคบที่ใช้สำหรับรถไฟแบบขึ้นเขาเสียด้วยซ้ำ

ข้าพเจ้าได้เฝ้าพิจารณาดูการทำงานของหัวจักรคันหนึ่งอย่างใกล้ชิด ก็ไม่เห็นเขาใช้ไม้หรือถ่านหินสำหรับทำให้เกิดความร้อนเพื่อที่จะได้เกิดไอน้ำมาเป็นพลังขับเคลื่อน แต่เขากลับใช้ภาชนะคล้ายขวดขนาดใหญ่เลื่อนออกมาจากใต้หม้อน้ำของรถจักรนั้น แล้วใช้รถเล็ก ๆ เช่นเข้าไปในตึกมีกำแพง ๆ หนา ๆ ภาชนะนั้นมีท่อต่อเป็นวงออกมาจากข้างบน คนที่ทำงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็มีโล่ป้องกันตัวไว้ สังเกตดูเขาทำงานกันอย่างระมัดระวังมาก ในขณะที่ทำการเคลื่อนย้ายภาชนะนั้น จนกระทั่งเมื่อภาชนะนั้นถูกย้ายเข้าไปอยู่ในตึกแล้ว และปิดประตูตึกเรียบร้อยแล้ว จึงจะลดความเคร่งเครียดลง น่ากลัวสิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นคงจะเป็นความร้อน ซึ่งอาจจะเกิดจากอุณหภูมิจากการแผ่รังสีก็ได้ แต่สังเกตดูจากความระมัดระวังของพวกเขาที่ทำงาน ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นความร้อนอันเกิดจากการแผ่รังสีเสียมากกว่า

ถนนหนทางก็ไม่เหมือนกับของเรา โดยเฉพาะในเรื่อง

ขนาดช่องทางสำหรับให้ยานพาหนะเดินกว้างถึงสองเท่าของเรา รถของเขาก็ใหญ่กว่าของเรามาก แม้คันที่เล็กที่สุดก็มีที่นั่งที่ให้คนนั่งเรียงกันตามขวางได้ถึงได้ถึง ๕ หรือ ๖ คน แต่ที่เป็นมาตรฐานกลับมีที่นั่งเดียว คือของคนขับ ส่วนที่เหลือนั้นจัดกันแบบห้องนั่งเล่นมากกว่าที่จะเป็นรถสำหรับโดยสาร คือมีเก้าอี้หลายตัวตั้งเรียงกันไปรอบ ๆ บริเวณซึ่งกว้างประมาณ ๑๕ ฟุตและยาว ๒๐ ฟุต ล้อรถของเขาก็แปลก คือไม่มียางหุ้ม การขับรถก็ไม่มีพวงมาลัยกลม ๆ มีแต่เพียงแท่งยาว ๆ แท่งเดียววางตามขวาง กำลังขับเคลื่อนจะอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งทางด้านหลัง ความเร็วของรถก็ไม่มากนัก กะดูประมาณชั่วโมงละ ๑๕ ถึง ๒๐ ไมล์เท่านั้น การจราจรก็ไม่คับคั่งเท่าใด

ส่วนยานพาหนะที่ขับเคลื่อนไปด้วยกำลังคนก็มีเป็นรูปคล้าย ๆ กับยกพื้น ๔ ล้อ ใช้เท้าหมุนหรือถีบดันล้อหน้าให้เคลื่อนไป มีกลไกซึ่งทำงานด้วยมือช่วยส่งกำลังขับนั้นไปที่ล้อหลัง ดูคล้าย ๆ กับของเล่นของเด็ก ๆ ในสมัยก่อนที่เรียกกันว่า “รถพาย” ฉะนั้น ยานพาหนะดังกล่าวนี้ใช้สำหรับระยะทางสั้น ๆ

นิสัยและขนบธรรมเนียมของเขาก็ไม่เหมือนกันกับของเรา เท่าที่สังเกตมาได้เล็กน้อย พอจะปะติดปะต่อกันได้ความว่า เขามีประวัติศาสตร์ความเป็นมาโดยมีชื่อเหตุการณ์ และระยะเวลาแตกต่างจากโลกของเราทีเดียว กล่าวโดยคร่าว ๆ แม้มนุษย์จำพวกนี้จะอยู่ในยุคแห่งการวิวัฒนาการยุคเดียวกันกับเรา แต่การวิวัฒนาการทางเทคนิคและสังคมของเขาก็แตกต่างจากเรามาก ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าเขาเป็นมนุษย์ก็เพราะความรู้สึกบอกว่า ถึงอย่างไร ๆ เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน

เรื่องพิลึก

ต่อไปนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาดพิลึกกึกกือเรื่องหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับโลกที่ ๓ ขอภัยด้วย ถ้าท่านจะเกิดความสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูกในบางตอน เพราะอันที่จริงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเองก็งงเต็มทีเหมือนกัน

เรื่องเป็นดังนี้

ในโลกที่ ๓ นั้น รู้สึกว่าบุคคลที่นั่นส่วนมากจะไม่รู้ว่ามิซัพเจ้าเข้าไปเกาะกะเพนพ่านอยู่กับเขาด้วยนัก จนกระทั่งวันหนึ่งมิซัพเจ้าเกิดไป “สวมรอย” เข้าไปในร่างของใครคนหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจเป็นการชั่วคราว เจ้าหมอนั้น ซึ่งต่อไปนี้มิซัพเจ้าจะขอเรียกว่าเป็นตัว “มิซัพเจ้าที่นั่น” (I There) ส่วนมิซัพเจ้าผู้เล่าจะใช้สรรพนามว่า “มิซัพเจ้า” เฉย ๆ หรือ “มิซัพเจ้าที่นี่” เพื่อไม่ให้สับสนปนเปกัน จะเป็นเพราะเหตุใดก็ไม่ทราบ มิซัพเจ้าเกิดรู้สึกว่า มีอะไรลากตัวเองเข้าไปหาเจ้าหมอนั้น หรือ “มิซัพเจ้าที่นั่น” แล้วเลยไปแอบอ้างอาศัยเป็นตัวของเขาไปชั่วคราว

มันเป็นเรื่องคล้าย ๆ กับจะเป็นอัตโนมัติฉะนั้น คือมันจะเกิดขึ้นเองโดยไม่ได้ตั้งใจ ในเมื่อมิซัพเจ้าเกิดไปเข้าถึงโลกที่ ๓ นั้นเข้า แปรกอยู่อย่างหนึ่งที่เวลามิซัพเจ้ายึดยึดตัวเองเข้าไปแทนในร่างของเขา และกลายเป็น “มิซัพเจ้าที่นั่น” ไปแล้วนั้นก็ไม่เคยปรากฏจะรู้สึกว่า เจ้าของเดิมของเขาไปหลบอยู่เสียที่ไหนเลย

ที่นี้การที่ “มิซัพเจ้าที่นี่” จะรู้ว่า “มิซัพเจ้าที่นั่น”

เป็นใคร และมีประวัติความเป็นมาอย่างไร ก็รู้ได้จากครอบครัวของเขานั้นเอง นอกจากนั้นอีกส่วนหนึ่งก็ได้มาจากสมองของเขา ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งธนาคารแห่งความจำ (memory bank) คือเก็บประวัติเก่า ๆ ไว้ ทั้ง ๆ ที่ “ข้าพเจ้าที่นี้” รู้ดีว่าตนเองไม่ใช่ “ข้าพเจ้าที่นั่น” แต่ก็ยังมีความรู้สึกเข้าไปเป็นผู้ส่วยอารมณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีตของเขาเช่นเดียวกับตัวเขาเองเหมือนกัน อดนึกสงสัยไม่ได้ว่าเวลาข้าพเจ้าแอบเข้าไปอยู่ในตัวเขานั้น จะทำให้เขาแสดงกิริยาเป็นอะไรออกมาบ้างในหมู่สังคมเพื่อนฝูงหรือญาติพี่น้องของเขา น่ากลัวว่าบางครั้งมันอาจทำให้เขาเสียใจมากในภายหลังก็เป็นได้

ประวัติของเขาหรือของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” มีดังนี้ เขาเป็นคนค่อนข้างจะรู้สึกเจ็บเหงา ในเรื่องกิจการงาน (ด้านสถาปัตยกรรมและรับเหมาก่อสร้าง) ก็ไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จเท่าใดนัก นอกจากนั้น ยังเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบเข้าสังคมด้วย เขามาจากชนชั้นที่อาจกล่าวได้ว่ามีรายได้ต่ำ ได้เข้ารับการศึกษามาก็คือวิทยาลัยเล็ก ๆ แห่งหนึ่งเท่านั้น การงานอาชีพขั้นต้นของเขาอยู่ในเมือง

ใหญ่แห่งหนึ่ง ในฐานะเป็นงานสามัญธรรมดา ไม่มีความสำคัญอะไรนัก เขาอยู่ที่ชั้นสองของบ้านแห่งหนึ่งที่มีห้องหลายห้อง เวลาไปทำงานก็ไปรถประจำทาง เมืองนี้เป็นเมืองที่เขาไม่เคยอยู่มาก่อน ดังนั้นเขาจึงมีเพื่อนฝูงไม่กี่คน รถประจำทางนั้นเป็นรถคันใหญ่กว้างขวางมาก สามารถนั่งเรียงแถวตามแนวขวางได้ถึง ๘ คน ที่นั่งแถวหลังก็ยกสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อให้คนนั่งแถวหลังได้มีโอกาสเห็นภาพข้างหน้าได้เท่า ๆ กัน ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าแอบเข้าไปอยู่ในร่างของเขานั้น เป็นเวลาที่เขากำลังจะลงจากรถประจำทาง ตอนนั้นพอแอบยึดเหยียดตัวเองเข้าไปแล้ว ข้าพเจ้าก็เลยพยายามจะชำระค่าโดยสารให้ด้วย ปรากฏว่าคนขับหันมามองอย่างประหลาดใจ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายใจ ในเมืองนี้ ผู้คนเขาคงขึ้นรถประจำทางกันได้โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสารกันเลย

การเข้าไปสิงอยู่ในตัวเขาครั้งที่สองเกิดขึ้นในขณะที่กำลังมีวิกฤติการณ์ทางอารมณ์ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ได้พบกับหญิงคนหนึ่งชื่อ “ดี” ซึ่งมีฐานะดี และมีลูก ๒ คนแล้ว เป็นหญิงคนหนึ่งและชายคนหนึ่ง อายุยังไม่ถึง ๔

ขวบทั้ง ๒ คน แม่หญิง “ลี” คนนี้เป็นคนท่าทางเศร้า ๆ ชอบคิดเพื่อฝันและดูเหมือนว่าจะได้เคยผ่านโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่มาแล้วเกี่ยวกับสามีเก่าของเธอ ซึ่งจะเป็นเรื่องอะไร ก็ยังไม่ทราบชัดเจน “ข้าพเจ้าที่นั่น” พบแม่หญิงคนนี้โดยบังเอิญ และก็รู้สึกว่าจะออกจะติดใจเธออย่างลึกซึ้ง เด็ก ๆ ๒ คนลูกของเธอก็ชอบเขามาก แต่แม่หญิงไม่ค่อยสนใจเขานักเมื่อพบกันครั้งแรก ที่เธอออกจะสนใจเขาบ้างในตอนหลัง ๆ ก็เป็นเพราะเห็นว่าเขาเข้ากับเด็ก ๆ ของเธอได้ดี

ครั้งที่สาม ที่ “ข้าพเจ้าที่นั่น” บุกรุกเข้าไปในร่างของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ก็คือ ตอนที่ทั้งสองคนกำลังประกาศแก่เพื่อนฝูงว่า เขากำลังจะแต่งงานกัน (แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณ “แต่งงาน” นี้ดูจะมีความหมายไม่เหมือนกันกับในโลกของเรา แต่จะผิดกันอย่างไรก็ยังไม่ทราบแน่) พวกเพื่อนฝูงพากันประหลาดใจใหญ่ เพราะนับตั้งแต่เหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับแม่หญิง “ลี” (อาจเป็นการหย่าหรือตายหรืออะไรอื่นก็ไม่แน่) ก็เป็นเพียงชั่วระยะเวลา ๓๐ วันเท่านั้น (ไม่รู้ว่าเขามีวันคืนกันเหมือนเราหรือเปล่า)

ปรากฏว่า “ข้าพเจ้าที่นั่น” มีความพึงพอใจเธอมาก แต่ฝ่ายหญิงดูท่าที่ยังมีความเศร้าและเก็บตัวเหมือนเดิม

ครั้งต่อมา การเข้าแทรกแซงเกิดขึ้นเมื่อทั้งสองคนกำลังอยู่ด้วยกันในบ้านหลังหนึ่งในภูมิภาคประเทศที่ดูเหมือนจะมีสภาพเป็นกิ่งชนบทฉะนั้น บ้านนี้ตั้งอยู่บนเนินเตี้ย ๆ มีหน้าต่าเป็นรูปผืนผ้ายาว ชายคากว้างคล้ายกับชายคาของเจดีย์อะไรอย่างหนึ่ง ห่างออกไปประมาณ ๓๐๐ หลา จะเห็นทางรถไฟเลียบบโค้งไปตามแนวเนิน จากบันไดบ้านมีสนามหญ้าเขียวช่อ่มเรื่อยไปตามลาดของเนิน “ข้าพเจ้าที่นั่น” มีห้องทำงานอยู่หลังบ้านนี้เป็นอาคารที่ทำงานมีห้องเดียว

ตอนนั้น แม่หญิง “ลี” เข้ามาในห้องที่ทำงาน และเดินตรงมาที่โต๊ะทำงาน ซึ่งเป็นเวลาที่ “ข้าพเจ้าที่นั่น” เกิดไปสวมรอย “ข้าพเจ้าที่นั่น” พอดี

“คนงานเขาอยากจะทำอะไรของมือของคุณสักหน่อยค่ะ” แม่หญิงกล่าวขึ้น

ยุ่งละซี ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องอะไรสักหน่อย เลยมองดูเธอตาค้างอยู่นั่นเอง ตอบอะไรก็ไม่ถูก เลยถามส่งเดชออกไปว่าคนงานที่ไหนกัน

“อ้าว ก็พวกคนงานที่เขาทำงานกันที่ถนนนะซี” เธออธิบาย ตอนนี่คงยังไม่ได้สังเกตเห็นอะไรผิดปกติ

แต่แล้วอะไรก็ไม่ทราบ ทำให้ข้าพเจ้าตอบโพล่งออกไปว่าไม่เห็นมีคนงานที่ไหนกันเลย พอได้ยินเช่นนี้แม่หญิงมองดูคู่สนทนาด้วยความแปลกใจ คงจะเริ่มสงสัยอะไรขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าเห็นท่าไม่ดี ซินอยู่ต่อไปจะเกิดเรื่องเป็นและสับสนยุ่งกันใหญ่ เลยถอยฉากกลับมาเข้ากายเนื้อโดยผ่านทางช่องโพรงนั้น

เรื่องยังไม่จบ อีกครั้งหนึ่ง “ข้าพเจ้าที่นั่น” สร้างห้องทดลองวิทยาศาสตร์ส่วนตัวขึ้นมา อันที่จริงตนเองก็ไม่มีความรู้มากมายอะไรนัก แต่ก็อยากจะค้นคว้าเพื่อให้ได้พบอะไรใหม่ ๆ บ้าง อาจเป็นด้วยอาศัยทรัพย์สินสมบัติของแม่หญิง “ลี” ก็ได้ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ได้สร้างอาคารเก็บของหลังใหญ่ขึ้น แล้วแบ่งออกเป็นห้องเล็กห้องน้อย

แล้วก็ทดลองอะไรง่วนอยู่คนเดียว ในระหว่างการทดลอง
นี้เอง ครั้งหนึ่ง “ข้าพเจ้าที่นี่” เกิดบุกรุกไปอาศัยร่างของ
เขาเข้า เสร็จแล้วถึง เพราะไม่รู้ว่าจะทำการทดลองต่อ
ไปอย่างไรดี ทันใดนั้นเอง “ลี” ก็พาเพื่อน ๆ เข้ามา
ดูที่ทำงาน เพื่อจะคุยว่าเขากำลังดำเนินการค้นคว้าอัน
สำคัญอยู่ ตอนนี้อง พอ “ลี” ถามว่ากำลังทำอะไรอยู่
“ข้าพเจ้าที่นี่” ซึ่งอยู่ในร่างของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” เลยหมด
ท่า ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรดี

ลี มีท่าทางอีกอักอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเห็นกิริยา
ท่าทางอันอีกอักของข้าพเจ้า เลยทำเสฟาแยกออกไปดู
ห้องอื่น ๆ ต่อไป “ข้าพเจ้าที่นี่” ก็ยิ่งงงใหญ่ คือไม่รู้
จะอยู่ที่เดิมดีหรือจะตามไปสนทนากับเขาดี แต่ในที่สุด
ก็อยู่ที่เดิมพร้อมกับพยายามจะสวมรอยใช้สมองของเขาเพื่อ
จะรู้ว่าเขากำลังทำการค้นคว้าทดลองอะไรอยู่ นึก ๆ
ไป เท่าที่พอจะจับใจความได้ ก็เป็นทำนองว่าเขากำลัง
ค้นคว้าหาทางพัฒนาการละครอย่างใหม่ขึ้น โดยหาวิธี
ปรับปรุงออกแบบเวที แสงและฉาก เพื่อให้ผู้ดูแลเห็น
และรู้สึกเหมือนกับเข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ

หาทางรู้ได้อย่างหายาบ ๆ เพียงแค่นี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะพอแล้ว ต่อจากนั้นก็รีบถอยออกมาเข้าร่างของข้าพเจ้าเอง เพื่อป้องกันมิให้เกิดความลับสนยุ่งเหยิงกับชีวิตของเขามากขึ้นไปกว่านี้

อีกครั้งหนึ่ง เขากำลังไปเที่ยวพักผ่อนที่ภูเขากันทั้งครอบครัวซึ่งรวมทั้งเด็ก ๒ คนด้วย แต่ละคนกำลังขับรถแบบที่ขับเคลื่อนด้วยกำลังคน ไปตามถนนบนภูเขาอันวกไปวนมา โดยไม่ได้ตั้งใจตามเคย “ข้าพเจ้าที่นี่” ไปเข้าร่างของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ในขณะที่รถลงจากเนินดินแห่งหนึ่งแล้ว และกำลังขึ้นเนินอีกแห่งหนึ่ง แน่ละ ข้าพเจ้าไม่เคยขับเคลื่อนยานพาหนะแบบนี้มาก่อน ดังนั้นพอพยายามบังคับมันให้ขึ้นเนินได้ประเดี๋ยวเดียว มันก็ตกลงไปคลุกฝุ่นอยู่ข้างทาง ลี กับเด็ก ๆ ต้องรออยู่พักใหญ่เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ และ “ข้าพเจ้าที่นี่” ในร่างของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ก็บ่นพึมพำว่า ควรจะเดินทางโดยวิธีอื่นซึ่งจะสะดวกกว่านี้ คำบ่นเช่นนี้คงจะมีความเกี่ยวพันอะไรสักอย่างเป็นแน่ เพราะปรากฏว่า ลี นั่งเงียบไปอย่างแปลกประหลาด “ข้าพเจ้าที่นี่” ไม่รู้ว่ามันเป็น

เพราะเหตุใด แต่ก็เชื่อว่า “ข้าพเจ้าที่นั่น” ซึ่งเป็นเจ้าของร่างที่แท้จริงคงจะต้องรู้เป็นแน่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะบอกเธอให้รู้ว่า ข้าพเจ้าเป็นอีกคนหนึ่งไม่ใช่ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ตัวจริง แต่แล้วก็คิดว่าขึ้นบอกไปมันก็จะยุ่งกันใหญ่อีก เลยตัดสินใจว่ากลับดีกว่า แล้วก็กลับมาเข้าร่างของตนเอง โดยผ่านทางช่องโพรงนั้น

ต่อมายังมีอีก ตอนนี้ “ข้าพเจ้าที่นั่น” กับแม่หญิงลี ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว เขาได้พบความสำเร็จในการทำงานของเขาดีขึ้น แต่มันก็ทำให้เขาห่างเหินเธอไป ตอนนั้นเขาอยู่คนเดียว และก็คิดเสียใจอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่ทำให้เธอโกรธ เขาพบเธอครั้งหนึ่งในเมืองใหญ่ และได้ขอร้องให้เธอยอมให้เขาไปเยี่ยมเธอบ้าง เธอก็ยินยอมโดยบอกว่าให้รอดูเหตุการณ์ไปเรื่อย ๆ ก่อน ตอนนั้น ลี อยู่ในอพาร์ทเมนต์บนชั้นที่ ๓ ของอาคารหลังหนึ่ง ซึ่งเขาก็สัญญาว่าจะไปหาเธอที่นั่น

แต่บังเอิญ เขาทำด่าบลที่อยู่ของเธอหาย และตนเองก็จำไม่ได้เสียอีกด้วย ดังนั้น เมื่อ “ข้าพเจ้าที่นี้” ไปเข้า “ข้าพเจ้าที่นั่น” ก็เป็นเวลาที “ข้าพเจ้าที่นั่น” กำลัง

อยู่ในสภาวะกลุ่มใจและหมดหวัง เพราะเขาคิดว่า แม่หญิงจะต้องถือว่าการที่เขาไม่ไปหาเธอนี้ ย่อมแสดงว่าเขาไม่ได้สนใจเธอเลยนั่นเอง และก็จะเป็นเรื่องแสดงว่าเขามีใจโลเลอีกด้วย ดังนั้น เขาจึงพยายามหาเวลาว่างเพื่อค้นหาแม่หญิงและลูก ๆ ของเธอตลอดเวลา

ข้อสันนิษฐาน

ท่านผู้อ่านคงสงสัยว่าเรื่องทั้งหมดนี้มันเป็นอะไรกันแน่ ดู ๆ ก็เป็นเรื่องเหลวไหลไม่ได้เรื่องอะไร จะว่าเป็นเรื่องของจิตไร้สำนึกที่ต้องการหนีจากความจริงของโลกนี้ ก็ดูจะไม่มีเหตุผลน่าฟัง (เพราะมันไม่ดีไปกว่าสภาพในโลกของจิตสำนึกเลย) หรือจะว่าเป็นเรื่องแอบไปแสวงหาความสุขก็ไม่ได้อีก (เพราะมันไม่มีความสุขอะไรนัก ในชีวิตแบบนั้น) ตกลงก็ต้องใช้วิธีการเดา หรือโหม่ไปตามเรื่อง ซึ่งจะหาหลักวิทยาศาสตร์มาสนับสนุนก็คงจะไม่ได้ อย่างไรก็ตามสภาพความเป็นคน “สองชีวิตที่แตกต่างกันอย่างมาก” นี้อาจเป็นร่องรอยให้เกิด

ความคิดคำนึงได้บ้างกระมังว่า โลกที่ ๓ นี้ควรจะอยู่ที่ไหนกันแน่

ข้อสันนิษฐานที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดก็คือ โลกที่ ๓ กับโลกที่ ๑ ของเรามีสภาพไม่เหมือนกันอย่างแน่นอน ทั้งนี้ก็เห็นได้จากความเจริญทางวิทยาศาสตร์ซึ่งต่างกัน โลกที่ ๓ ไม่ได้เจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์มากกว่าเราเลย อาจจะน้อยกว่าเสียด้วยซ้ำ ในประวัติศาสตร์ของเรา ก็ยังหาไม่พบความเจริญทางวิทยาศาสตร์เท่าที่เป็นอยู่ในโลกที่ ๓ นี้ควรจะเป็นอย่างไหน ดู ๆ ไปโลกที่ ๓ นี้ก็ไม่ใช่ออดีตหรือปัจจุบันของโลกมนุษย์เราเลย และจะว่าเป็นอนาคตก็คงเป็นไปได้อีกด้วย แต่แล้วก็มีปัญหาว่ามันเป็นอะไรกันแน่ ? จะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่สอง ก็ไม่น่าเป็นไปได้อีก เพราะในโลกหรือสภาวะที่สองนั้น เขาใช้ความคิดอย่างเดียว (เป็นแหล่งกำเนิดพลังงาน) ก็พอแล้ว

หรือว่ามันจะเป็นความทรงจำที่ตกค้างอยู่ ซึ่งอาจจะเป็นความทรงจำของชาติพันธุ์ใดก็ได้หรือไม่ใช่ก็ได้ คือหมายความว่า มันเป็นอารยธรรมโบราณของโลกนี้เอง

แต่เป็นสถานที่ที่มีมาก่อนสมัยประวัติศาสตร์ แต่หรือว่ามันจะเป็นโลกที่โหดร้ายแห่งหนึ่งในจักรวาลนี้ ซึ่งมีสภาพคล้ายกับโลกเรานี้ แต่เป็นโลกหรือสภาพที่จะเข้าถึงหรือติดต่อกันได้โดยทางใจเท่านั้น หรือว่ามันจะเป็นสภาพที่ไม่มีวัตถุ คือมีแต่นามธรรม (antimatter) ซึ่งมีลักษณะถอดแบบไปจากโลกนี้ ดังนั้น จึงมีลักษณะเหมือนกันเป็นบางอย่าง แตกต่างกันเป็นบางอย่าง แต่ก็มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันเป็นรายบุคคลไป ภายใต้พลังอันยิ่งใหญ่บางอย่างซึ่งเรายังไม่มีความสามารถและความรู้พอที่เข้าใจได้ในปัจจุบันนี้

ดร. ลีออน เอ็ม เทเคอร์แมน คาสตราจารย์วิชาฟิสิกส์แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ได้กล่าวไว้ว่า “หลักการขั้นมูลฐานของวิชาฟิสิกส์นี้สอดคล้องกันกับแนวคิดเรื่องจักรวาลของโลกซึ่งไม่ใช่วัตถุ ซึ่งประกอบไปด้วยดาวและดาวเคราะห์อันเกิดจากปริมาณเหมือนกัน แต่ไม่ได้เป็นฝ่ายวัตถุปริมาณอันไม่ได้เป็นวัตถุ (คงเป็นฝ่ายนามธรรมกระมัง?) นี้ประกอบด้วย นิวเคลียสที่เป็นฝ่ายลบซึ่งมีอิเล็กตรอนที่เป็นฝ่ายบวกล้อมอยู่โดยรอบ ปัจจุบัน

นี่เราอาจคิดไปตามเหตุผลอันซับซ้อนได้เหมือนกันว่า โลกต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นฝ่ายวัตถุนี้ (น่าจะ) มีผู้คนอาศัย อยู่ก็ได้ โดยที่ผู้คนเหล่านั้น ก็คงจะมีกายซึ่งไม่ใช่วัตถุ เหมือน ๆ กัน และในโลกรอื่นไม่ใช่วัตถุนี้ นักวิทยาศาสตร์ของเขา ซึ่งก็คงจะต้องเป็นผู้มีกายไม่ใช่วัตถุเหมือนกัน อาจจะทำลัดค้นพบความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เป็วัตถุ (เช่นโลกของเราเป็นต้น?) และคงกำลังจะตื่นเต็นกัน ใหญ่ก็ได้ (ว่าสภาวะที่เป็นวัตถุนี้ ก็มีได้เป็นได้เหมือนกัน?)”

(ข้อความตอนนี้เป็นหลักวิชาสูงมาก มีศัพท์ซึ่งไม่มี ใน Dictionary เลย จึงขอคัดข้อความจากต้นฉบับเดิมมา เพื่อประโยชน์แก่ผู้รู้ภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้)

(Page 100) Dr; Leon M. Lederman, Professor of Physics at Columbia University, has stated;

"Basic physics is completely consistent with the cosmological conception of a literal antiworld

---

of stars and planets composed of atoms of antimatter, which is to say negative nuclei surrounded by positive electrons. We can now entertain the intriguing idea that these antiworlds are populated by antipeople, whose antiscientists are perhaps even now excited by the discovery of matter."

บทที่ ๙

เทพผู้พิทักษ์

ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน แห่งประสบการณ์ของข้าพเจ้านี้ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นมีเรื่อง ๆ หนึ่ง ซึ่งอธิบายได้ยากมาก คือบ่อยครั้งมักมีผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยวิธีต่าง ๆ อาจจะเป็นเพราะท่านเหล่านั้นอยู่กับข้าพเจ้าตลอดเวลา โดยที่ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวก็ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่สามารถทราบได้ว่าท่านเป็นใคร และที่ท่านช่วยข้าพเจ้าเป็นบางครั้งนั้น มีเหตุผลอย่างไร

จะว่าท่านเหล่านั้นเป็นเทพดาผู้พิทักษ์รักษาตัวข้าพเจ้า ก็ดูออกจะมากไปหน่อย แต่บางท่านอาจจะคิดเช่นนั้นก็เป็นได้ ข้อที่ประหลาดก็คือเวลาที่ข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลืออย่างที่สุด บางครั้งท่านก็คล้ายกับจะ

ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียเฉย ๆ สวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ
เท่าไร ๆ ท่านก็ไม่เห็นเอาเป็นธุระ จริงอยู่ มีบางครั้ง
ได้รับความเดือดร้อนทางใจและตะโกนขอความช่วยเหลือ
มาก ๆ เข้า ท่านก็มาเหมือนกัน แต่ส่วนมากแล้ว ท่าน
มักให้ความช่วยเหลือในเวลาที่ข้าพเจ้าไม่ได้ขอความช่วยเหลือ
เลย หรือว่าไม่ได้นี้ก็ขอความช่วยเหลือเสียด้วย
เข้าไป สรุปลงแล้วก็คือ ดูเหมือนท่านจะตัดสินใจของท่าน
เองว่า ควรจะให้ความช่วยเหลือหรือไม่ ซึ่งทั้งนี้ไม่ได้
พิจารณาถึงความจำเป็นหรือสถานการณ์ของข้าพเจ้าเลย

จะว่าท่านเหล่านี้เป็น “เพื่อน” ก็คงไม่ถูกต้องนัก
คือหมายความว่าไม่ใช่เพื่อนฝูงที่อยู่ในฐานะเสมอกัน แต่
ท่านก็แสดงความเห็นอกเห็นใจข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ท่าน
มีความรู้และมีจุดประสงค์ในการช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกครั้ง
ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านจะทำอันตรายข้าพเจ้า และดังนั้น
ข้าพเจ้าก็เชื่อใจท่านอย่างเต็มเปี่ยม

การที่ท่านให้ความช่วยเหลือโดยมากก็เป็นไปอย่าง
ไม่ลู้จะเปิดเผยนัก ตัวอย่างเช่น มือที่ช่วยพยุงข้าพเจ้า

ขึ้นเขาไปหา ดร.แบรดชอว์ ที่บ้านของเขา (บทที่ ๓ หน้า ๗๗-๗๘) ซึ่งก็ทำให้ข้าพเจ้า (ซึ่งรู้สึกว่าย่อนเพลีย กำลังจะหมดแรง) ได้บรรลุผลสมความตั้งใจ ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ส่วนมากข้าพเจ้าไม่สามารถรู้ และเห็นว่าใครเป็นผู้ช่วยเหลือพุ่งขึ้นไปอย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้เล็กน้อย ข้าพเจ้าเห็นภาพใครคนหนึ่งแวบหนึ่งนั่งขัดสมาธิคล้าย ๆ กับแบบโยคะ มีเลื้อยคลุมและมีที่คลุมศีรษะด้วย (หน้า ๗๗) จะเป็นไปได้ไหม ที่ว่าท่านผู้นี้คือผู้ช่วยเหลือพุ่งข้าพเจ้าในครั้งนั้น

ในบทที่ ๑๐ ชายสวมเลื้อยคลุมมีหน้าและดวงตาซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเคยเห็นมาแล้ว แต่นึกไม่ออกกว่าเป็นใครที่ไหน ได้มาช่วยข้าพเจ้าตามคำขอความช่วยเหลือในการไล่เจ้าพวกทากหรือกาฝากออกไป น่าแปลกคือ ทั้งที่ท่านมาช่วยข้าพเจ้า ก็ไม่เห็นท่านเอาใจใส่ต่อความรู้สึกของข้าพเจ้าในตอนนั้นแต่อย่างใด ท่านไม่ได้หันมาพูดปลอบหรือให้กำลังใจแสดงความเห็นใจอย่างใดเลย คือมาช่วยแล้วก็ไปเฉย ๆ อย่างนั่นเอง

ข้าเจ้าไม่เคยได้เห็นผู้ที่ช่วยพาข้าพเจ้าไปหา ดร. กอร์ดอนในโลกที่ ๒ (บทที่ ๖ หน้า ๑๙๒) เลย รู้สึก แต่เพียงว่ามีมือมาพยุงตัวไว้ และได้ยินเสียงเท่านั้นเอง ต่อมาอีก ๑ สัปดาห์ ก็เป็นแบบเดียวกัน คือเมื่อข้าพเจ้า แสดงความปรารถนาจะไปหาเขาอีก ก็มีเสียงพูดให้ได้ยินว่าไปหาครั้งหนึ่งแล้วจะไปอีกทำไม แม้ข้าพเจ้าเองก็อดแปลกใจตนเองไม่ได้ว่า ทำไมตอนนั้นจึงไม่หันไปดูหน้าผู้ช่วยเหลือให้เห็นชัดเสียที มันคล้าย ๆ กับว่า ในตอนนั้นเราถือว่าเป็นของธรรมดาไป เลยลืมคิดถึงเรื่องอื่นไปหมด

แต่ชายหนุ่ม ๒ คนผู้พาข้าพเจ้าไปที่อพาร์ตเมนต์ หลังจากการประชุมทรงวิญญานนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่น่าจะจัดเข้าในประเภทเทพยดาผู้รักษาตัวเหมือนในกรณีอื่นๆ เพราะเขามาในเรื่องนี้โดยเฉพาะ และไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ๆ อีกเลย จึงเป็นเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งว่า ในบรรดาผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าหลายต่อหลายคราวนั้น ดูจะมีอยู่ครั้งเดียวที่ข้าพเจ้าพอจะบอกได้ว่าเป็นผู้เดียวกันและมาเป็นครั้งที่สอง

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยม แอ็กนิว บานตัน ในโลกที่ ๒ (บทที่ ๖ หน้า ๒๐๕) นั้น มีใครคนหนึ่งพุงข้าพเจ้าเพื่อให้เห็นเขาชัดเจนขึ้น ตอนนั้นรู้สึกว่ามีมืออันแข็งแรงมาจับข้าพเจ้าไว้นั่นทั้ง ๒ ข้าง แต่ก็เป็นการจับอย่างสุภาพนิ่มนวล เมื่อถึงเวลาจะต้องกลับ มือทั้ง ๒ นั้น ก็หมุนตัวข้าพเจ้ากลับ เช่นเดียวกับคนตาดีหมุนตัวคนตาบอดให้หันไปทางทิศที่ต้องการจะนั้น ความรู้สึกในครั้งนั้นยังคงอยู่ในความทรงจำอย่างแจ่มใสจนถึงทุกวันนี้ แสดงว่าในบางครั้งเวลาข้าพเจ้าตั้งความปรารถนาอะไร ก็มีผู้คอยให้ความช่วยเหลือให้สำเร็จสมประสงค์ไปได้เหมือนกัน

แต่แล้วพอถึงคราวที่ข้าพเจ้าตกใจจนหมดสติ ตะโกน กูร์อง และสวดมนต์อันยาวนานใหญ่ตอนที่ข้ากลับมาสู่กายเนื้อมาพบกำแพงใหญ่ขวางหน้าอยู่ (บทที่ ๗ หน้า ๒๒๒) นั้น ก็ไม่เห็นมีใครมาให้ความช่วยเหลือแต่อย่างใด หนึ่ง เวลาที่ข้าพเจ้าถูกศัตรูโจมตีอย่างทารุณ ก็ไม่เห็นมีใครเอื้อมมาช่วยเหลือ หรือว่าท่านอาจจะมาช่วยแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้กรรมัง ข้อสำคัญก็คือ มันมีความแตกต่างกัน

กันอย่างไร ในสถานการณ์ที่ควรจะมาช่วยหรือไม่ควร ? ท่านเหล่านั้นมีหลักอะไรในการตัดสินใจว่า คราวไหนควรมาช่วย และคราวไหนควรปล่อยให้ดินรนไปตามลำพัง ? ข้าพเจ้ายอมรับว่าไม่มีทางรู้เลยจริง ๆ

และที่สำคัญอีกข้อหนึ่งก็คือ เมื่อตอนที่ข้าพเจ้ากำลังมีความสุขอย่างซาบซึ้งอยู่กับสภาวะที่อาจเรียกได้ว่า สวรรค์ (บทที่ ๗ หน้า ๒๔๗) นั้น ใครเป็นคนคอยคะยั้นคะยออยู่เสมอว่า ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องกลับมาสู่กายเนื้อได้แล้ว ? กล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็คือ ข้าพเจ้ารู้สึกอาลัยอาวรณ์มากในการกลับมา จึงไม่ทราบว่าจะขอบคุณท่านผู้นั้นหรือว่าจะเคืองท่านดี

และเรื่อง “เจ้าของบ้าน” ในบทที่ ๑๒ ก็ดูไม่น่าจะจัดเข้าเป็นเทพยดาผู้รักษาตัวได้ แต่หรือท่านอาจจะเป็นได้กระมัง ท่านเป็นคนที่ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเห็นอีกครั้งก็ต้องจำได้แน่ ท่านมีลักษณะแปลกกว่าผู้อื่นก็คือทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าเป็นผู้มีไมตรีจิต และเมตตาเป็นอย่างดี แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่า ท่านอยู่สูงกว่าข้าพเจ้าทั้งในด้านอายุและความรู้ในด้านอื่น ๆ อีก ที่แปลกกว่าราย

อื่น ๆ ก็คือ ท่านปรากฏตัวออกมาและเสนอให้ความช่วยเหลือกันตรง ๆ ลักษณะเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะได้ประสบมากนัก ตลอดระยะเวลาอันยาวนานแห่งประสบการณ์นอกกายเนื้อ

แปลกอีกนั่นแหละ พอถึงเวลาที่อยากให้ใครมาช่วยใจจะขาด ก็กลับไม่มีใครมาสักคนเดียว เช่นประสบการณ์ในบทที่ ๑๒ ซึ่งเป็นเรื่องน่าตกใจ เพราะรู้สึกว่าคุณเองได้เข้าไปอยู่ในร่างกายของคนอื่น อันที่จริงเรื่องเช่นนี้ น่าจะต้องมีผู้มาให้ความช่วยเหลืออย่างรีบด่วนทีเดียว แต่แล้วก็ปรากฏว่า ข้าพเจ้าต้องใช้ความพยายามดิ้นรนด้วยตนเองแทบแย่ กว่าจะหลุดพ้นออกมาได้ สรุปแล้วก็คือเรื่องนี้หาเหตุผลไม่ได้เลย ยิ่งคิดก็ยิ่งงงไปหมด

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะให้ท่านอ่านบันทึกของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งอาจจะให้ท่านเข้าใจดีขึ้นบ้าง

๑. วันที่ ๑๔ กันยายน ๑๙๕๘

ตอนเย็นที่เฉลียงบ้าน ใช้วิธีแบบผ่อนคลาย เกิดมีความลั่นสะเทือนแบบความถี่สูงในทันที ลองใช้วิธีการเพื่อ

แขนออกและเข้ากายเนื้อ ครั้งหนึ่งเกิดความขัดข้อง เข้า
กายเนื้อไม่ได้ มีมือ ๒ มือพยุงไว้ที่สะเอวและจับตัวให้
กลิ้งเข้าสู่ท่าที่จะกลับเข้ากายเนื้อได้ ข้าพเจ้าส่งจิตขอบ-
คุณผู้ให้ความช่วยเหลือที่ไม่เห็นตัวนี้ แต่ก็ไม่สามารถ
ทราบได้ว่าเป็นใคร

๒. วันที่ ๑๘ มีนาคม ๑๙๖๒ ตอนบ่าย

อี. ดับเบิลยู มาเยี่ยม และเราก็ตกลงกันว่าจะพัก
ผ่อนเสียสักหนอยก่อนถึงเวลาดินเนอร์คืออาหารเย็น
ประมาณ ๕ โมงเย็นเราได้เข้าไปพักผ่อนในห้องข้างเคียง
กัน พอข้าพเจ้าล้มตัวลงนอน ก็ได้ยินเสียงคล้าย ๆ กับ
อี. ดับเบิลยู กำลังถกเถียงกับใครด้วยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงพูดกันกับใครคนหนึ่งในห้องโถง
แต่ต่อมา อี. ดับเบิลยู บอกว่า พอเข้านอนเขาก็หลับทันที
และไม่ให้พูดกับใครก่อนนั้นเลย และก็ไม่เคยคิดฝันว่า
ได้พูดกับใครในระยยะเวลานั้นด้วย

ทันทีที่ได้ยินเสียงการสนทนาดังอู้อี้มาแต่ไกล

ข้าพเจ้าก็ออกจากกายเนื้อ ทันใดนั้นก็มึนเสียงพูดขึ้นข้างหลังว่า

“ถ้าคุณคิดว่าอยากจะรู้จักจริง ๆ จะบอกให้ก็ได้”

พอเสียงนั้นพูดจบลง ก็มีใครคนหนึ่งจับแขนข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าก็ยอมให้เขาพาไปด้วยความเต็มใจ เราเดินทางไปดูเหมือนว่าจะเป็นระยะทางไกลอยู่ และมาสิ้นสุดลงที่บ้านมืด ๆ ทึม ๆ หลังหนึ่ง ความรู้สึกบอกตัวเองว่าที่นั่นเป็นสโมสรหรือสำนักงานอะไรอย่างหนึ่งในห้องทางด้านขวามีคนนั่งอยู่เงียบ ๆ และข้าพเจ้าก็นึกขึ้นเองว่ามีคนอีกมากอยู่ชั้นบน

ในขณะที่กำลังยืนคอยอยู่นั้น ก็คล้าย ๆ กับว่ามีภาพยนต์จากกล้อง ๑๖ ม.ม. เริ่มฉาย ทำให้ข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างในกรอบสี่เหลี่ยมบนกำแพงหรืออาจจะเป็นจอก็ได้ แบบเดียวกับที่ภาพยนต์จะเริ่มฉายนั่นเอง และทันใดก็มีตัวอักษรขาวดำเป็นตัวลายมือปรากฏขึ้นมา มีข้อความว่า

เพื่อให้ได้ผลทางจิต จงใส่น้ำยาเคมีลงในแก้วน้ำ

ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น จึงชะโงกไปที่เครื่องฉาย และพยายามหมุนฟิล์มกลับเพื่อจะอ่านข้อความนั้นใหม่ให้แน่ใจว่า ตนอ่านไม่ผิด คำหาสวิตช์หมุนถอยหลังอยู่พักหนึ่งก็ไม่พบ ตอนนี้อักษรนั้นหายไปแล้ว แต่ครั้นแล้วก็เห็นสิ่งที่คุณเหมือนว่าจะเป็นฟิล์มภาพยนตร์คลี่ตัวออกกำลังอยู่บนพื้น เลยเกิดใจไม่ตี คิดว่าตนทำของเขาเสียไปแล้ว จึงหันกลับมาเข้ากายเนื้อเพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องยุ่งยาก และก็ได้กลับมาโดยสวัสดิภาพ

๓. วันที่ ๓ พฤษภาคม ๑๙๖๐ ตอนบ่าย

ข้าพเจ้ากำลังนอน มีความรู้สึกตัวเป็นปกติ ส่วนความลึนสะเทือนก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตอนนี้หลับตา และกำลังคิดจะลุกออกไปจากกายเนื้อก็พอดีมีมือ ๒ มือ ถือหนังสือจ่อเข้ามาข้างหน้านัยน์ตาที่กำลังหลับอยู่ มีอนั้นจับหน้าหนังสือรูตให้เห็น แล้วก็หันหนังสือไปมารอบ ๆ ดูเหมือนจุดประสงค์ก็เพื่อให้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นหนังสือแน่ ๆ ครั้นแล้วหนังสือก็เปิดออก และข้าพเจ้าก็เริ่มต้นอ่านข้อความในนั้น ซึ่งมีใจความว่า ถ้าต้องการให้เกิด

สภาวะอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จำเป็นต้องสร้างความรู้สึกร่วมเกี่ยวกับประสบการณ์นั้น ๆ ที่เกิดมาแล้วในอดีตให้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คือซึ่งคงจะเป็นส่วนของความจำนั่นเอง จากข้อความนี้ข้าพเจ้าสันนิษฐานว่า เราควรจะต้องคิดถึง “ความรู้สึก” ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้นยิ่งกว่าที่จะไปคิดถึงรายละเอียดปลีกย่อยของเหตุการณ์นั้น ๆ มีตัวอย่างให้ไว้ (ในหนังสือเล่มนั้น) หลายตัวอย่าง ครั้นแล้วหนังสือเล่มนั้นก็ถอยห่างออกไป ในขณะที่เดียวกันความลึกลับก็จางลงไปด้วย ข้าพเจ้าพยายามเรียกความลึกลับกลับมาเท่าไรก็ได้ผล ในที่สุดก็ต้องลุกขึ้นมานั่งจดบันทึกข้อความเหล่านี้ไว้

๔. วันที่ ๘ มีนาคม ๑๙๕๕ กลางคืน

ข้าพเจ้านอนอยู่ในความมืด โดยมีความลึกลับเกิดขึ้นอย่างรุนแรง มันเป็นความมืดในลักษณะพิเศษที่ข้าพเจ้าจะ “เห็น” ได้แม้ด้วยนัยน์ตาที่กำลังหลับอยู่ ต่อมาความมืดก็ค่อย ๆ จางหายไปทีจุด ๆ หนึ่ง ปรากฏมีแสงสว่างเข้ามาแทนที่ คล้าย ๆ กับเมฆที่ค่อย ๆ แยก

ตัวลอยห่างออกไปจากกันฉะนั้น จากนั้นก็มีแสงสว่างพุ่งมาจากที่ใดที่หนึ่งเหนือศีรษะของข้าพเจ้า ตลอดระยะเวลาที่ข้าพเจ้ายังได้ยินเสียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านทุกอย่าง และก็ยังรับรู้ถึงกาลและอวกาศของโลกนี้ด้วย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าจิตใจข้าพเจ้ายังทำงานอยู่ในโลกนี้โดยมีความรู้สึกตัวหรือมีสติอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้ชักเริ่มตื่นเต้น แต่ก็พยายามระงับใจไว้ท่ามกลางแสงสีขาว ปรางภูเป็นยอดเขาโผล่ขึ้นมาตรงกลาง ข้าพเจ้าพยายามรวบรวมความกล้าขอ ให้ตอบปัญหาของข้าพเจ้า ซึ่งอันที่จริงก็ไม่รู้ว่าทำไปดังนั้นทำไม แต่รู้สึกว่าจะต้องทำไปดังนั้น ต่อจากนั้นก็มียังเสียงพูดออกมาว่า

“คุณแน่ใจหรือว่าต้องการรู้จริง ๆ ?” เสียงนั้นมาจากลำแสงที่ปรางภู

ข้าพเจ้าตอบว่า แน่ใจ

“คุณแน่ใจหรือว่า มีใจเข้มแข็งพอที่จะรู้คำตอบที่แท้จริง ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า แน่ใจ ต่อจากนั้นก็คอยอยู่พักใหญ่

กว่าเสียงนั้นจะพูดออกมาอีกว่า “จงถามคุณพ่อของคุณ ถึงเรื่องความลับอันยิ่งใหญ่นี้”

ข้าพเจ้าถามว่ามันหมายความว่าอย่างไรกันแน่ แต่ตอนนั้นก็พอดีมีใครคนหนึ่งในบ้านเดินขึ้นบันไดมา และเปิดไฟในห้องโถงสว่างขึ้น พอมีเสียงลับสวิตช์ไฟดัง กริ๊ก ลำแสงนั้นก็ค่อย ๆ จางหายไป แม้ว่าข้าพเจ้าจะพยายามให้คงอยู่สักเท่าไร ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ในที่สุด หมู่เมมที่ปรากฏอยู่ก็กลายเป็นสีเทาและกลับเป็นความมืดมืดไปตามเดิม ข้าพเจ้าจึงลืมหืมตาขึ้น น่าสังเกตว่าในระหว่างนี้ ไม่ได้มีการเปลี่ยนสภาวะของจิตจากการเห็น นิมิตเป็นความหลับ และเป็นความตื่นขึ้นในระยะต่อมา เลย เพราะปรากฏว่า ข้าพเจ้ารู้สึกตัวอยู่ในสภาวะตื่น ตลอดเวลา มันเป็นประสบการณ์ที่ให้ความประทับใจอยู่ เหมือนกัน แต่จะว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนอกกายเนื้อเหมือน ดังเรื่องอื่น ๆ ก็คงจะไม่ถูกต้องนัก

ข้าพเจ้าได้พยายามสอบสวนประสบการณ์จากสอง ทางด้วยกัน ประการแรกได้พยายามเพื่อให้เกิดประสบการณ์นี้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังไม่บังเกิดผล ประการที่สอง

ได้เขียนจดหมายไปถึงบิดาของข้าพเจ้า ซึ่งตอนนั้นยังมีชีวิตอยู่ และก็กำลังสนใจในเรื่องนี้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าลองถามปัญหาท่าน โดยไม่ได้บอกแหล่งที่มา แต่จดหมายตอบที่ได้ก็ไม่ได้ให้ความกระจ่าง เพราะท่านเขียนตอบมาว่าคำถามดังกล่าวนั้น สามารถตอบได้ถึง ๕๐ อย่าง และท่านได้ถามว่าจะต้องการคำตอบข้อไหนกันแน่ เป็นอันว่าบิดาคนนี้ของข้าพเจ้ายังให้ความสว่างไม่ได้ น่ากลัวเห็นจะต้องขอความช่วยเหลือจาก “ท่านบิดา” อีกคนหนึ่งเสียแล้ว

๕. วันที่ ๑๕ มีนาคม ๑๙๕๕ กลางคืน

เพื่อจะติดตามเรื่องต่อไปอีก ข้าพเจ้าได้นอนลงใช้วิธีแบบผ่อนคลายความตึงเครียด (relaxing Procedure) พร้อมกับนึกในใจซ้ำ ๆ ว่า “คุณพ่อ ช่วยข้าพเจ้าด้วย คุณพ่อ ช่วยบอกความลับอันยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าด้วย” ต่อมาอีกหลายนาทีก ก็เกิดความมืดวูบขึ้นมา และต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่า ไปยืนอยู่ในห้อง ๆ หนึ่งที่มีเพดานสูงมาก ข้าพเจ้าเดินออกจากบ้านนั้น และเดินข้ามยก

พื้นแห่งหนึ่งไปยังเครื่องลำเลียงอะไรอย่างหนึ่งคล้าย ๆ กับจะเป็นรถไฟฉะนั้น แต่แล้วก็หยุดและหันกลับ เพราะปรากฏว่ามีเสียงใครคนหนึ่งเรียก

ทันใดนั้นก็มียุ้งคนหนึ่ง ผิวค่อนข้างคล้ำ แต่งกายด้วยเครื่องชุดยาวเหยียดตรง ดูเหมือนจะเป็นเสื้อคลุม ได้มายืนอยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้า ความรู้สึกของข้าพเจ้าบอกขึ้นมาในขณะนั้นว่าเธอเป็นชาวนิโกร รูปร่างเล็ก ๆ มีผมเหยียดตรงสีคล้ำ และมีเป็นปอยหรือตีนผมตัดเป็นเส้นตรงปกหน้าผาก ตอนที่นึกย้อนหลังไปนี้ข้าพเจ้าคิดว่า เธออาจจะจะเป็นชาวตะวันออกกลางหรือชาวอียิปต์ก็ได้ แต่คงจะไม่ใช่ชาวตะวันออกไกล เพราะลักษณะนัยน์ตาของเธอไม่เหมือนชาวตะวันออกที่แท้จริง

เธอบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าทำผิดไปบางอย่างเสียแล้ว ซึ่งหมายความว่าเป็นการผิดระเบียบมากกว่าที่จะเป็นความชั่ว ข้าพเจ้าถามเธอว่าเรื่องอะไร เธอก็ตอบว่า แล้วจะบอกให้ทราบ จากนั้นเราก็ก่ออกเดินไปด้วยกัน เลี้ยวหัวมุมตึกหลังใหญ่แห่งหนึ่ง แล้วก็เดินต่อไปที่สนามหญ้ามีทางปูลาดไว้ ตอนนี้เราก็กหยุด และเรื่องที่เกิดขึ้น

ต่อไปนี้ก็ดูคล้าย ๆ กับว่า เรากำลังดูภาพยนตร์สีธรรมชาติ ๓ มิติ โดยมีภาพขนาดเท่าตัวคนจริงฉะฉาน

มีคนกลุ่มหนึ่ง ทำทางเป็นคนมีอำนาจ หรือเป็นเจ้าหน้าที่อะไรสักอย่างหนึ่งยืนอยู่ทางซ้ายมือ ทางขวามีเด็กหญิงผมดำคนหนึ่งอายุประมาณ ๑๒ หรือ ๑๓ ปี นอนอยู่กลางลานด้านซ้ายมือ มองดูคล้าย ๆ กับว่าจะถูกมัด หรือไม่ก็อยู่ในสภาพที่ช่วยตัวเองไม่ได้ มี “ข้าพเจ้าที่นั่น” คนหนึ่งอยู่ในกลุ่มคนที่ยืนอยู่นั้นด้วย โดยกำลังยืนอยู่ใกล้เด็กหญิงคนนั้น และมองดูเธออยู่ น่าประหลาดที่ข้าพเจ้า (ที่นี่) สามารถเข้าไปเห็นสภาพทางอารมณ์ของ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ได้เป็นอย่างดี และยังรู้อีกด้วยว่า “ข้าพเจ้าที่นั่น” กำลังจะทำอะไรกับเด็กหญิงคนนั้น

กลุ่มชายทำทางมีอำนาจได้บอกกับ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ว่าจะให้ประกอบพิธีบางอย่างคล้ายกับว่า จะเป็นพิธีทางศาสนาแก่เด็กหญิงคนนั้น เป็นพิธีที่จะทำให้เกิดอันตรายแก่เด็กหญิงนั้น แต่ “ข้าพเจ้าที่นั่น” คิดอยู่ในใจว่าไม่ควรที่ตนจะกระทำดั่งนั้น และเด็กหญิงก็วิงวอนขอร้องไม่ให้ทำด้วย จึงพยายามปฏิเสธ แต่กลุ่มคนที่ยืนอยู่นั้น

ดูท่าทางไม่สนใจ หรือมีความรู้สึกกับสภาพของเด็กหญิงเลย แม้ว่าเธอจำกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ก็ตาม พวกนั้นกล่าวว่า แม้ “ข้าพเจ้าที่นั่น” จะไม่ประกอบพิธีกรรมนั้นแก่เธอ ก็จะต้องมีคนอื่นมาทำแทนอยู่ดี เพราะไม่เข้าคนอื่น ๆ ที่กล่าวถึงนั้นก็เดินทางมาถึง เขาได้กล่าวต่อไปว่าถ้า “ข้าพเจ้าที่นั่น” ลงมือทำพิธีนั้นแก่เด็กหญิงเสียเองก็จะเป็นการดีกว่าให้คนอื่นทำ เพราะมันจะเป็นอันตรายแก่เธอน้อยกว่า

ดังนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่เต็มใจ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ก็ต้องจำใจประกอบพิธีกรรมตามคำสั่งของบุคคลกลุ่มนั้น ต่อมาอีกครู่หนึ่ง หญิงคนที่พาข้าพเจ้ามาดูเหตุการณ์นี้ก็พาข้าพเจ้าออกมาจากบริเวณนั้น และเราก็เดินกลับมาอยู่ที่ยกพื้นที่เคยยืนอยู่เดิมอีกครั้งหนึ่ง น่าสังเกตว่าพอข้าพเจ้าหันหลังกลับ เพื่อออกมาจากบริเวณที่เกิดเหตุนี้ ก็รู้สึกว่าการติดต่อหรือสัมพันธ์ทางใจกับ “ข้าพเจ้าที่นั่น” ก็ขาดตอนลงทันที

“เป็นไง เดี่ยวนี้เธอเข้าใจแล้วหรือยัง ?” หญิงผู้นั้นถาม

ข้าพเจ้าตอบไปอย่างงง ๆ เต็มทีว่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอะไรเลย ปรากฏว่าหญิงคนนั้นหันมามองข้าพเจ้าอย่างเศร้าสลด แล้วก็เดินออกไปจากที่นั้น เป็นอันว่าเหลือข้าพเจ้าอยู่คนเดียว ตอนนี้ไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี ข้าพเจ้าจึงนึกถึงกายเนื้อเพื่อคิดว่าจะกลับเสียที แต่ก็แปลกที่คราวนี้ก็จะกลับมาเข้าร่างได้ ต้องเสียเวลาไปนาน หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้คิดถึงเรื่องนี้มาเป็นเวลานานก็นึกไม่ออกว่าหญิงผู้นั้นคือใคร และความลับอันยิ่งใหญ่ นั้นคืออะไรกันแน่ เมื่อคิด ๆ ไปถึงประวัติความเป็นมาของตนเองในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกซ้กจะเริ่มรู้อะไรขึ้นมาบ้างแล้ว

๖. วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๑๙๖๑ ตอนบ่าย

เกิดมีเรื่องมือและหนังสืออีกแล้ว คราวนี้เกิดขึ้นในที่ทำงาน ตอนนีประมาณบ่าย ๓ โมง กำลังฝนตก อากาศชุ่มชื้น ข้าพเจ้าบันทึกเรื่องอากาศนี้ไว้ คิดว่าเพื่อนมันอาจจะมีส่วนประกอบการพิจารณาบ้าง ความลึ้นสะเทือนมาแล้ว แต่ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ยังรู้สึกตัวอยู่ในสภาวะ

ตื่น ลองพิสูจน์ให้แน่ใจโดยลืมนตาและหลับตาของกาย-
เนื้อหลาย ๆ ครั้ง แล้วก็มองดูนาฬิกาด้วย เวลาผ่านไป
ตามสมควร

ครั้งนี้แล้ว มือที่เคยเห็นนั้นก็เอาหนังสือมาจ่อไว้ที่
นัยน์ตาของข้าพเจ้าซึ่งกำลังหลับอยู่ มีการหมุนหนังสือ
กลับไปกลับมา พร้อมกับใช้นิ้วหัวแม่มือรูดหน้ากระดาษ
ของหนังสือนั้นให้ดูด้วย ทั้งนี้พอจะเดาได้ว่าเจ้าของมือ
คงประสงค์จะให้ข้าพเจ้าเห็นและแน่ใจว่าเป็นหนังสือนั่นเอง
พอข้าพเจ้าคิดในใจว่าหนังสือนี้ชื่ออะไร มีอนั้นก็หันข้าง
ที่มีชื่อมาให้ดู แต่ตัวหนังสือออกจะเล็กลงไป หรือข้าพ
เจ้าอาจจะเป็นคนสายตายาวก็ได้ เลยอ่านไม่ออก พยายาม
เท่าไรก็อ่านไม่ได้

ในที่สุดก็เลยเลิกคิดอ่านชื่อหนังสือ ต่อจากนั้น
หนังสือก็ถูกเปิดออก ปรากฏเป็นตัวพิมพ์อยู่บนหน้าทั้ง
สองข้าง พยายามอ่านแต่ก็ไม่ออกอีก เพราะมันอยู่ไม่ได้
ระยะกับโพกัสนัยน์ตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงนึกในใจว่า
ถ้าพยายามอ่านไปที่ละตัวหรือที่ละคำ อาจจะพออ่านได้
เรื่องกรรมัง พอนึกเสร็จตัวหนังสือก็กระโดดผลุงออกมา

จากบรรทัด ทำให้ข้าพเจ้าเห็นได้ถนัด ในขณะที่มันเดิน เรียงแถวผ่านไป ข้าพเจ้าพยายามสะกดตัวอยู่หลายครั้ง ด้วยความอดทนและยากลำบาก (เพราะต้องอ่านทีละตัว) ก็ได้ความมา ๕ คำว่า “จงกระตุ้นผู้ที่ยังไม่มีความสุข โดย.....” (Evoke unhappy beings by.....) ข้าพเจ้า พยายามอ่านต่ออีก แต่อาจจะเป็นเพราะตั้งใจมากเกินไป เพราะรู้สึกมันยากขึ้นทุกทีเลยไม่ได้ความ ทันใดนั้นก็บังเอิญเหลือบไปเห็นเมฆกลุ่มใหญ่บนท้องฟ้าเข้าเลยทำให้ใจเขว ตอนนีฝนหยุดตกแล้ว อากาศก็แจ่มใสขึ้น เลยเกิดความรู้สึกขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลว่า ถ้าออกไปเห็นลม เล่นในท้องฟ้า มองดูภูเขาและหุบเขาต่าง ๆ เล่น คงจะดีเป็นแน่ทีเดียว คิดเสร็จก็รู้สึกที่ตัวลอยขึ้นอย่างช้า ๆ ตามความคิดเหมือนกัน

มือนั้นปิดหนังสือ แล้วก็เอาหนังสือออกไป ตอน นั้นข้าพเจ้าเกิดความนึกคิดอย่างขบขันต่อตัวเองขึ้นมา โดยคิดว่าเจ้าของมือนั้นก็คงจะคิดว่า “ตามใจเธอ อยากสนุกก็ลองไปเห็นลมเล่นดูสักพักก็ได้” มันคงจะเป็นทำนองครูสอนเด็กนั่นเอง เพราะบางทีครูเห็นเด็กกำลัง

ฟุ้งซ่านอยากจะออกไปวิ่งเล่นเต็มแก่ ก็ต้องยอมตาม โดยหยุดสอนสักพักหนึ่ง เพราะรู้ว่าชินสอนต่อไป เด็ก ก็คงไม่เป็นอันเรียนแน่

ข้าพเจ้าฟุ้งตัวออกไปทางหน้าต่าง เห็นขึ้นไปบน อากาศเล่นสนุกกับปุยมเมเสี่ยพักใหญ่จนจุใจ แล้วจึง กลับมาโดยไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติอย่างไร น่าสังเกตเมื่อ ข้าพเจ้ากลับมาเข้ากายเนื้อแล้วแหงนขึ้นไปมองดูข้างบน ก็ยังเห็นปุยมเมเหล่านั่นอยู่บนท้องฟ้าดังเดิม แบบเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เห็นมันเมื่อครูนี้อย่าง

เมื่อไรหนอ ท่านผู้มีอุปการะช่วยเหลือข้าพเจ้าจึง จะแสดงตัวออกมาให้ได้รู้จักเสียที เมื่อถึงวันนั้นคงจะ เป็นเรื่องที่น่าตื่นใจมิใช่น้อย

บทที่ ๑๐

ภุมิณีปศาย

ตั้งแต่เริ่มสมัยประวัติศาสตร์ของมนุษย์มา เราก็คงได้
ยินได้ฟังกันมาเสมอ ตรงกันจากหลาย ๆ แห่งว่า มีพวก
ปีศาจ ยักษ์ หรือสัตว์นิกายจำพวกที่ร้าย ๆ เหล่านี้เป็น
จำนวนไม่น้อย ที่มาเกี่ยวข้องกับมนุษย์และทำให้มนุษย์
ได้รับความเดือดร้อนลำบากยิ่งขึ้น น่าคิดว่าเรื่องทั้งหมด
นี้จะ เป็นเพียงนิยายปรัมปราเท่านั้นเองหรือ ? หรือว่าเป็น
เพียงภาพลวงตา ที่คนเรานึกฝันเอาเองว่าเป็นสิ่งที่มีตัว
ตนจริงจัง ? ข้าพเจ้าคิดว่า เราไม่ควรจะนึกลงมติเอา
ง่าย ๆ โดยไม่ได้สืบสวนค้นคว้าให้เป็นที่แน่ใจเสียก่อนถูกละ
สิ่งเหล่านั้นอาจเกิดขึ้นในมโนภาพของบุคคล ผู้เห็นก็ได้
ปัญหาจึงมีว่า การที่เรานึกวาดภาพเอาเองเช่นนั้น มันก็
ต้องมีเหตุผลแห่งที่มา (ซึ่งน่าจะเป็นของจริง) มิใช่หรือ ?

(คือไม่เช่นนั้นจะนึกวาดภาพขึ้นมาได้อย่างไร ?) ขอให้ท่านลองพิจารณาจากบันทึกต่อไปนี่เพื่อบางทีอาจจะได้แง่คิดบางอย่างบ้าง

๑. วันที่ ๑๕ เมษายน ๑๙๖๐ ตอนเช้า

ข้าพเจ้านอนอยู่บนเตียง เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ใช้วิธี fractional relaxation นึกผ่อนคลายความกดดันหรือตึงเครียดของอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย ในห้องมีแสงสว่างแจ่มใสดี พอดำเนินวิธีแบบที่กล่าวแล้วไปได้ครึ่งทางของครั้งที่สองความลึนสะเทือนก็เริ่มขึ้นหลังจากที่ได้ปรับตัวให้เข้ากันกับความลึนสะเทือนนี้ (โดยใช้ชากรรไกรแล้ว) ก็ลืมตาของกายเนื้อขึ้นเพื่อจะทดลองดูว่าความลึนสะเทือนจะยังคงมีอยู่หรือเปล่า ปรากฏว่ายังมีอยู่เช่นเดิม ตอนนี่จึงคิดว่าจะลอง “เดินทางออก” นอกกายเนื้อทั้ง ๆ ที่ลืมตาดูสักครั้ง เพื่อจะได้ศึกษาว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ขณะนี้ข้าพเจ้ายังมองเห็นนาฬิกาได้ถนัด โดยเห็นเข็มวินาทีเดินได้อย่างชัดเจน ตอนนี่ปรากฏว่าข้าพเจ้าลอยอยู่เหนือกายเนื้อประมาณ ๘ นิ้ว แล้วทันใด

นั้นก็ปรากฏว่า มีความเคลื่อนไหวผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง (ของกายที่สอง) แวบหนึ่ง เมื่อชำเลืองมองดูจากทางหน้าต่างก็เห็นเป็นอะไรตนหนึ่ง มีรูปร่างก็คล้าย ๆ คน คือเห็นเพียงท่อนล่าง ท่าทางเป็นคนผู้ชาย เปลือยกาย อายุประมาณ ๑๐ ปี สูงประมาณ ๓ ฟุต ขาเล็ก ๆ มีขนอ่อนนิดหน่อย และมีอวัยวะสืบพันธุ์แบบเด็ก ๆ ขนาดนั้น คือยังไม่เจริญเต็มที่ เจ้าร่างเด็กคนนี้เดินเข้ามาข้าง ๆ กายเนื้อของข้าพเจ้า

ครั้นแล้วเจ้าเด็กพิสดารคนนี้ ก็ยกขาของมัน ข้ามหลังของกายเนื้อของข้าพเจ้า แล้วก็ปีนขึ้นไปบนร่างเลยทีเดียว สังเกตดู มันทำอย่างเคยชิน ไม่มีความสะทกสะท้านลังเล คล้าย ๆ กับว่าเคยทำมาหลายครั้งแล้วหรือคล้าย ๆ กับว่าเด็ก ๆ กำลังยกขาขึ้นคร่อมม้าไม้เพื่อขี่โยกเล่นฉะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่ขาของมันคร่อมอยู่รอบเอวข้าพเจ้า ร่างกายเล็ก ๆ ของมันก็แนบอยู่กับหลังของกายเนื้อนั้น ตอนนั้นข้าพเจ้ามีความประหลาดใจจนกระทั่งลืมหูลืมตา หรือว่าอาจจะเป็นร่างนี้มีขนาดเล็กเป็นเด็กอยู่ก็ได้ ข้าพเจ้ารอดดูต่อไปด้วยใจเต้นระทึกและโดย

เหลือกตาไปทางขวา ก็เห็นขาขวาของเจ้าเด็กพิสดารนั้น แกว่งอยู่บนร่างกายของข้าพเจ้า ห่างออกไปไม่ถึง ๒ ฟุต ดู ๆ ไปมันก็เป็นขาของเด็กชายอายุอยู่ในราว ๑๐ ขวบจริง ๆ

ซักประหลาดใจว่าเจ้าหมอนี่เป็นอะไรหรือว่าเป็นใครกันแน่ รู้สึกว่าเจ้าเด็กนี้ไม่รู้ตัวว่าข้าพเจ้าได้เห็นแกแล้วหรืออาจจะเป็นว่ารู้แล้ว แต่ก็ไม่สนใจก็ได้ ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่านี่ถ้าจะต้องเผชิญหน้ากันต่อไปในสภาวะเช่นนี้ถ้าจะไม่เหมาะ เพราะในสภาวะของโลกใหม่นี้เป็นบ้านของเด็กคนนั้นโดยตรงข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้แปลกลปลมหรือเดินทางผ่านมาเพียงชั่วคราวเท่านั้น ดังนั้นควรจะรีบกลับเข้าร่างเสียจะดีกว่า คิดแล้วก็รีบกลับมาเข้ากายเนื้อตัดความสะเทือนออกเสีย แล้วลุกขึ้นจذبันท์ก็เรื่องนี้ไว้

เจ้าเด็กพิสดารนี้เป็นใครกันแน่ ข้าพเจ้ารู้สึกในตอนนั้นว่ายังไม่กล้าหันไปมองแกให้เต็มตา ดู ๆ แกก็เป็นคนดี ๆ เรายังเอง แต่มีร่างกายเล็กลงไปเท่านั้น แต่เมื่อลองคิดย้อนหลังไปดู ก็รู้สึกว่า แกจะไม่มีสติปัญญาเหมือนมนุษย์เรา อดคิดไม่ได้ว่า มัน (หรือว่าแก) น่า

จะเป็นกึ่งมนุษย์กึ่งสัตว์ แต่ค่อนข้างไปทางสัตว์ ข้าพเจ้ารู้สึกในตอนนั้นว่า เป็นการดูถูกมากที่แกจู่โจมเข้ามาที่ร่างกายของข้าพเจ้าทันที โดยไม่นึกตะขิดตะวงเลียบ้างเลย คงจะแน่ใจก็ได้ว่า ถึงอย่างไรเจ้าของร่างคงไม่รู้ตัวแน่ ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นได้ว่าเคยเกี่ยวข้องกับมนุษย์มานาน จึงมั่นใจได้ว่า ถึงจะทำอย่างไร ๆ มนุษย์ก็คงไม่สามารถรู้เห็นได้เลย มันอาจจะเป็นภาพลวงตาก็ได้ แต่ก็น่าคิดว่ามันเกิดขึ้นกลางวันแสก ๆ ในที่ ๆ มีแสงสว่างจ้าและสัมผัสทั้ง ๒ ของข้าพเจ้าก็ยังรายงานได้ดีอยู่โดยที่ยังเห็นเข็มวินาทีของนาฬิกาหมุนไปด้วย

๒. วันที่ ๒๘ เมษายน ๑๙๖๐ กลางคืน

เวลาประมาณ ๗.๓๐ ข้าพเจ้าอยู่ในห้องทำงานใช้วิธีนับลง (Countdown) ปรากฏว่าความสิ้นสะเทือนมาได้สะดวกดี ค่อย ๆ ออกจากกายเนื้ออย่างระมัดระวัง และรู้สึกว่ามิอะไรมาป็นอยู่บนหลัง ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงเจ้าเด็กประหลาดคนนี้ จึงยังไม่ต้องการไปไหน ๆ โดยปล่อยให้แกนั่งคร่อมอยู่บนหลัง (ของกายเนื้อ) เช่นนั้น

ข้าพเจ้าปล่อยให้ความลึนสะเทือนเกิดขึ้นต่อไป และ
เอื้อมมือไปข้าง ๆ จับขาของแกไว้ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า
มือซึ่งไม่ใช่ของกายเนื้อนี้จะจับติดหรือไม่ แต่ปรากฏจับ
ได้จริง ๆ คือรู้สึกจับถูกเนื้อ ซึ่งมีความอบอุ่นแบบร่าง
กายมนุษย์ แต่มีลักษณะคล้ายกับทำด้วยยาง และดูเหมือน
จะยึดได้ด้วย

ข้าพเจ้าออกแรงดึง แต่ยิ่งดึง เจ้าขานั้นก็ยิ่งยืดออก
ได้ ในที่สุดก็ออกแรงดึงเอาออกมาจากหลังได้ข้างหนึ่ง
ยังเหลืออีกข้างหนึ่งดูเหมือนจะอยู่ได้ตัว ต่อมาก็พยายาม
ลากเอาออกมาได้อีก แล้วก็จับร่างนั้นยัดเข้าไปในชั้น ๆ
หนึ่งข้างเตียงนอน ดู ๆ ร่างนั้นก็เป็กร่างที่มีชีวิตเหมือน
คนเราดี ๆ นี่เอง ตอนนั้นก็เกิดการชกเย่อกันใหญ่ เพราะ
เจ้าเต็กประหลาดพยายามดิ้นรนจะเข้ามาหา ข้าพเจ้า
ก็ผล็อกออกไป อันที่จริงดู ๆ ไปแกก็ไม่มีเจตนาร้ายอะไร
นัก นอกจากจะขึ้นมานั่งคร่อมตัวเล่นเท่านั้น แต่ตอนนี้
ข้าพเจ้าชักเริ่มเสียวขวัญ คิดถึงว่าจะขีดไม้ขีดไฟเผามันเสีย
หรือทำอะไรดีซึ่งจะเป็นอะไรก็ได้ แต่ก็ปรากฏว่า ไม่มี
ทางห้ามไม่ให้มันปีนขึ้นมาคร่อมร่างของข้าพเจ้าไว้ได้จน
กระทั่งต้องกลับมาเข้ากายเนื้อใหม่

ข้าพเจ้านำเรื่องนี้ไปเล่าให้คนหลายคนฟัง แล้วก็พยายามทำตามคำแนะนำต่าง ๆ ที่แต่ละคนเสนอให้มา คือ พยายามทำใจให้สงบ ซึ่งก็ไม่ใช่ง่ายนัก พยายามทำเครื่องหมายกางเขนหลาย ๆ แห่ง แต่ก็ไม่เป็นผล พยายามสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าเสียดกิใหญ่ ก็สู้มันไม่ไหวอีก หน้า ๆ เข้าเลยต้องตะโกนขอความช่วยเหลือ ออกมาดังลั่น

แต่แล้วเรื่องกลับร้ายหนักขึ้นมา เพราะขณะที่กำลังตื่นขลุกขลักอยู่กับเจ้าตัวที่หนึ่ง ก็เกิดมีเจ้าตัวที่สองมาจากทางไหนไม่ทราบ ปราดเข้ามาคร่อมกายเนื้อของข้าพเจ้าไว้อีก ตอนนี้อยิ่งศึกหนักใหญ่ ข้าพเจ้ากับเจ้าตัวที่หนึ่งไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งก็เอื้อมไปตวัดเจ้าตัวที่สองออก แล้วหันหลังกลับออกมาตะโกนขอความช่วยเหลือใหญ่ โดยมือทั้ง ๒ ยึดเจ้าเต็กวิตถารไว้คนละมือ ข้าพเจ้ามองหน้ามัน ซึ่งก็เป็นการแปลกที่พอข้าพเจ้าหันไปมองทั้งสองก็กลายเป็นหน้าลูกสาวของข้าพเจ้าทั้งสองคนไปได้ (น่ากลัวตอนนี้คงจะเป็นอาหารอันโอชะของท่านนักจิตแพทย์ทั้งหลาย เอาไปตั้งทฤษฎีกันยกใหญ่) แต่ข้าพเจ้า

ก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่า มันเป็นการแก้งทำลายของเจ้าเด็กทั้งสอง เพื่อให้ข้าพเจ้าเกิดความเมตตา จะได้ไม่ทำอันตรายต่อมันนั่นเอง

พอข้าพเจ้านึกในใจว่ารู้ทันมายาของมัน หน้าทั้งสองนั้นก็เปลี่ยนไปจากหน้าลูกสาวของข้าพเจ้าทันที ตอนนี้ข้าพเจ้าหาทางเอาชนะอย่างสุดกำลัง จึงนึกถึงไฟขึ้นมาอีก และก็เหมือนจะให้ผลบ้างเล็กน้อย รู้สึกว่าเจ้าเด็ก ๒ คนนั้นกำลังมีความขบขันกันใหญ่ คล้าย ๆ กับว่าไม่มีอะไรสามารถทำอันตรายมันได้ฉะนั้น ในระหว่างนี้ข้าพเจ้าก็สะอึกสะอื้นคร่ำครวญขอความช่วยเหลืออยู่เรื่อย ๆ

ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นทางหางตาว่ามีใครคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นมาอีก ครั้งแรกคิดว่าเจ้าเด็กมหาภัยคนที่สามมาช่วยกันอีกแล้ว แต่ต่อมาก็พอจะจับเค้ารูปร่างได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่เด็ก ชายคนนี้ได้เดินมาอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุเพียงเล็กน้อย แล้วก็จ้องดูเหตุการณ์เฉยอยู่ได้ ด้วยท่าทางเสมือนไม่มีความรู้สึกหรือไม่มีหัวใจเอาเลย ข้าพเจ้าได้พยายามจ้องมองเขาจนเห็นถนัดตา ก็รู้สึกลักษณะ

นัยน์ตาของเขาดูจะคุ้ม ๆ กันอยู่ว่า น่าจะเป็นใครคนหนึ่ง
ที่เคยรู้จัก แต่ก็ยังไม่ออก เป็นแต่คิดว่าคล้าย ๆ
กับจะเป็นญาติทางฝ่ายบิดาของข้าพเจ้า เขาเป็นคนผิว
ค่อนข้างขาว หน้ากระดูกเล็กน้อย มีผมตัดเรียบบน
ศีรษะ พร้อมกับมีปอยอยู่ตรงหน้าผากหลายปอย ส่วน
บนศีรษะปรากฏว่ามีผมบางจนเกือบจะเป็นหัวล้าน เขา
ใส่เสื้อคลุมยาวลงไปถึงข้อเท้า

ตอนแรกข้าพเจ้าตกใจมาก เพราะคิดว่าเขาคงจะ
มาช่วยเจ้าเด็กวิตถาร ๒ คนนั้นเป็นแน่ เขาก้าวเข้ามา
ใกล้อีกและข้าพเจ้าก็สะดุ้งอยู่ตลอดเวลานี้ หน้าเขาก็คุก
เข่าลง ยื่นแขนทั้งสองที่จับเจ้าเด็กไว้ข้างละตนออกไป
ข้างหน้า ชายคนนี้ท่าทางซอบกล เขาไม่ยอมพูดอะไรเลย
มีแต่สีหน้าเคร่งขรึม และก็ดูเหมือนจะไม่ได้มองมาทาง
ข้าพเจ้าเลยเสียด้วยซ้ำ พอเขาเข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าก็ขอ
ความช่วยเหลือหนักขึ้น โดยคุกเข่าลงบนพื้น ชายคนนี้
เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้โดยไม่ได้เอาใจใส่ต่อข้าพเจ้าเลย พอ
ถึงก็เอื้อมมือมารับเอาเจ้าเด็กวิตถาร ๒ คนนั้นไปกอด
ไว้ในวงแขนข้างละคน น่าประหลาดที่พอเจ้าเด็กนั้นถูก

มือเขาเข้า มันก็มีท่าทางหมดเรี่ยวแรงทันที นอนแขน
ห้อยคอพับอยู่ในวงแขนของเขานั้นเอง

ข้าพเจ้าสะอึกสะอื้นกล่าวว่าคำขอบคุณเขายกใหญ่
แล้วก็รีบกลับมาเข้าร่างกายเนื้อ ตอนขากลับก็ยังรู้สึกว่ามี
ความลั่นสะเทือนอยู่ มองไปรอบ ๆ ห้อง ก็เห็นห้อง
ว่างเป็นปกติไม่มีใครอยู่เลย

ข้าพเจ้าพยายามใคร่ครวญถึงเรื่องนี้เป็นเวลาตลอด
๒๔ ชั่วโมง ก็ลองคิดสันนิษฐานเอาเองว่า มันอาจจะ
เป็นภาพหลอนที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า โดยแทรกเข้ามาใน
ความรู้สึกทั้ง ๆ ที่ยังตื่นอยู่ก็ได้ คือทำให้เป็นเสมือน
ฝันไปจะนั้น ถ้าเป็นเช่นนี้ได้จริง ข้าพเจ้าก็คิดว่าต่อไป
เห็นจะเป็นเรื่องยากมากเสียแล้ว ในการที่จะแยกแยะ
ปรากฏการณ์ออกมาให้แน่ชัดว่า ตอนใดหรือเรื่องใด
เป็นความจริง และตอนใดหรือเรื่องใดเป็นภาพหลอนกัน
แน่ หรือมันจะเป็นสัญลักษณ์อะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งก็มี
ทางที่จะเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน คือบุคคลที่ปรากฏใน
เรื่องประหลาดทั้งหมดนี้ เป็นเพียงผลิตผลของความคิด

ของข้าพเจ้าเอง การที่ข้าพเจ้าหันไปมองเจ้าเด็กนั้นแล้ว
เลยเห็นหน้ามันเหมือนกับลูกสาวของข้าพเจ้าเองนั่น ดู ๆ
ก็ชวนให้สันนิษฐานว่ามันอาจจะเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดฝัน
ขึ้นมาเองก็ได้ เพราะลูกสาวของข้าพเจ้า ก็เป็นสิ่งที่ข้าพ
เจ้าสร้างขึ้นมาเองเหมือนกัน ดังนั้นเจ้าเด็กนั้นมันก็อาจ
จะเป็นผลผลิตของข้าพเจ้าเอง ซึ่งจะว่ามันเป็นของดีหรือ
ชั่วยกคงจะไม่ได้ ดังนั้นมันอาจจะเป็นส่วนหนึ่งของ (จิต
ใจของ) ข้าพเจ้า ซึ่งตอนนั้น บังเอิญหลุดออกไปด้วยวิธี
ใดวิธีหนึ่งก็ได้ หรือมิฉะนั้นมันก็เป็นภาพอันเกิดจาก
ความคิดคำนึงซึ่งข้าพเจ้าเคยคิดอยู่บ่อย ๆ จนกลายเป็น
นิลยกรรมง ? จะทำอย่างไรดีกับเจ้า ๒ คนนั้นต่อไปนี้ ?
แล้วชายที่สวมเสื้อคลุมยาวนั้นเล่า ควรจะเป็นใคร หรือ
ว่าเป็นสัญลักษณ์ของอะไร ? เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่
ที่คิดหาคำตอบไม่ได้ง่าย ๆ เสียแล้ว เอาละ คราวหน้า
ถ้ายังมี คือว่าคราวหน้าสำหรับเรื่องนี้อีก ข้าพเจ้าจะต้อง
ทำใจให้มันคงกว่านี้ พยายามไม่กลัวไม่ตกใจและต้องใช้
เหตุผลให้มากที่สุด

๓. วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

ข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่ในห้องนอน ได้รับการพักผ่อนอย่างสบายในตอนค่ำ ความลึนสะเทือนเริ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ และข้าพเจ้าก็เริ่มสังเกตเห็นขาเล็ก ๆ อยู่บนตัวของข้าพเจ้า (ซึ่งตอนนี้อาจจะไม่ใช่เป็นตัวกายเนื้อก็ได้) ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่ามีร่างเล็ก ๆ มาคร่อมอยู่บนหลังอีก ข้าพเจ้าค่อย ๆ เอี้ยวตัวกลับไป (ซึ่งก็คงจะไม่ใช่ตัวของกายเนื้ออีกนั่นแหละ) และก็รู้สึกอย่างชัดเจนว่าหลังของกายเล็ก ๆ นั้นแนบอยู่กับหลังของข้าพเจ้า ลองเอามือตบไหล่เล็ก ๆ นั้นอย่างเบา ๆ เพื่อให้เกิดความเป็นมิตร แล้วก็ค่อย ๆ ยกร่างเล็ก ๆ นั้นออกไปจากหลังแล้วผลักให้ห่างออกไป ต่อจากนั้นก็คอยดูเหตุการณ์อยู่ว่า เจ้าเด็กนั้นจะกลับมาอีกหรือไม่ ปรากฏว่าคราวนี้มันไม่กลับ และไม่แสดงกิริยาอาการว่าจะเข้ามาใกล้อีกด้วย ข้าพเจ้าไม่อยากจะรออยู่ต่อไปอีกนาน กลัวว่ามันจะเปลี่ยนใจกลับมาอีก จึงรีบกลับมาเข้ากายเนื้อ และจดบันทึกเรื่องนี้ไว้

๔. วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

พอออกจากกายเนื้อ ก็รู้สึกทันทีว่า เจ้าเต็กตัว คล้ายยางนั้นมาเกาะอยู่บนหลังอีกแล้ว มันไม่ได้พูดจา หรือแสดงกิริยาอื่นใดนอกจากจะมาขอเกาะอยู่บนหลัง เท่านั้น คราวนี้ข้าพเจ้าพยายามตั้งสติไม่ให้เกิดความตกใจ และพยายามค่อย ๆ ดึงเอาตัวมันออกไป พร้อมกับ อ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าให้ช่วยข้าพเจ้าด้วย (ที่ทำเช่นนี้ก็ คือทำตามคำแนะนำของคนหลายคนที่เคยยื่นเคຍขอข้าพเจ้า ให้สวดมนต์อ้อนวอนให้ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่า เขามีความรู้ และเป็นคนมีธรรมะธัมมโหมมากกว่าข้าพเจ้า ก็เลยคิดว่า ต้องลองเชื่อดูสักที) คราวนี้เจ้านั้นยึดตัวได้ เวลาข้าพเจ้าดึงมันออกไป และมันไม่ค่อยจะยอมหลุดไปง่าย ๆ ข้าพเจ้านึกถึงไฟว่าจะให้มาเผามัน ดูก็จะได้ผลบ้างนิดหน่อย แต่ไม่สำเร็จสมประสงค์ทีเดียว คราวนี้ลองคิดถึงเรื่องไฟฟ้า โดยวาดภาพขึ้นในใจให้เห็นเป็น สายไฟ ๒ เส้นที่มีไฟฟ้าอย่างแรงประจุอยู่ ครั้นแล้วก็สร้างภาพขึ้นในใจ นึกเอาสายไฟฟ้าแรงสูง ๒ เส้นนั้นมาจี้เข้าที่สีข้างของร่างซึ่งอยู่ห่างออกไปจากตัวข้าพเจ้า ทันใดปรากฏว่า

ก้อนเนื้อที่เป็นร่างเด็กรั้วนั้นยุบแฟบลง แสดงอาการหมดแรง และทำท่าเหมือนกับจะตาย พร้อมกับนั้นเองก็มีสิ่งหนึ่งคล้าย ๆ ค้างคาวบินปรี๊ดผ่านเหนือศีรษะข้าพเจ้า และออกไปทางหน้าต่างหายไปเลย ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวคราวนี้เราชนะแล้ว ทำให้โล่งใจมาก จึงกลับมาเข้ากายเนื้อ

๕. วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

คราวนี้เกิดเรื่องอีกแล้ว พอเพิ่งออกพ้นกายเนื้อก็มีตัวหรือสิ่งอะไรก็ไม่ทราบ มาเกาะตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย (ที่สอง) ไว้เต็มไปหมด ตอนนี้มีตมมากมองไม่เห็นอะไรเลย ความรู้สึกบอกว่า มันคล้าย ๆ กับจะเป็นปลาตัวเล็ก ๆ ยาวประมาณ ๘ หรือ ๑๐ นิ้ว มันเกาะตัวข้าพเจ้าย้วยเยี้ยไปตลอดทั้งร่าง คล้าย ๆ กับเจ้าพวกปลาประเภท “กาฝาก” ที่คอยเกาะติดปลาตัวอื่น ๆ ในมหาสมุทรฉะนั้น ข้าพเจ้าพยายามแกะและสลัดมันออกไปเป็นพัลวัน แต่ก็ดูจะไม่เกิดผล เพราะมันกลับเข้ามาเกาะใหม่อีก หรือไม่ก็อาจจะมิตัวอื่นเข้ามาเกาะแทนอีก

จนได้ อันที่จริงมันก็ยังไม่ได้ทำร้ายอะไร เป็นแต่ว่ามันทำให้เกิดความรำคาญเป็นอย่างมากเท่านั้น หมดท่าเข้าข้าพเจ้าเลยต้องกลับมาเข้ากายเนื้อ เพื่อได้หนีมันให้รู้แล้วรู้รอดไป

๖. วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๑๙๖๐ กลางคืน

วันนี้ได้ค้นพบความจริงใหม่เกี่ยวกับปลาดูดหรือกาฝากแล้ว คือมันอยู่กันเป็นชั้น ๆ หรือตอน ๆ (layer) บางที (ในระหว่าง) การเดินทางไปสู่ภูมิต่าง ๆ นอกกายเนื้อ เราก็ต้องผ่านมันไป แต่ส่วนมากมักจะไม่ได้ผ่าน หรือไม่ก็อาจจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนไม่ได้ทันสังเกตก็ได้ คราวนี้ข้าพเจ้าอุตริไปหยุดเข้าที่กลาง “ชั้น” ของมันพอดี มันเลยพากันมาอย่างขนานใหญ่ คงจะได้กลิ่นข้าพเจ้าเข้านั่นเอง คราวนี้ข้าพเจ้าพยายามทำให้สงบ ไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ คือคอยอยู่เฉย ๆ ไม่กระดุกกระดิกปรากฏว่ามันมาเกาะอยู่พักหนึ่งแล้วก็ปล่อยจากนั้นก็หายไปหมด หลังจากนั้นก็มีแต่ความมืดสนิทไม่มีอะไรเลย พอข้าพเจ้าเคลื่อนไหว มันก็มากันอีก พอ

ข้าพเจ้าหยุดคอยทีอยู่ มันก็หายไป คราวนี้ข้าพเจ้าลองเคลื่อนไหวใหม่อย่างช้า ๆ ปรากฏว่ามีมากัน ๒-๓ ตัว แล้วก็ไป ข้าพเจ้าจึงพุ่งตัวขึ้นสูง และเดินทางผ่านไปที่อื่นต่อไป ตอนนั้นดู ๆ ไป คล้าย ๆ กับข้าพเจ้าจะเป็นเหยื่อชิ้นหนึ่งในมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยปลาฉะนั้น

๗. วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

ข้าพเจ้าจำต้องบันทึกเรื่องนี้ลงไว้ เพื่อว่ามันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นบ้าง ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ที่ห้อง ๆ หนึ่งในโรงแรมที่เดอร์แฮมกับภรรยาของข้าพเจ้า ซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้าง ๆ เวลาตอนนี้ตึกแล้ว กำลังจะหลับอยู่แล้วก็พอดีเกิดความรู้สึกว่า มีใครคนหนึ่งหรืออะไรอย่างหนึ่งอยู่ในห้องด้วย ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแน่ แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวได้ถลันออกจากเตียงเพื่อต่อสู้ป้องกันตนเองและภรรยา และในทันใดนั้นเหมือนกัน ข้าพเจ้าก็ถูกโจมตีโดยอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งยังไม่บอกไม่ถูก เพราะในห้องมืดมาก เจ้าสิ่งนี้ต่อสู้อย่างลัทธิเดียว มันกัดและข่วนอย่างอุตุลุด การต่อสู้ได้ดำเนินไปนานเท่าไรข้าพเจ้า

ก็ไม่ทราบ แต่รู้สึกว่ามีนานแสนนานเหลือเกิน โดยที่ ทั้งสองฝ่ายคือข้าพเจ้ากับมันได้ต่อสู้กันอย่างทรหด ข้าพเจ้ามองไม่เห็นอะไรเลย (ซึ่งอาจจะเป็นเพราะตอมนั้นหลับตาอยู่ก็ได้) อาศัยความทรหดกัดฟันสู้อย่างไม่คิดชีวิตนั่นเอง ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ ลากมันมาที่หน้าต่างและจับตัวมันพุ่งออกไปข้างนอก ลังเกตดูว่าเจ้าร่างนี้ไม่มีสติปัญญาแบบมนุษย์เลย ท่าทางมันเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งยาวประมาณ ๔ ฟุต คล้าย ๆ กับสุนัขขนาดใหญ่ฉะนั้น

หลังจากที่ได้เหวี่ยงมันออกไปนอกหน้าต่างแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้หันกลับมา และตอนนี้จึงได้รู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ อยู่ในกายเนื้อ (คือว่ามือของข้าพเจ้าผ่านทะลุหน้าต่างซึ่งกำลังปิดอยู่ออกไปได้ ข้าพเจ้าลอยตัวกลับไปที่เตียงนอน ก็เห็นร่าง ๒ ร่างนอนอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียง เมื่อเข้าไปใกล้หน้าต่างซึ่งอยู่บนโต๊ะข้างเตียงนอน ก็เห็นว่าพรายน้ำที่เข้มนาฬิกาบอกว่าเป็นเวลา ๒ นาฬิกา ๓๕ นาที เนื่องจากยังจำได้ว่า ร่างของข้าพเจ้าอยู่ทางด้านที่มีนาฬิกาวางไว้ จึงเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้ ลงไปหมุนตัว และก็กลับเข้าร่างได้โดยสวัสดิภาพ ครั้นแล้วก็ลุกขึ้นนั่ง

เหลียวไปดูรอบ ๆ ก็ปรากฏว่าห้องนั้นเงียบมิด และว่างเปล่าเช่นเดิม เมื่อมองดูนาฬิกาอีกครั้งหนึ่งก็ปรากฏว่าเป็นเวลา ๒ นาฬิกา ๓๘ นาที

๘. วันที่ ๒๗ ตุลาคม ๑๙๖๐ กลางคืน

คืนนี้ข้าพเจ้าเข้านอนตึก รว ๑.๓๐ น. จึงรู้สึกเหนื่อย และตั้งใจว่าจะไม่ขอทำ “กิจกรรมนอกกายเนื้อ” อีกแล้วในคืนนี้ แต่พอเริ่มจะหลับเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าก็ถูกอะไรสิ่งหนึ่งโจมตีอย่างกระทันหัน อันที่จริงตอนนี้การแยกตัวออกจากกายเนื้อเป็นไปอย่างเกือบไม่สามารถสังเกตได้เลย นอกจากว่าก่อนนั้นมีความรู้สึกตัวขึ้นมาเล็กน้อยเท่านั้น เจ้านี้จะเป็นใครหรืออะไร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบอีก และก็ไม่เห็นอีกด้วย แต่ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า เจ้านี้มาร้ายแน่ เพราะมันมาเพื่อจะเอาอะไรบางอย่างของข้าพเจ้าออกไป ซึ่งเป็นการจำเป็นในการกำจัดข้าพเจ้าออกไป (ซึ่งสิ่งนั้นอาจจะไม่ใช้กายเนื้อก็ได้ คือมันอาจเป็นตัว “ข้าพเจ้า” ซึ่งไม่ใช่กายเนื้อแต่สามารถดำเนินการอย่างอิสระจากกายเนื้อ)

การต่อสู้ครั้งนี้ ไม่ใช่เป็นการต่อสู้กับสัตว์เสียแล้ว มันเป็นการต่อสู้ชนิดที่มีกลอุบายอะไรก็ต้องจัดเอาออกมาใช้กันจนหมดตำรา และไม่มีการปราณีกันทีเดียว เป็นการต่อสู้กันเงียบ ๆ ไม่มีการชู้ตะคอก แต่ก็ว่องไวและทรหดตลอดเวลา เจ้านั้นพยายามหาจุดอ่อนในร่างกายของข้าพเจ้าให้ได้ ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้ต่อสู้อย่างทรหดนั้น เพราะยังงง ๆ อยู่ จึงเป็นการป้องกันตัวไปตามเรื่องเท่านั้นเอง แต่เจ้าคู่ต่อสู้ที่จู่โจมนี้มันพยายามจับศูนย์ประสาทของข้าพเจ้าในที่ต่าง ๆ อยู่เรื่อย ๆ และในบางครั้งก็ก่อความเจ็บปวดแก่ข้าพเจ้าสาหัส ข้าพเจ้ารู้ตัวดีในตอนนั้นว่า ถ้าไม่ต่อสู้ป้องกันตัวไว้แบบนี้ ก็คงจะต้องสูญเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นพอหายงงแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มการต่อสู้อย่างรุนแรงไม่คิดชีวิตเหมือนกัน เป็นการต่อสู้อย่างบ้าคลั่งและรู้สึกตัวว่ากำลังจะจมนมเจ้าตัวที่เข้ามาโจมตีข้าพเจ้า ดูมันจะล่องรู้จุดอ่อนในตัวข้าพเจ้าไปเสียหมด ซึ่งมันก็พยายามหาโอกาสโจมตีตรงนั้น ๆ อยู่เรื่อย ๆ การต่อสู้กันครั้งนี้ดำเนินไปนาน ที่ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะเป็นเวลานับหลายชั่วโมง และข้าพเจ้า

ก็เริ่มรู้สึกตัวว่ากำลังจะแพ้เสียแล้ว ถ้าชินสู้กันไปแบบนี้เรื่อย ๆ แต่ข้าพเจ้าก็เกิดรู้ขึ้นมาในตอนนั้นว่า ข้าพเจ้ากำลังอยู่นอกกายเนื้อ ดังนั้นในขณะที่ต่อสู้กัน ข้าพเจ้าจึงถอยจากหาโอกาสมาอยู่ใกล้กายเนื้อให้มากที่สุด พอกะดูเห็นว่าอยู่ตรงกับกายเนื้อแล้วข้าพเจ้าก็รีบโดดผลุงเข้าร่างทันที เพราะรู้ว่า มันเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยตนเองได้โดยไม่ต้องแพ้เจ้าสิ่งนั้น

พอเข้าร่างแล้วก็ลืมตาและลุกขึ้นนั่ง เหลียวไปดูรอบ ๆ ก็ปรากฏว่าในห้องเงียบเชียบและว่างเปล่า ผ้าปูที่นอนก็อยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้เลย เป็นอันว่าการต่อสู้ที่ผ่านมาเมื่อครูนี้นั้น ไม่ใช่เรื่องของกายเนื้อจริง ๆ ภรรยาของข้าพเจ้าก็นอนหลับอยู่ข้าง ๆ อย่างปกติ ข้าพเจ้าลุกขึ้นเดินไปรอบ ๆ ห้อง และมองเข้าไปในห้องโถง ทุกอย่างก็เป็นปกติ

ตกลงเรื่องนี้ก็เป็นความฝันกระมัง ถ้าเป็นดังนั้นจริง มันก็เป็นความฝันที่แจ่มชัดอย่างเหลือเกิน และก็ไม่ใช่ไปเหมือนกับความฝันทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เคยประสบมาแล้วเลย ข้าพเจ้าพอจะทราบอยู่เหมือนกันว่า

มีความฝันชนิดที่เรียกกันว่าเป็นการก่อให้เกิดอารมณ์ทดแทนในระหว่างหลับ คือหมายความว่า ถ้าในระหว่างทำงานขณะตื่นมีความทุกข์กังวลใจ หรือเกิดความตึงเครียดอะไร ก็มักจะออกมาในรูปของความฝันเพื่อเป็นทางผ่อนคลายอารมณ์ ที่ไม่มีทางผ่อนคลายในระหว่างตื่น (เรื่องนี้จึงได้แก่ความอยากบางประการที่ยังไม่มีทางสมปรารถนาแต่ก็ตัดออกไปไม่ได้ มันคอยรบกวนจิตใจให้ทรมานกระสับกระส่ายอยู่บ่อย ๆ เปรียบเสมือนบุคคลที่รำคาญเสียงจอกแจกของเด็ก ๆ แต่ก็หนีไม่พ้น ต้องทนฟังอยู่ตลอดเวลา อารมณ์เสียก็ทับถมเป็นพิษขึ้นในจิตใจ กลายเป็นอารมณ์ค้างที่กอดตันอยู่ตลอดเวลา อารมณ์เช่นนี้ถ้าไม่ได้ออกมาในรูปความฝัน ก็ออกมาในเวลาตื่นเป็นความหงุดหงิดใจอยู่ตลอดเวลา โดยที่เจ้าตัวก็ไม่ทราบว่ามีสาเหตุมาจากอะไร แต่เมื่อพิจารณาดูเรื่องนี้ จะเห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นก็เกิดขึ้นในห้องนอนนี้เอง คือมีห้องนอนเป็นฉากอันสมบูรณ์เลยทีเดียว นอกจากนั้นความรู้สึกของข้าพเจ้าที่สามารถตั้งสติควบคุมตนเองได้ดี ก็เป็นเหตุให้ไม่น่าเชื่อว่าประสบการณ์ครั้งนี้จะเป็นเพียงความฝันเท่านั้น

หลังจากที่ใช้เวลาปลุกปลอบกำลังใจตนเองอยู่ประมาณ ๒๐ นาที ก็กลับไปเข้านอน แต่ตอนนี้ชักล้างเลไม่กล้าหลับเสียแล้ว เพราะเกรงว่าพอเคลิ้ม ๆ จะหลับอาจจะเกิดเหตุการณ์ทำให้มีการต่อสู้กันใหม่อีกก็ได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่าจะหาทางป้องกันเหตุการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร แต่ถ้าจะไม่ยอมนอนเลยก็น่ากลัวจะไม่ไหว เพราะข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อยและเพลียมาก ดังนั้นก็มีเหลืออยู่อีกวิธีเดียวที่จะต้องลองดู คือลงนอนพร้อมกับภาวนาคำปลอบใจแก่ตนเองว่า “กายและใจของข้าพเจ้าจะเปิดออกรับพลัง ที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์ทุกอย่าง ในนามของพระผู้เป็นเจ้าและของคุณงามความดีทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะนอนพักผ่อนละ” ไม่ช้าก็หลับไปได้จริง ๆ และตื่นขึ้นมาในตอนเช้าตามปกติ ข้าพเจ้าจำได้ว่าก่อนหลับ ได้ภาวนาคาถาดังกล่าวนั้นอย่างน้อย ๒๐ ครั้ง

ท่านผู้อ่านคงจะสังเกตเห็นได้ว่า เรื่องที่ได้บรรยายมาในบทนี้ทำความยุ่งยากให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง จำเป็นจะต้องหาความช่วยเหลือไปโดยวิธีต่าง ๆ เท่าที่จะนึกออกและทำได้ เมื่อนึกย้อนหลังไปตั้งแต่เดิมนั้น ข้าพเจ้า

ก็ยังไม่เห็นว่าจะมีใคร วิธีการแบบไหน หรือการปฏิบัติทางศาสนาแบบใดของใคร หรือเครื่องยาชนิดใดที่จะช่วยป้องกันข้าพเจ้าไว้ได้อย่างแน่นอน ในเมื่อถูกรุกรานจู่โจมอย่างที่แล้ว ๆ มาอีกเท่าที่ข้าพเจ้ามีความรู้ ประสบการณ์ และคำบอกเล่ามาจากใคร ๆ ที่ไหนทั้งหมด ก็ยังไม่มีทางช่วยข้าพเจ้าได้จริง ๆ เลย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็อดคิดไม่ได้ว่า มันน่าจะมีวิธีการอะไรสักอย่างหนึ่งที่เหนือกว่าการต่อสู้ป้องกันตัวโดยตรงไปตรงมา คือแรงมาก็แรงไปเช่นนั้น แม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าเรากำลังต่อสู้อยู่กับอะไรก็ตาม การต่อสู้แบบนั้นเป็นแบบของการต่อสู้ที่ท่านจะต้องใช้สมมติว่าไปเดินอยู่ในป่าเวลากลางคืนแล้วถูกลสัตว์ร้ายบุกเข้าจู่โจมเอา เราจะต่อสู้ทันทีโดยไม่ต้องมัวนึกว่าจะใช้วิธีการแบบไหน โดยไม่ต้องมัวมัวเสียเวลานึกในตอนนั้นว่า ตัวอะไรมันเข้ามาทำร้าย แต่เราจะต่อสู้เพื่อป้องกันตัวเองอย่างสุดกำลังที่มีอยู่ ในทันทีที่รู้ตัวว่าถูกทำร้าย เราจะต้องสู้อย่างไม่คิดชีวิต ไม่ต้องคิดถึงกันลว่าจะจะเป็นเวลานานเท่าใด จะต่อสู้ไปทำไม หรือว่าต่อสู้กับใครหรืออะไร การที่เราถูกรุกรานจู่โจมทำร้ายโดยไม่มีเหตุผล ย่อมเป็นเครื่องแสดงอยู่

แล้วว่า สิ่งที่บุกรุกเข้ามาทำร้ายเรานั้น ต้องไม่ใช่สิ่งที่ประสงค์ดีอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นมันจะไม่ทำเช่นนั้น การต่อสู้ป้องกันตัวในตอนนั้นจึงเป็นไปแบบอัตโนมัติ เป็นไปตามสัญชาตญาณ ไม่มีการคิดเหตุผลอะไรนอกจากเพื่อความอยู่รอดอย่างเดียว การต่อสู้ในลักษณะเช่นนี้เกิดจากหลักการที่ว่า การที่เราจะยอมจำนนแต่โดยดี ต่อสิ่งที่เข้ามาประทุษร้ายเราโดยไม่มีเหตุผลและโดยมีเจตนาร้าย มุ่งหมายที่จะฆ่าอย่างเดียวนั้น ย่อมเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะลักษณะของผู้ที่จู่โจมเข้ามาโดยมีเจตนาดังกล่าวแล้วนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่เราเองก็รังเกียจคือทำกับผู้อื่นไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลอะไร ที่เราจะจำนนหรือยอมแพ้มันง่าย ๆ

(หมายเหตุ ในระยะหลังนี้ เหตุการณ์ร้ายจากพวก ภูติผีปีศาจ ที่ชอบจู่โจมเข้ามาทำร้ายนั้นไม่ค่อยมีบ่อย เหมือนเดิมแล้ว)

จบบทที่ ๑๐

จบเล่ม ๑

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๖๒๙-๑๙๕๑
โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖

นางสาว ศรีเพ็ญ จิตุหะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๕๐

ประสบการณ์นอกกายเหนือ

เล่ม ๑

โรเบิร์ต เอ. มอนโร นักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ได้มีประสบการณ์ชนิดที่เปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาอย่างรุนแรง โดยที่ไม่คาดฝันมาก่อนเลย และโดยที่เขาเองก็ไม่ได้เต็มใจเลยอีกด้วย เขาารู้สึกว่าเขาเกิดมีความสามารถเดินทางออกไปจากกายเนื้อได้โดยสิ่งที่เขาเรียกว่า “กายที่สอง” แล้วได้ไปเห็นสิ่งต่าง ๆ ห้างไกลออกไป ตลอดจนถึงได้ทราบความจริงทางวิญญาณของชีวิตอีกด้วย ผลก็คือ เขาได้กลายเป็นบุคคลที่เป็นสมาชิกของโลกที่ไม่อยู่ในอำนาจของกาลเวลาและความตายเลย